

Copyrighted Material

ANIMORPHS[®]

A detailed illustration of Visser, the primary antagonist of the Animorphs series. He is a tall, muscular, blue-skinned alien with a reptilian head, small horns, and a long, thick, blue tail that curls around him. He stands with his arms crossed on a rocky outcrop against a dark, starry space background with a bright nebula. The word "VISSER" is written in large, stylized, metallic letters to his right.

VISSER

K.A. APPLEGATE Copyrighted Material

Visser

Series Animorphs

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[PHIÊN TOÀ XỬ CÁC VISSER](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[NHỮNG ĐỨA CON CỦA HỒ CHÚA](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[CHƯƠNG 30](#)

[CHƯƠNG 31](#)

[CHƯƠNG 32](#)

[CHƯƠNG 33](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

MỞ ĐẦU

“Cưng ơ?”

Chẳng có tiếng trả lời. Gã đàn ông loài Người-chồng vật chủ của ta, đang mê mải coi một trận đấu trên ti-vi.

“Cưng à?” Ta lại gọi, giọng giục giã, thăm thiết hơn.

Hắn ngược lên và mỉm cười hiền lành. “Gì đó em?”

“Marco hạ sốt rồi. Em nghĩ con nó đã qua cơn hiểm nghèo. Nó đang ngủ rất ngon. Em đi hóng mát một chút đây.”

Gã đàn ông loài Người kia vặn nhỏ ti-vi xuống, “Hay đấy. Tụi con nít mỗi khi ốm đau là làm người ta lo nặng xị cả lên. Dù sao Marco cũng khỏi rồi, đỡ quá!”

“Con nó bị nhiễm virus thôi mà.”

“Ờ, em cứ nghỉ ngơi cho lại sức. Hai hôm nay em đã vất vả quá rồi. Nếu em có ý định ra cửa hàng...”

“Cưng à, em tính ra bến cảng thư giãn.”

Gã đàn ông loài Người nhìn ra bến cảng lớn và lúc lắc đầu. “Từ hồi em mua chiếc du thuyền đó đến giờ... anh thấy Marco phải chạy đua với nó xem ai được em ưu ái nhất trong nhà này.” Gã nhún mày. “Em đừng nên dong thuyền ra xa nhé. Trời coi bộ u ám quá.”

Ta mỉm cười. “Chỉ cần kiểm tra lại dây nhợ và ốc vít trước khi dong buồm ra khơi là đủ bảo đảm an toàn rồi.”

Gã đàn ông loài Người lại quay về với trận đấu trên ti-vi, mặt nhăn nhó mỗi khi đội mà gã ủng hộ phạm lỗi. “Hay, hay, xời.” Gã luôn miệng xuýt xoa.

Ta quay bước trở ra hành lang. Cửa phòng Marco-con trai vật chủ của ta hé mở. Ta dừng lại, ngó vào trong. Chẳng thể làm khác được, cái giọng của mẹ đàn bà vật chủ trong đầu ta rên la thống thiết, thê thảm quá. Đã tàn lực rồi mà chị ta còn cố than gào, năn nỉ ta...

Marco vẫn ngủ say sưa, hoặc nó giả bộ ngủ. Con trai vật chủ của ta là một cậu bé dễ thương nhưng hơi nhỏ con. Với bản chất quá thánh thiện, dịu dàng và cả tin, cậu ta khó lòng tiến xa, tiến mạnh trong thế giới sôi sục này - một thế giới càng ngày càng khốn khó hơn cho con người.

Và nó sẽ còn khốc liệt hơn nữa, một khi ta áp đặt sự thống trị lên hành tinh này.

Ta nhìn cậu bé lần cuối, mặc tiếng người đàn bà trong đầu ta vẫn năn nỉ, kéo nài thảm thiết.
<Làm ơn cho ta nói lời chào tạm biệt với con trai ta. Cho ta ôm hôn nó lần cuối đi, trời ơi! Không! Không! Không! Đừng ác độc vậy chứ!>

Nhưng đó chỉ là giọng nói của một vật chủ yếu đuối mà thôi. Đó là tiếng kêu của một người không còn quyền quyết định, hay phản kháng những gì ta đã sử dụng cơ thể của nó để làm...

Ta rời nhà, lái xe ra bến du thuyền.

Gió thổi sầm sầm. Thời tiết và khí hậu ở Trái Đất thật kỳ khôi. Đủ các kiểu thời tiết luôn thay phiên nhau thể hiện mình. Hết nóng như thiêu, lại lạnh cắt da cắt thịt. Rồi đến bão bùng với gió giạt như điên, hoặc tuyết rơi, phủ trắng xóa tất cả mọi thứ. Và mưa thì khỏi nói: có khi lất phất, có lúc lại xối xả đến nỗi che khuất cả ánh sáng ban ngày...

Ra khỏi xe, ta thung dung rảo bước tới chiếc thuyền buồm tí xíu, được cột chặt vào chân cầu tàu ở quãng giữa khoảng đi xuống mép nước. Nhiều du thuyền đồ sộ neo đậu kín hai bên. Tốt rồi. Ta có tất cả những chiếc thuyền ta cần.

Vừa chèo thuyền, ta liền tháo bỏ dây cột ra và dùng tời kéo cho cột buồm chính căng lên. Xong, ta cầm lấy cần lái. Chẳng việc gì ta phải nỗ lực, dù là để lái ra khỏi bến. Bất cứ ai cũng có thể lái được thuyền có động cơ, nhưng muốn điều khiển được thuyền buồm thì cần phải có kỹ năng đàng hoàng.

Đi thuyền buồm là một trong những thú vui nhất kể từ khi ta làm con Người hay nói đúng hơn là kể từ khi ta sử dụng vật chủ là con Người. Đó thật sự là một hoạt động phô bày sức mạnh và sự khéo léo trước những lực lượng siêu phàm. Nó mang đến cảm giác mạnh không thể tin được. Thật nguy hiểm nhưng đầy phần khích khi được một mình một tay lái dập dềnh giữa biển trời nước bao la...

Ta kéo buồm cao hơn bình thường rồi đứng ở hướng mặt ra biển mênh mông. Ta cố ý để ai đó thấy ta giăng buồm ra khơi, mà lại giương buồm thật căng trong một buổi chiều khá là u ám thế này. Điều đó rất quan trọng. Loài Người cần đổ tội cho rủi ro này lên một ai hay một cái gì đó. Trong cái vũ trụ chật hẹp của loài Người, không có chỗ cho sự ngẫu nhiên. Vì vậy, ta sẽ cung cấp chứng cứ cho họ tìm ra thủ phạm.

“Cô ta giương buồm ra khơi trong khi trời nổi gió bùng bùng,” họ sẽ bảo nhau như thế. “Lại để buồm cao quá. Một tay chèo nghiệp dư chân yếu tay mềm mà liều thế. Chả trách gì biển cả....” Đó là những gì họ sẽ bàn tán xôn xao, và sẽ đổ lỗi cho kẻ nạn nhân là ta đó...

Sau khoảng một tiếng đồng hồ nữa, khi mà ta đã khuất khỏi tầm nhìn từ đất liền, ta sẽ hạ buồm xuống và chờ một chiếc Con Rệp tới đón.

Động cơ của Con Rệp sẽ thổi xoáy làm lật úp con thuyền. Hoặc là ta sẽ báo tên phi công Taxxon tìm cách xô mạnh cho con thuyền nát ra. Như thế sẽ càng khiến những con Người trên bờ hoang mang, chẳng biết đường nào mà lần cả.

Còn nữa, cơ thể của ta sẽ chẳng bao giờ được tìm thấy. Chồng và con trai vật chủ của ta sẽ nghĩ rằng ta - hay nói đúng hơn là vật chủ của ta - đã thiệt mạng.

Vật chủ của ta - mẹ đàn bà loài Người có tên là Eva - lớp vỏ bọc cho ta sống trong đó - sẽ ngưng tồn tại trong tâm thức của tất cả những con Người biết chị ta. Ta sẽ được tiễn đưa bằng

những nghi thức đầy tính mê tín dị đoan. Một lễ mai táng rình rang, nhưng dưới mộ không có xác.

Dĩ nhiên, tâm trí Người của Eva vẫn đi theo ta. Nó vẫn kêu khóc bù lu bù loa, kéo nhèo, ỉ ôi. Nhưng ta thừa kinh nghiệm để không chế ngự.

Ta hiểu mẹ, hiểu tâm tính người mẹ loài Người. Ta hiểu theo cách mà cả mẹ lẫn bất cứ ai khác đều không được phép biết.

Trong một thời gian ngắn, gia đình của mẹ đã rất có ích khi giúp ta hoàn thiện kiến thức về loài Người. Nhưng bây giờ ta còn có nhiệm vụ to lớn, quan trọng hơn. Nhiệm vụ buộc ta phải đoạn tuyệt với cuộc sống gia đình êm ả, chán phèo của Eva mà ta buộc phải chấp nhận như là một cách để nghiên cứu bước chinh phục tiếp theo cho Đế chế Yeerk của tụi ta.

Thời gian ẩn dật của ta đã chấm dứt. Điều ta đau đầu mong đợi cuối cùng rồi cũng đến: ta được thăng chức.

Vượt qua một loạt những ứng viên, những bậc tử thí đầy tham vọng khác, ta giành được một vị trí cực kỳ trang trọng, uy quyền: Trở thành một nhân vật được quan hệ với Hội đồng Thập Tam Trụ của Đế chế Yeerk.

Chính ta sẽ khởi xướng cuộc xâm lăng Trái Đất. Ta sẽ chịu trách nhiệm thực hiện cuộc chinh phục vĩ đại nhất. Ta sẽ một mình đứng trên vị trí tuyệt đỉnh trong tôn ti trật tự của quân đội Yeerk.

Ta sẽ trở thành Visser Một.

CHƯƠNG 1

VISSER MỘT

“Thưa toàn thể Hội đồng Thập Tam Trụ, tôi đang có mặt ở đây, trong phiên toà xét xử dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt này. Tôi không khước từ quyền của các quan tối cao bắt giữ tôi ra hầu toà. Các quan có đủ uy quyền để biết bất cứ điều gì và tất cả mọi sự phục vụ tận tụy và lòng trung thành của tôi với Đế chế Yeerk. Nhưng việc người điều tra, thẩm vấn tôi lại chính là kẻ thù đối nghịch nhất của tôi, là kẻ phản trắc thì tôi không thể chịu được.”

Ta đang nói chuyện với biểu tượng ba chiều các vị trong Hội đồng Thập Tam Trụ. Mười ba Yeerk trong các cơ thể vật chủ khác nhau: Chín Hork-Bajir, hai Taxxon và có hai Yeerk giấu kỹ cơ thể đến nỗi ta không thể đoán ra hình hài của các ngài.

Tất cả các quan tối cao trong Hội đồng Thập Tam Trụ đều khoác áo thụng đỏ bầm, đỏ đến nỗi suýt ngả sang màu đen. Họ đứng yên một chỗ, thân thể treo lơ lửng trên trường trọng lực bảo hoà, và liên tục được nuôi dưỡng bằng những tia Kandrona tinh khiết.

Chín quan Mượn xác-Hork-Bajir mặc một tấm lưới nhẹ bên dưới lớp áo choàng, nhằm tránh

cho những lưới gươm cổ tay, cánh tay không đâm thủng vải sợi của áo.

Hai quan Mượn xác-Taxxon - phiên bản phóng đại của những con rết khổng lồ, húp híp, góm guốc - đều có sẵn bên mình một mớ người Gedd, những món thịt tươi để các quan thoả mãn cơn đói triền miên. Cơn đói mà không một Yeerk nào có thể kiểm soát nổi, cho dù có chui vào sống bên trong bộ não nóng hổi của chúng. Bộ áo choàng đại lễ rộng thùng thình như một tấm buồm, quấn quanh một phần ba thân thể nhổng lên của các quan.

Các quan đang ở cách ta nhiều năm ánh sáng nhưng họ vẫn có thể thấy ta - có nghĩa là thấy khuôn mặt không gian ba chiều của vật chủ ta đang mang. Họ cũng thấy những dấu hiệu hay lời nói của ta, được dịch thành ngôn ngữ ước lệ của vũ trụ. Tất cả huyết áp, tỉ lệ nhịp tim, khối lượng hoóc-môn tiết ra... của ta đều được mã hoá thành những dữ liệu kỹ thuật số, để có thể đọc được từ xa hàng tỉ tỉ dặm. Và nếu muốn, chỉ cần bằng ý nghĩ, các quan có thể gọi ra bất cứ dữ kiện nào, được lưu trữ thành những sự kiện, nơi chốn hay cá nhân cụ thể.

Các quan cũng có thể thấy mặt và nghe được giọng truyền ý nghĩ của kẻ buộc tội ta. Cơ thể vật chủ hắn đang mang là niềm ghen tị của cả Đế chế Yeerk. Trong tất cả các Yeerk, duy nhất chỉ mình hắn ta có được vật chủ Andalite.

Hắn - kẻ thù không đội trời chung của ta - tên Visser Ba đáng ghê tởm, đang thoải mái tì mình trên bốn móng guốc Andalite thanh nhã. Cơ thể hắn là sự kết hợp chuẩn mực của những loài ăn cỏ: giống như ngựa hay hươu của Trái Đất, hay như một con *Desbadeen limner*.

Thân trên của hắn gần giống thân trên của nhiều giống loài, nhưng có lẽ là giống loài Người nhất, với đôi vai đối xứng và cánh tay đu đưa, mút cuối có nhiều ngón.

Đặc điểm lố lằng nhất của người Andalite là khuôn mặt không có miệng. Người Andalite ăn bằng cách chạy trên cỏ và cho cỏ thấm thấu qua móng guốc. Họ giao tiếp bằng cách truyền ý nghĩ.

Đám người Andalite sở hữu ba điều khiến họ trở thành kẻ thù đáng gờm nhất của tụi ta. Đó là: trí thông minh tuyệt bậc, khả năng truyền ý nghĩ cho một người hoặc nhiều người trên diện rộng, và tất nhiên là cái đuôi-vụt-nhanh-như-gió.

Rất nhiều Yeerk bất cẩn đã bỏ mạng dưới cái đuôi lợi hại của bọn Andalite.

Ngoài diện mạo cơ thể cực kỳ tuyệt chiêu và ấn tượng, người Andalite còn làm chủ một nền khoa học kỹ thuật cực kỳ cao. Đặc biệt, với phép biến hình, họ có khả năng hấp thu ADN của bất cứ sinh vật nào, rồi sau đó nhẹ nhàng biến thành sinh vật ấy, không một chút đau đớn...

Tên Visser Ba vẫn căm như hén khi ta phàn nàn với các quan tối cao trong Hội đồng Thập Tam Trụ. Hắn là một thằng ngốc, nhưng không ngốc đến nỗi khích cho Hội đồng Thập Tam Trụ tẩy chay, tống cổ ta khỏi vị trí danh dự ngay lúc này.

Bốn con mắt của Visser Ba đông đầy vẻ ngạo mạn. Hắn nhẩn nại chờ đợi. Hắn đang thắng thế còn ta lại đang ở vị trí tù nhân. Đây là giờ phút huy hoàng của hắn mà...

"Người có vô khối thời gian để đưa ra lời điều trần, Visser Một," một thành viên của Hội đồng Thập Tam Trụ đồng dục phán. Ta không biết là vị nào đang nói.

Visser Ba nói, người hắn căng ra đầy vẻ khúm núm. *<Tôi xin thành kính nhắc Hội đồng rằng, sinh vật kia đã bị đình chỉ công tác. Bà ta không còn giữ cấp bậc Visser Một nữa...>*

"Đó chỉ là sự giáng chức tạm thời. Phiên toà này sẽ quyết định xem sự đình chỉ đó có là vĩnh

viễn hay không. Tuy nhiên, trong khi phiên toà diễn ra, Visser Một vẫn được phép tồn tại. Hiện giờ, bà ta vẫn được gọi với chức vụ đương nhiệm của mình.”

Phải chăng giọng nói đó là của quan Garoff-người phát ngôn của toàn thể Hội đồng? Ta không chắc. Ta cũng không biết đó là điềm tốt hay xấu khi sự phụ của ta đang nắm vai trò cầm trịch.

“Máy tính: Tuyên án.”

Máy tính trong phòng Hội đồng Thập Tam Trụ bắt đầu đọc lời tuyên án dành cho ta: “*Yeerk, Edriss-562, chức vụ Visser Một, bị buộc những tội sau đây: Tội bắt tài - xử tử bằng tia Nghiệt; tội làm trái các quy tắc - xử tử bằng tia Nghiệt; tội thông đồng với một loài lệ thuộc - xử tử bằng cách cắt nguồn Kandrona; tội liên hệ với loài Andalite - xử tra tấn đến chết; tội giết Yeerk thuộc cấp - xử lưu đầy khổ sai.*”

Tổng cộng năm tội tất cả, trong đó có bốn tội tuyên án tử hình. Nỗi sợ hãi lớn nhất của ta là phải chết đói vì tia Kandrona. Đó là hình phạt nặng nhất, viễn cảnh tương lai đen tối nhất của ta, trừ phi ta lật ngược thế cờ, đánh bại được Visser Ba.

<Nào, hãy nói cho ta nghe lời điều trần của mi đi,> Visser Ba hống hách.

“Ta sẽ nói toàn bộ sự thật,” ta quắc lại.

<Các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ phán quyết về lời điều trần của mi. Mi đã nghe lời tuyên xử rồi đấy. Mi công nhận, phản bác, hay xin giảm nhẹ tội?>

“Ta phản bác. Lời luận tội là dối trá, điêu ngoa và vu khống. Y hệt như tính cách của mi đó, Visser Ba.”

Visser Ba cười khẩy. Một sự sung sướng không lời nào tả xiết hiện ra trên đôi mắt chính bự thồ lồ - mắt Andalite của hắn - đang dòm ta trắng tráo. Còn hai mắt cuống của hắn thì đảo điên: hết kiểm tra những thiết bị máy móc lại liếc tới chỗ mười ba tên lính gác Hork-Bajir đang đứng nghiêm làm hàng rào danh dự xung quanh căn phòng nhỏ được bảo vệ tuyệt đối.

Ta biết, ngay cả bây giờ, Visser Ba cũng vẫn đang bị ám ảnh bởi một nỗi sợ kinh khiếp. Không phải hắn sợ ta. Tội ta đang ở Trái Đất, mà Trái Đất chẳng phải là mảnh đất lành cho hắn. Một nhóm du kích bé tẹo đã làm hắn điều đứng, vô hiệu hoá mọi cố gắng của hắn kể từ khi hắn tiếp quản công cuộc chinh phục Trái Đất do ta đặt nền móng. Visser Ba chắc mẩm rằng, đám giặc nhãi đó là những chiến binh Andalite còn sống sót sau khi tàu Mái Vòm của chúng bị hạ...

Nhưng ta thì biết tổng tông tong rằng, cái nhóm tí teo kia tuy cũng có người Andalite đấy, nhưng trong đó lại có cả con Người. Những con Người chẳng hiểu sao lại biết phép biến hình.

<Hội đồng Thập Tam Trụ - ban lãnh đạo sáng suốt, tài ba của Đế chế Yeerk trải dài khắp dải thiên hà - sẽ quyết định xem lời buộc tội là đúng hay sai,> Visser Ba hùng hổ hét, nhấn mạnh từng âm một. Sau đó, bằng giọng truyền âm riêng cho ta nghe, hắn hần học. <Khi nào họ tuyên xử mi xong xuôi thì chính ta sẽ là người thi hành án. Bảo đảm ta sẽ làm cho mi phải chết ngắc ngoải đó, Visser Một. Tia Nghiệt biết cách nhây nhưa cho cơn đói Kandrona của mi sẽ kéo dài nhiều tuần liền.>

Gương mặt loài Người của ta chẳng mấy may biểu lộ một cảm xúc gì. Nửa đầu bên trái của ta bị đốt tét bết gần như không còn nhận ra hình thù gì nữa. Miệng ta bị méo xệch bởi những cú đấm man rợ khi ta bị cầm tù.

Trước đó, ta đã bị thương trầm trọng khi ngã một cú trời giáng trong cuộc huyết chiến với Visser Ba. Một trận đấu sống mái, được dàn xếp tình vi. Sau đó ta mới nhận biết rằng cái đám gọi là “thảo khấu Andalite” kia đã mà mãnh, khôn khéo gài cho ta và Visser Ba giết hại lẫn nhau.

Lời đe dọa của Visser không phải là lời nói suông. Ta biết, nếu Hội đồng quyết định xử ta y án, thì Visser Ba sẽ hành tội cho ta đau đớn đến phát điên lên. Tuy nhiên, bất cứ kiểu tra tấn nào cũng không tệ hơn những gì chúng đã đối xử với ta trong tháng giam giữ cuối cùng. Chúng đã đánh ta đến độ xương chân phải, cánh tay trái, xương vai và xương sườn vật chủ của ta đã gãy hết. Da thịt ta bị cháy xém không được chạy chữa. Tất cả các thương tích của ta tuy có thể dễ dàng chữa trị được, nhưng chẳng chỗ nào được bác sĩ dòm ngó đến.

Ta không tài nào tách hẳn ra khỏi những cơn đau vật vã mà vật chủ của ta phải gánh chịu. Ta cũng chẳng thể làm dịu cơn đau cho nó được. Vật chủ của ta quằn quại như thế nào thì ta cũng đau ghê gớm như thế ấy. Thế nhưng, lúc này, khi tên Visser Ba gian ngoan đã để cho ta mấp mé cơn đối tia Kandrona, thì vật chủ của ta lại không cùng chia sẻ với ta cơn đau kinh hồn nhất. Ta đang yếu lắm, đau rũ cả người. Ta đã chuẩn bị bước vào giai đoạn đầu của sự đối tia Kandrona rồi. Chỉ có Yeerk mới biết được cái thứ ấy nó đau đớn khủng khiếp tới cỡ nào thôi...

Vật chủ loài Người của ta, Eva, đã bạo dạn lên vì sự yếu đuối, thất thế của ta. Ta không còn đủ sức để dẹp yên chị ta trong đầu mình nữa. Chị ta đá kích ta, làm ta xao nhãng. Và dĩ nhiên, chị ta ghét cay ghét đắng ta...

<Chẳng bao lâu nữa, hẳn sẽ giết mi,> Eva léo nhéo trong đầu ta. *<Chẳng mấy chốc mà quý sẽ giết ma.>*

<Mi sẽ đau đớn nhiều hơn ta gấp bội phần,> ta đập lại.

<Đừng hòng,> vật chủ của ta vẫn ương bướng. *<Với mi đó là sự chiến bại, nhưng với ta đó là sự giải thoát.>*

Ta cố ngó lơ, không đếm xỉa gì tới cái giọng lải nhải đó. Ta còn khối việc phải lo hơn là đi lờ đi tiếng lại với vật chủ của mình.

<Bắt đầu đi, Visser Một,> Visser Ba lên giọng. *<Mi tha hồ mà kể chuyện cổ tích theo bất cứ trình tự nào cũng được. Không hề có ranh giới hay cột mốc thời gian gì cả, ngoại trừ một giới hạn: mi phải kết thúc trong vòng một chu kỳ nạp dinh dưỡng. Mi có ba ngày để tự bào chữa.>*

Ồ ồ tiện! Visser Ba biết thừa là ta chỉ còn có nửa ngày trong chu kỳ nạp dinh dưỡng mà thôi. Nhưng hẳn còn khuya mới đánh bại, lật đổ được ta. Ta sẽ kể chuyện đời xưa của ta cho các quan Hội đồng nghe. Và ta sẽ kể hết mọi chuyện.

Lần lượt nhìn vào màn hình không gian ba chiều của các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ, ta hắng giọng và bắt đầu kể.

CHƯƠNG 2

Ta là Edriss-562, thuộc vùng Sulp Niar.

Khi mới khởi đầu binh nghiệp, ta kiểm soát một cơ thể vật chủ Hork-Bajir, và giữ cấp bậc Phó-visser 409. Lĩnh vực chuyên môn của ta là tình báo và mục tiêu tối hậu của ta là lập được những chiến tích để đời.

Ta trực thuộc đơn vị chuyên phân tích những dữ kiện, số liệu thu thập được từ vô số nguồn gửi về. Tụi ta hy vọng từ những dữ liệu đó sẽ lần ra manh mối của thứ mà Đế chế Yeerk ráo riết lùng tìm bấy lâu nay: Một loài tinh anh Bạc Năm.

Ta còn trẻ lắm - quá trẻ để nằm trong thang bậc Phó-visser. Nhưng ta đã nôn nóng lắm rồi, ta muốn tiến xa hơn nữa. Trong khi công việc hiện giờ lại nhàm chán, chẳng hứa hẹn gì cho tương lai của ta sau này.

Ta là cấp chỉ huy hàng thứ ba của căn cứ Olgin. Đó là một xó khỉ ho cò gáy, gồm những toà nhà chứa dữ liệu, nằm trên đường ranh phân chia ngày-đêm của một mặt trăng tụi ta vừa mới tậu được của bọn Skirt Na.

Bọn Skirt Na hám của này không phải là những kẻ thù đáng ngại nhưng tóm chúng làm vật chủ thì cũng chẳng ích gì. Vì thế, thay vì cướp không căn cứ này thì tụi ta đi mua lại của bọn họ. Giá cả ư? Đổi lại là một con tàu Andalite kêu ừ ừ.

Rẻ mạt vậy đó, nhưng hoá ra là tụi ta đã bị hớ.

Căn cứ Olgin chỉ có mỗi một điểm hữu dụng: Điểm quá cảnh vùng không gian Zero của nó rất thuận tiện cho thông tin từ những phi đội lưu động, và từ hai hành tinh chính của tụi ta là xứ Taxxon và xứ Hork-Bajir, nhanh chóng truyền về.

Lúc đó, và cả bây giờ, hành tinh vật chủ của tụi ta đã bị những đoàn tàu chiến Andalite bao vây trên quỹ đạo, khiến cho nội bất xuất, ngoại bất nhập. Một ngày nào đó, tụi ta sẽ giành lại được hành tinh của mình, giành lại những vùng Yeerk quê nhà... Nhưng bây giờ thì chưa. Bọn Andalite vẫn còn quá mạnh, tụi ta chưa thể liều lĩnh khơi mào một cuộc chiến đối đầu trực tiếp, trên diện rộng với bọn chúng được.

Trước khi đủ lực lượng để đương đầu với bọn Andalite, tụi ta cần một khối lượng rất lớn những vật chủ thích hợp, thông minh và nhanh nhẹn hơn những vật chủ hiện tại tụi ta đang có. Tụi Gedd thì vụng về, với trí khôn bé tẹo tèo tèo, vừa méo mó vừa chẳng đáng tin cậy. Lũ Taxxon thì lơ lửng, chúng có nhiều khả năng trở thành những vật chủ phản phúc hơn là trung thành. Nhưng khó chịu hơn hết là bản tính ăn thịt đồng loại của tụi Taxxon: những cơn thèm ăn vô độ, liên miên của chúng khiến ngay cả những Yeerk có ý chí mạnh mẽ nhất cũng không thể nào chế ngự nổi.

Chỉ có người Hork-Bajir là được việc cho tụi ta. Họ bẩm sinh rất khoẻ khoắn, mạnh mẽ và nguy hiểm. Tuy không khéo léo trong những công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, tinh tế nhưng bù lại, họ thật hữu dụng, trong những nhiệm vụ cần đến sức mạnh cơ bắp.

Nhưng vấn đề khúc mắc ở chỗ: tụi ta không có đủ vật chủ để sử dụng. Bọn Andalite, một sự điển hình về sự đạo đức giả đã tiêu diệt gần hết loài Hork-Bajir bằng thứ virus Lượng tử quái quỷ của chúng. Chúng thà xoá sổ loài Hork-Bajir còn hơn để họ rơi vào tay tụi ta.

Tụi ta giờ chỉ còn có vài ngàn vật chủ Hork-Bajir, trong khi phải cần đến cả chục triệu. Nhiệm vụ mới của ta là tìm ra những loài vật chủ mới cho Đế chế Yeerk.

Căn cứ Olgin này hệt như một cái thúng hứng những đồ ôi thiu, căn bã của Đế chế Yeerk. Quanh năm suốt tháng, biết bao Yeerk ra ra vào vào như chợ vỡ. Những Yeerk bắt tài, đau ốm, ẻo uột - phế phẩm ở tất cả mọi nơi không còn ai cần dùng đến - sẽ được phái tới đơn vị của ta.

Một trong những bốn phận của ta là truyền bá tư tưởng cho lính mới ngay khi chúng được thả từ trên tàu xuống phi cảng. Cái nơi tàu neo đậu ấy chẳng phải là môi trường dễ chịu, lý tưởng gì cho “lớp học” của ta. Hàng hoá luân phiên thay nhau nườm nượp tới rồi đi, tất cả đều được khiêng, đẩy, kéo, hay mang vác bởi lũ Mượn xác-Gedd.

“Có năm bậc sinh vật lạ cho chúng ta làm vật chủ,” ta thuyết giáo, mắt nhìn lơ lửng lên đám học trò gồm khoảng chục tên Gedd, Hork-Bajir và Taxxon xếp hàng lối nhố trước mặt. “Ai có thể kể tên của năm bậc ấy nào?”

Vài tên lao xao đòi trả lời, nhưng ta giơ tay lên báo hiệu cho chúng giữ trật tự.

“Ta có một giao hẹn: Người nào mà kể sai một từ, hay bỏ sót một dữ kiện là ngay tức khắc sẽ bị thầy cho bọn Taxxon ăn thịt ngay đó.”

Tất nhiên, ta chỉ đùa thôi. Bởi vì gần như chẳng thể moi được lấy một từ cho rành rọt khỏi lỗ miệng Gedd, cũng như đừng mong tụi Taxxon có thể thở ra, hay kêu xè xè bằng ngôn ngữ của chúng một câu có ý nghĩa nào đó. (Xin tha tội bất kính đối với quan Hội đồng mang vật chủ Taxxon.)

Kẻ giao tiếp khá nhất dĩ nhiên là lũ Hork-Bajir, dẫu rằng cơ quan điều khiển ngôn ngữ trong bộ não chúng vốn bẩm sinh rất hay dùng từ lẫn lộn lung tung.

Chẳng có đứa nào dám cười với câu đùa của ta. Tốt! Như vậy là chúng đã bắt đầu hiểu: ta là sếp sòng ở đây. Chúng thuộc quyền sở hữu của ta và ta có thể vứt bỏ chúng nếu thấy cần thiết.

“Có năm bậc sinh vật lạ,” ta tiếp tục rao giảng. “Bậc Một là những sinh vật không có thân xác thích hợp cho tụi ta chui vào sống chẳng hạn như tụi Skrit Na, bởi vì cơ thể chúng trải qua những giai đoạn phát triển khác nhau rất đáng bực mình. Bậc Hai là những sinh vật có thể vào sống được, nhưng tụi ta phải chịu hành hạ thể xác - ví dụ như Taxxon và Gedd. Bậc Ba là những sinh vật cho tụi ta sống được, không phải chịu hạn chế về thể xác nhưng lại chỉ tồn tại với số lượng ít và sinh sản chậm.” Ta khuỳnh tay chỉ vào chính thân thể Hork-Bajir của mình.

“Sinh vật Bậc Bốn là mục tiêu hoàn hảo của tụi ta, nhưng hiện giờ, ít nhất là vào thời điểm này, chúng lại quá kinh khủng, tụi ta không thể thách thức với chúng được. Ai có thể đưa ra một ví dụ về bậc này?”

Một bầu không khí im lặng đến lạnh gáy bao trùm “lớp học”. Đám học trò của ta đương nhiên là đã biết câu trả lời, nhưng chúng sợ nhỡ phát biểu to lên thì sẽ bị kết tội nghịch tặc nên tất thảy đều im lặng.

“Nào, nào,” ta giục giã và khích lệ. “Tất cả các người đều biết ta ám chỉ đến ai: đó nguyên là thầy dạy của chúng ta ngày trước, còn bây giờ là kẻ gây đau khổ cho chúng ta: bọn Andalite.”

Những cái liếc mắt sợ sệt của đám học trò ngó ngán. Chúng làm như chúng ta đã vượt qua vùng cấm địa và nói ra điều cấm kị không bằng.

“Tiếp đến là sinh vật Bậc Năm. Bậc sinh vật này phải vừa là nơi cho tụi ta tá túc, vừa là phải tồn tại với số lượng đông đảo và phải không có khả năng chống lại tụi ta. Đó chính là mục đích thiêng liêng của những anh em Yeerk có mặt ở đây. Đó là sứ mạng cao cả của chúng ta trên mặt trăng này. Chúng ta phải tìm ra mẫu vật còn sống thật sự đại diện cho sinh vật Bậc Năm.”

“Nhưng họ không tồồng tạiii khônn?” Tiếng một tên Gedd rồ lên.

Ta bước lại gần. “Nói tên?”

“Rrr-Kilgam-pa-hay-chính.”

Nhanh như chớp, ta xáng cho hắn một nhát gươm cổ tay. Cổ họng tên Gedd phọt máu xanh da trời, tức thì cơ thể hắn đổ gập xuống...

Ta thấy nhẹ nhõm vì đó là một tên Gedd. Nếu nó là một Hork-Bajir thì không đời nào ta lại phung phí một vật chủ như thế, cho dù là để đưa ra một bài răn dạy nghiêm khắc.

Kilgam-329 ráng sức bò khỏi vật chủ-Gedd. Ra đến được nửa đường thì vật chủ đó chết ngắc.

Bọn Yeerk thường kháo nhau rằng việc tháo chạy khỏi vật chủ sắp lìa đời cực kỳ khó, dù rằng vật chủ vẫn đang còn thoi thóp.

Ta cúi xuống, dùng một móng vuốt Hork-Bajir sắc nhọn vạch rộng khoang tai vật chủ Gedd kia và khều Kilgam ra. Xong ta trao hắn cho một trong những tân binh Hork-Bajir.

“Hãy quăng hắn trở lại vũng,” ta ra lệnh.

“Nhưng... nhưng... thưa Phó-visser, tôi không biết vũng nằm ở đâu, tôi vừa mới đến căn cứ này tức thì!”

Thế là ta chỉ cho hắn đường đến vũng.

Sự thế đã rõ, ta đã truyền tải được thông điệp của mình: cuộc đời của lũ tân binh này nằm trong tay ta, bất chấp luật lệ mới quy định không được giết thuộc cấp. Tuy nhiên, nếu chúng không làm ta hài lòng thì ta cứ thẳng tay cho chúng ngủ, cho dù có luật hay không. Vậy chứ, ta chẳng phải là kẻ không biết điều. Ta có quyền giết chúng thì ta cũng có quyền tha mạng, cho chúng cuộc sống...

Đó là mảnh khoé mà rất nhiều Yeerk bỏ qua. Đe dọa cũng có tác dụng đấy. Nhưng để đạt được sự thống lĩnh tuyệt đối lên đám thuộc hạ thì: ngoài việc giương gươm ra áp đảo tinh thần, ta còn phải cần chìa bàn tay giúp đỡ ra.

Ta đã thực hiện đúng bài thuyết trình đó, và cũng ra oai thị uy hết y như vầy hàng chục lần rồi. Chưa bao giờ, bằng những lời huấn thị của mình, ta lại thất bại trong việc nhồi nhét vào óc tội phạm xấu ý thức về bốn phạm cả...

Tuy nhiên, xem ra mọi cố gắng của tội ta đều trôi theo cát bụi. Cả căn cứ Olgin đang chống mộng lên tìm một thứ không tồn tại. Hoặc giả nó có tồn tại, nhưng những Yeerk vô danh tiểu tốt, bị bỏ xó trên một căn cứ mà Đế chế Yeerk lãng quên, đã không thể tìm ra...

Ta dẫn đám lau nhau kia tới hồ, trong lòng cảm thấy tủi thân và đang thầm than thân trách phận bọt bèo của mình, thì một tên Hork-Bajir hót hơ hót hải chạy tới ngăn ta lại. Đó là Methit-572, phụ tá của ta.

“Phó-visser! Bẩm Phó-visser!”

“Gì thế hử Methit?”

“Có một báo cáo vừa mới gửi đến. Một người của ta, một Phó-visser đóng quân ở thế giới Taxxon, vừa mới đệ trình báo cáo về một nòi giống mới toanh.” Methit thở hỗn hà hỗn hển.

“Gì nữa?” Ta hồi thúc.

“Và trong bản báo cáo, hẳn ta tuyên bố... đó là loài thuộc... Bậc Năm!”

Ta cảm thấy trái tim Hork-Bajir của mình đập tung bưng. “Quả là một tuyên bố hợm hĩnh,” ta khoan thai nói. “Thế loài ấy được gọi là gì?”

“Là con Người, bẩm Phó-visser. Họ được gọi là loài Người. Và trong báo cáo nêu bật rằng họ tồn tại với số lượng khủng khiếp. Không phải hàng triệu... mà là hàng tỉ.”

CHƯƠNG 3

Đó là bản báo cáo của tên Yeerk mà sau này đã nhảy chồm đến chức Visser Ba.

Dĩ nhiên, vào thời đó hẳn cũng chỉ làng nhàng ở bậc Phó-visser như ta thôi. Tuy số hiệu của hẳn lớn hơn ta nhiều, nhưng dù sao vẫn chỉ là Phó-visser.

Mới đầu ta rất nghi ngờ tính xác thực của bản báo cáo ấy. Nhưng sau đó những hình ảnh ba chiều được gửi về. Hồi ấy tốc độ chuyển tải thông tin chậm rì rì. Phải mất mấy tiếng đồng hồ mới tải hết hình ảnh vào máy tính. Ta ngồi, trố mắt ngó hình ảnh hai con Người hiện ra trên màn hình...

Chúng là hai giới khác nhau, giống như Andalite và Hork-Bajir. Một kẻ là giống đực có tên Chapman. Và kẻ kia là giống cái, tên là Loren.

Hai con Người này đã bị bọn người Skrit Na bắt cóc. Dĩ nhiên rồi, các Ngài đã quá quen thuộc với những thói quen của đám người Skrit Na: chuyên đi lòng sục và thăm viếng các hành tinh xa xôi để bắt giống bản địa đem về tiến hành những cuộc thí nghiệm y khoa kỳ quặc. Họ mang tù binh đi, rồi sau đó có khi lại trả về chốn cũ, đại loại như vậy.

Và trong một chuyến lòng sục như thế, bọn người Skrit Na kia đã tóm được hai con Người này với lý do mà chỉ họ mới biết.

Một phi đội Andalite bay ngang qua tình cờ phát hiện ra tàu Skrit Na và quyết định đột nhập tàu. Tụi ta không biết vì sao. Có lẽ Visser Ba biết, nhưng đến tận giờ này ta vẫn chưa biết...

Dẫu sao khi tàu Andalite cũng đã xông lên tàu Skrit Na và giải thoát cho hai tù binh loài Người. Nhưng sau đó, cũng lại vì một lí do mà ta mù tịt, con tàu tuần tiểu Andalite kia lại học tốc thẳng hướng tới hành tinh Taxxon.

Có lẽ chúng lần theo dấu của con tàu Skrit Na thứ hai, con tàu đã cập bến phi cảng Taxxon ngay trước khi tàu Andalite tới và cướp một trong những tàu vận tải của tụi ta trên quỹ đạo.

Chúng sử dụng con tàu vận tải cướp được để lừa phỉnh hệ thống phòng thủ của tụi ta và đáp

được xuống phi cảng Taxxon. Có rất nhiều sự kiện liên quan đến nhau vào thời điểm ấy, mặc dù hệ quả của chúng không được ghi ra trong báo cáo.

Tất cả những gì tụi ta biết là có ít nhất một tên Andalite và hai con Người, đã bị lực lượng bảo vệ phi cảng bắt. Tuy nhiên, chúng đã không cầm giữ họ được lâu.

Tổng cộng có hai con Người và ba tên Andalite trên con tàu ấy. Chỉ có ba tên Andalite thôi, nhưng chúng không phải là những kẻ tầm thường. Tên Andalite cầm đầu đám du hành đó không phải ai xa lạ, mà chính là Hoàng tử-Chinh chiến Alloran-Semitar-Conrass, tên tội phạm chiến tranh, kẻ đã tung virus Lượng tử vào thế giới Hork-Bajir, góp phần tiêu hao phần lớn lực lượng của tụi ta, cướp đi của tụi ta một thắng lợi vô cùng rực rỡ...

Những thành viên trong Hội đồng Thập Tam Trụ lẩm bẩm cái gì đó không rõ. Tất cả các quan đều biết rõ Alloran.

Dĩ nhiên, cái tên ấy có ý nghĩa nhất định đối với họ. Đó là người Andalite duy nhất bị mượn xác. Một vật chủ Andalite. Tuy nhiên, điều quan trọng là ta đã ngấm lái Hội đồng vào đúng vấn đề chính.

“Xin các Quan để ý đến cái tên Alloran. Đó là gã Andalite sau này trở thành vật chủ của không ai khác ngoài chính Visser Ba đây.”

“Và một đứa nữa trong ba tên Andalite kia, mặc dù lúc đó chỉ là một lính nhỏ quèn, cũng là một cái tên làm thất điên bát đảo Đế chế Yeerk. Hẳn là Elfangor-Sirinial-Shamtul.”

Lại thêm một phản ứng nữa, lần này mạnh mẽ hơn. Cái tên Elfangor đã trở thành một lời nguyền độc địa trong Đế chế Yeerk. Không một tên Andalite nào lại gây thiệt hại cho Yeerk tụi ta nhiều bằng hắn.

“Vâng, thưa các quan tối cao, chính Visser Ba là người, trong dịp định mệnh đó, đã có liên hệ với tên giết Yeerk hàng loạt Alloran, và tên giặc Elfangor. Xin hãy suy xét kỹ dữ kiện này trong khi tôi tiếp tục câu chuyện. Tôi cáo tội Visser Ba là đã gặp gỡ, liên lạc và đánh bạn với Alloran và Elfangor.”

Một quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ lên tiếng - đến lúc này thì ta chắc mười mươi đó là giọng của quan Garoff-168. *“Người nói vậy là ngụ ý gì, Visser Một?”* Quan Garoff hỏi.

Ta đồng dạc. *“Tôi không ngụ ý mà tôi khẳng định! Tôi buộc tội, thưa các quan tối cao, tôi tố cáo!”*

Ta chỉ tay về hướng Visser Ba. Đó là một cử chỉ tuyệt vời của loài Người. Ta nâng cánh tay trái chưa bị gãy lên và run rẩy trở ngón tay vào Visser Ba.

“Tôi buộc tội! Tôi buộc tội hắn phản quốc!”

CHƯƠNG 4

<*Câm ngay!*> Visser Ba nhảy đồng lên. Hắn nhào người ra trước, cái đuôi nhổng lên, lưỡi dao lia tới sẵn sàng beng đầu ta ra khỏi vai.

“Mi sợ thật sao, Visser Ba?” Ta xách mé.

<*Chính ta đã giết Elfangor! Ta đã biến hình, nhấc bổng lên và ăn thịt hắn!*> Visser Ba rít lên.

<*Bằng cách đó, mi đã thủ tiêu một nhân chứng tiềm tàng chống lại mi chứ gì, Visser Ba,*> ta gằn giọng.

<*Ta sẽ giết mi!*> Visser Ba điên cuồng gào thét.

Thật tuyệt!

Chính sự mất kiểm soát bản thân của tên gốc hợm hĩnh đó đã tạo nên độ tin cậy đáng kể cho lời buộc tội của ta.

“Im ngay, Visser Ba!” Một giọng Hork-Bajir cất lên. Cũng lại là quan Garoff-168, quan chịu trách nhiệm về mảng phản gián trong Hội đồng Thập Tam Trụ. Và hơn nữa, ngài là người phát ngôn cho cả Hội đồng trong suốt phiên toà này. Điều đó có nghĩa là ý kiến của ngài sẽ có sức nặng vô kể.

Quan Garoff cũng điều khiển đội quân an ninh bao quanh Visser Ba và ta. Chỉ cần phán một lời, ngài sẽ khiến cho đám Hork-Bajir kia xông vào giữa hai tội ta.

Visser Ba cố rũ mình để kiểm chế.

Ta mỉm cười, rít trong kẽ răng. *“Để coi ai sẽ thật sự bị xử trước toà.”*

“Cấm cắt ngang,” Quan Garoff lạnh lùng phán. *“Visser Một, hãy tiếp tục bản điều trần của người và không được tham gia tranh luận với Visser Ba.”*

Ta cúi đầu tỏ ý phục tùng. Ta đã ghi điểm cho mình. Ta đã cấy lòng nghi ngờ Visser Ba vào tâm trí Hội đồng Thập Tam Trụ.

Vẻ tự mãn của Visser Ba đã bay biến. Hình như hắn đã lơ mơ hiểu rằng cuộc sống của hắn đang trên đà nguy khốn.

Vật chủ của ta, con Người có tên là Eva, cất giọng chế giễu. *<Edriss, cái Hội đồng này rồi sẽ tuyên xử cả hai bọn bay thôi. Mi sẽ không thoát được đâu. Họ sẽ bỏ đói mi, Edriss. Và con trai ta sẽ nhảy múa trên mộ của cả hai tội bay!>*

<*Thằng quý tử Marco của mụ sẽ không sống sót đâu, ta hứa với mụ đấy!*> Ta dọa dẫm.

Vật chủ của ta cười khì. Hơn bất cứ ai khác, nó biết thóp điểm yếu của ta. Nó biết ta thà chết còn hơn để cho Visser Ba chiến thắng, dẹp yên “đám thảo khấu Andalite” trên Trái Đất.

Ta lại tiếp tục bản điều trần của mình trước Hội đồng Thập Tam Trụ. Trái ngược với sự hung hăng của Visser Ba, ta cẩn thận phô bày vẻ ngây thơ vô tội của mình...

*
* *

... Ngay sau khi nhận được thông tin về một loài mới - có thể là loài Bạc Năm, ta tiến hành ngay việc phân tích và đánh giá các dữ liệu đó.

Theo gợi ý của bản báo cáo, ta hướng công suất của tất cả các trang thiết bị kỹ thuật tầm xa về phía hành tinh mà những con Người bị bắt gọi là “Trái Đất”. Rủi thay, ta không có một vị trí chính xác. Người Skrit Na là chuyên gia lưu trữ ưu hạng, và máy tính trên tàu của họ chắc chắn sẽ chỉ ra số liệu chính xác. Tuy nhiên, con tàu của họ đã bị bọn Andalite đánh cắp và chạy mất khỏi không gian Taxxon... dưới sự bảo trợ của Visser Ba.

Đó không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Thứ ta có sẵn là lộ trình của tàu Skrit Na tính từ khi ra khỏi vùng không gian Zero. Đó là những dữ liệu lưu trên các bộ cảm biến tầm sâu trên quỹ đạo của chúng ta. Sau một thời gian suy luận, tính toán, ta khoanh vùng không gian có khả năng là Trái Đất thành một khu vực gồm xấp xỉ bốn ngàn hệ thống.

Trọn một năm trời, ta suy ngẫm từng hệ thống một. Xong ta loại bỏ tất cả những hệ thống không có hành tinh, hoặc những hệ thống có hành tinh nhưng không cung cấp carbon cơ bản cho việc hình thành sự sống, vân vân và vân vân. Cuối cùng, ta quây kín nó vào trong ba hệ thống có nhiều khả năng nhất.

Ta đã báo cáo sự kiện này cho cấp trên của mình là Phó-visser-Mười Bảy, tổng chỉ huy mới của căn cứ Olgin. Nhưng phúc đáp mà ta nhận được lại bảo rằng ra chỉ tốn thời gian vô ích mà thôi.

Ngay tức thì, ta nhận được lệnh chuyển. Vị trí mới của ta là chống bạo loạn trên thế giới Taxxon. Ta sẽ được trao vật chủ mới: Một con Taxxon.

Điều đó đồng nghĩa với việc không thuộc cấp bậc cao. Phải chịu cơn đói khốc liệt, không bao giờ dứt, luôn ám ảnh đầu óc lũ Taxxon và phải sống trong hang hốc. Và chỉ cần bị một vết thương nhẹ thôi, ta cũng có thể mất mạng như chơi - ta có thể bị tụi Taxxon khác xúm lại, dè ra ăn thịt sống!

Ta đã xác định được vị trí của loài sinh vật Bạc Năm, thế mà ta lại bị điều đến thế giới Taxxon. Ôi! Xứ Taxxon! Thật là mĩa mai! Trớ trêu thay!

Ta biết có một cái gì đó khuất tất ở đây.

Ai đó... muốn giấu nhem bí mật về Trái Đất chẳng? Phải chăng người đó là sếp của ta, Phó-visser Mười Bảy? Có lẽ là như vậy rồi. Nhưng theo lệnh của ai?

Ta đảo tròn mắt về hướng Visser Ba.

Thật tuyệt, năm sáu quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ cũng bắt giắc đưa mắt nhìn theo hướng chỉ dẫn của ta - chú mục vào chỗ tên xảo quyết đang đứng. Quả là một sự tưởng thưởng xứng đáng cho ta.

Dĩ nhiên, sau đó ta phát hiện ra rằng Visser Ba chẳng can hệ gì tới những mệnh lệnh ngu ngốc giáng lên đầu ta cả. Đơn thuần chỉ vì đám cấp trên của ta quá ấu trĩ mà thôi, chứ chẳng có âm mưu gì ở đây ráo trọi...

“Bẩm các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ, lúc đó tôi đứng trước một ngã ba đường. Tôi cần phải lựa chọn một ngã đi cho mình. Hoặc là tôi phải nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh. Sẽ tự thân đi đến xứ Taxxon, nơi mà người ra quyết định việc chuyển đổi của tôi có thể đã sắp đặt

trước cho tôi một cái chết. Mặt khác, như vậy tức là tôi sẽ dẹp sinh vật Bạc Năm qua một bên, trong khi tôi biết chắc chắn là nó có tồn tại. Hoặc là tôi sẽ bắt tuân thượng lệnh, đánh liều lên đường đi tìm kiếm loài có thể khiến chúng ta làm bá chủ dải thiên hà.

Nhưng thực ra chẳng có lựa chọn nào ở đây cả. Tôi chỉ có lòng trung thành với Đế chế Yeerk. Cần phải bắt chấp những mệnh lệnh phản nghịch, cho nên tôi đã quyết định.

Tôi lôi kéo một thuộc hạ tên là Essam-293, một anh chàng Mượn xác-Hork-Bajir. Chúng tôi thò một con tàu trinh sát và lao vào vùng không gian Zero, bắt đầu công cuộc tìm kiếm Trái Đất...”

<Mi đánh cướp một con tàu! Mi đã hành động phạm pháp!> Visser Ba bắt chợt rống lên. <Bắt các quan, mụ ta đã bắt tuân thượng lệnh! Hãy để tôi bắt mụ ta ngay bây giờ. Mụ không có quyền sống lâu thêm chút nào nữa!>

“Câm ngay!” Quan Garoff nạt. “Hội đồng đã biết cái tội trái ý của Visser Một từ lâu rồi, và Hội đồng đã chấm trước tha thứ.”

Visser Ba định phản kháng nữa, nhưng đột nhiên lại im thin thít, không dám hó hé thêm lời nào.

Chiếc mũ trùm đỏ hoét của quan Garoff phất qua bên này, lại phất qua bên kia trong khi ngài cất giọng. “Visser Một, ta tin là trước kia người đã lưu trữ những sự việc liên quan đến phần câu chuyện này của người trong Bộ Nhớ Lưu chứ?”

Ta gật đầu. “Bắt quan tối cao, có ạ. Tôi đã nạp dữ liệu vào Bộ Nhớ Lưu ngay sau...”

“Thế thì ta đề nghị toàn thể phiên toà sẽ chuyển qua theo dõi Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ. Chúng ta có thể thấy dữ liệu gốc, những ký ức thật mà không bị ai cắt ngang.”

<Thưa, đó là cách tốt nhất đấy ạ,> Visser Ba chồm mũi vào. <Bộ Nhớ Lưu là phương tiện tốt nhất, diễn tả chính xác nhất sự việc khi nó xảy ra...>

Hắn nhấn nhá một chút rồi thêm, <Điều này khiến chúng ta đặt nghi vấn là tại sao Visser Một lại không chọn nêu Bộ Nhớ Lưu của những người khác, về những sự kiện xảy ra gần đây. Bà ta đang che giấu cái gì vậy?>

Quan Garoff nói giọng giả. “Tất cả mọi Yeerk thuộc thang bậc Visser đều không bị bắt buộc phải lập Bộ Nhớ Lưu. Đó là việc làm gây mất phẩm giá chỉ dành cho những thang bậc thấp hơn.”

“Tôi bằng lòng trình bày ngay một Bộ Nhớ Lưu tức thì,” ta nói nhanh. “Và ngay lúc này, Visser Ba cũng chấp thuận làm điều tương tự.”

Đó chỉ là một trò loè bịp. Ta giả bộ lên gân vậy thôi, chứ chẳng ai trong hai tụi ta có Bộ Nhớ Lưu đầy đủ cả.

Điều luật của Đế chế Yeerk quy ra hơn một trăm tội bị xử chết hoặc lưu vong. Trên danh nghĩa hành động vì lòng trung thành với Đế chế Yeerk, chắc chắn ta đã vi phạm một phần ba những điều luật đó. Dĩ nhiên Visser Ba thậm chí còn vi phạm nhiều hơn nữa. Tính riêng tội ngược đãi thuộc hạ thôi, thì con số Yeerk mà Visser Ba tàn sát cộng lại phải chất thành cả một vũng chứ không ít...

Và, đương nhiên là không có Yeerk nào đã vươn lên để được ngồi vào vị trí trong Hội đồng Tam Thập trụ mà lại không phạm vào chính những điều luật mà họ ban hành cả.

Ta nhìn xoáy vào mắt kẻ thù.

Tụi ta - hai thủ lĩnh Yeerk, hai tổng tư lệnh - đều đã trải qua những kinh nghiệm giết chóc, tụi ta là những tay sát thủ có hạng.

Và chỉ có một trong hai tụi ta được sống sót sau phiên toà này.

Các quan Hội đồng bắt đầu tiếp cận *Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ*. Visser Ba cũng lộ mặt dòm vào.

Điều gì xảy ra với ta trong phi vụ lạnh gáy đó, toàn thể toà đều được thấy một cách chính xác như nó đã xảy ra. Mọi người sẽ thấy cả các giác quan, cảm xúc của ta y như ta đã thấy và cảm nhận chúng.

Ta được một tên kỹ thuật viên Taxxon cấy một mảnh chip vào đầu. Từ đó, ta có thể thấy ký ức của tất cả những Yeerk khác.

Nhưng với ta, *Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ* là không cần thiết. Mọi chi tiết cứ thế ào ạt ủa về.

Từng chi tiết một...

CHƯƠNG 5

Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.

Essam-293 quay qua ta, mắt nó tối sầm lại, lo lắng. “Tôi vừa mới kiểm tra lại nguồn thực phẩm của chúng ta, thưa Phó-visser,” nó ủ rũ nói. “Tính toán ban đầu của tôi rất đúng. Chúng ta chỉ còn đủ thức ăn để nuôi sống vật chủ của mình trong vòng bảy ngày nữa. Nước chỉ còn đủ dùng trong ba ngày nữa. Nếu một trong hai chúng ta trở vào trong vũng Yeerk mini, thì vật chủ còn lại sẽ sống lâu được gấp đôi.”

“Nếu hệ thống này là đúng thì sẽ cần phải xem xét kỹ tất cả những tính toán,” ta bảo. “Còn nếu không đúng thì, đành vậy, người phải trở về sống trong vũng mini thôi, Essam.”

“Vâng, thưa Phó-visser.”

“Đừng quá lo lắng, Essam. Nếu buộc phải giết vật chủ của người đi, thì chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ kiếm cho người một vật chủ khác thay thế,” ta an ủi nó.

Essam gục gặc cái đầu Hork-Bajir của mình.

Hắn thừa biết là ta nói láo. Bây giờ, Essam đã biết việc ta đang làm là lén lút và sai lầm. Nếu sự vụ này đổ bể thì không chỉ ta, mà cả hắn nữa cũng bị tính sổ. Còn nếu mọi việc suôn sẻ, thì chẳng mấy chốc hắn sẽ được tặng một vật chủ mới. Hiện giờ không có gì là chắc chắn cả.

Sát sườn hơn, Essam biết thừa là ta có thể giết quách hắn đi, cho cuộc đời ta nhẹ gánh và để ta một mình hưởng nguồn lương thực.

Nhưng Essam không phải là tên khờ. Hắn biết khôn hồn thì đừng công khai đối đầu với ta. Ta đã tuyển lựa hắn rất kỹ càng. Hắn là một Yeerk thành thạo trong lĩnh vực phi công và thợ máy. Có lần hắn đã suýt được đề bạt vào hàng ngũ Phó-visser. Nhưng rồi vì một biến cố tai hại, do phạm sai lầm trong đánh giá, nhận định tình hình, mà hắn bị giáng cấp. Số là trong khi đi tuần, hắn đã để sống một nhóm Hork-Bajir trốn lên một con tàu của người *Desbadeen* trung lập...

Một Yeerk mà không hiểu được rằng từ “trung lập” cực kỳ tinh vi, khéo léo được dùng ở đây chẳng có ý nghĩa gì hết thì không phải là một Yeerk thích hợp với vai trò chỉ huy.

Ta đã chú ý đến những điểm yếu đặc thù của Essam: không có mục đích rõ ràng, thiếu vắng những hoài bão nghiêm túc. Nhưng điểm này khiến hắn đặc biệt phù hợp với mục đích của ta. Ta cần một đầy tớ thạo việc, chứ không cần một đối thủ cạnh tranh.

Tại ta nhảy phóc khỏi vùng không gian Zero - khoảng trống xoá không thuộc về nơi nào - và bay vào vùng đen ngòm của không gian thực.

“Chúc mừng Essam. Người là một tài năng xuất sắc trong ngành hàng không đó,” ta tán dương gã đệ tử của mình.

Ngôi sao màu vàng đã ở rất gần, đủ gần để khiến ta nao núng. Từ vị trí quan sát thuận lợi của mình, ta có thể thấy nó như một khối khí khổng lồ đang sôi sùng sục, cháy cuộn cuộn và phun thành những tia sáng rực rỡ. Nếu ai đó đứng trên bề mặt của một hành tinh trong hệ thống sẽ chỉ thấy nó là một vật hình khối có bầu khí quyển lơ lờ.

Ta chỉnh bộ cảm biến xa khỏi ngôi sao, trải dài về phía những hành tinh quanh nó. Bộ cảm biến bắt đầu thu nạp dữ liệu thô.

Có hai hành tinh khí kích thước trung bình - trong đó có một hành tinh có những vòng tròn trông rất đẹp mắt bao quanh. Cả hai đều có những mặt trăng, ta nghĩ ít nhất một vài hành tinh trong số đó phải có sự sống.

Essam nhìn như muốn hỏi gì đó.

“Không,” ta bảo. “Hãy rà soát những hành tinh này trước đã. Còn các mặt trăng để sau hẵng hay.”

Essam tò mò. “Tại sao vậy, thưa Phó-visser?”

Ta mỉm cười. “Đó là theo bản năng thôi. Ta đã tìm kiếm loài sinh vật này từ lâu lắm rồi. Ta hình dung ra họ gắn liền với một hành tinh đang hoàng, chứ không phải ở một mặt trăng lạnh lẽo.”

Có thêm nhiều hành tinh khí khác, nhỏ hơn, ở cách xa hai hành tinh khí bụi chẳng kia. Nhưng gần sát với ngôi sao vàng chói là bốn hành tinh ở thể rắn.

Hành tinh gần ngôi sao nhất thì nhỏ xíu, nóng kinh hồn, coi bộ chẳng có triển vọng sáng sủa gì. Hành tinh kế nó tuy có lớn hơn nhưng vẫn nóng, gió thét ì ầm và áp suất nặng nề kinh khủng. Kiểu không gian thể này cũng có thể có sinh vật sống đấy, nhưng làm sao mà phù hợp với sinh vật có làn da mềm mại như ta đã thấy trong hình không gian ba chiều hôm nọ được...

Hành tinh thứ ba và thứ tư ngó bộ có nhiều khả năng có cư dân sinh sống nhất. Trong đó, có một hành tinh có màu đỏ của kim loại có chứa sắt bị oxy hoá.

Còn hành tinh kia, hành tinh thứ ba, có một màu xanh da trời.

Trái tim ta lộn ngược một vòng.

Ta biết, ta biết mà.

Sau đó, dữ liệu từ bộ cảm biến đổ ào vào máy tính và tải lên màn hình. Từ hành tinh xanh da trời vô số ký hiệu sóng radio, tia X, những siêu sóng viba phóng vọt lên không gian. Tất cả thừa mứa, bạt ngàn đến nỗi máy tính muốn phát ngộp. Bộ cảm biến của tàu đang bắt được hàng tỉ tỉ byte một giây.

Hành tinh màu xanh da trời sống động.

Ta nhẹ nhàng lái tàu lỉnh vào quỹ đạo bao xung quanh hành tinh thứ ba. Tụi ta cần thời gian chuẩn bị. Tụi ta không thể hớ hênh cứ thế nhào vô và nhả tia Nghiệt xối xả xuống hành tinh này được. Nếu ta không khéo léo trong cuộc tiếp xúc đầu tiên, thì vĩnh viễn tụi ta sẽ mất cơ hội tiếp cận loài Bạc Năm này.

Ta cần tìm hiểu mặt mạnh, mặt yếu của chúng. Ta cần biết tụi ta đang thấy gì trước mặt mình. Liệu khối cầu nâu, xanh da trời và xanh lá cây ở vùng hóc bả đó này có là nơi mà loài Bạc Năm sống không? Hay là tụi ta đang vớ được loài Bạc Bốn, một loài khác, quá mạnh, không thể chinh phục được giống như loài Andalite chẳng hạn?

Vào cái khoảnh khắc ngồi xem toàn bộ dữ liệu thô - hàng tỉ tỉ byte dữ liệu điện tử tuôn ào ạt vào máy tính - ta lo cuống cả lên. Quái lạ, làm sao mà một loài phát sinh ra quá nhiều dữ liệu như thế này lại không là một loài ghê gớm nhỉ?

Ta bắt đầu lấy ra một mẫu dữ liệu. Phần lớn các mẫu ta tuyệt nhiên chẳng hiểu chút xíu xiu gì. Nó đột nhiên dội vào thính giác và thị giác của ta. Những mẫu đàm thoại buồn cười đại loại thế này:

“Ê, sao vậy?”

“Không sao, bồ tèo,”

“Ừ, ở đây cũng thế. Vậy anh nói gì?”

“Xem ra hần ta chẳng đáng ngại. Tôi muốn kiểm nghiệm thực tế, được không?”

“Đẹp đi!”

Lại thêm một dạng trò chuyện kèm theo những âm thanh có nhịp điệu, được bố trí theo những khuôn khổ nhất định.

Có cả những kiểu dữ liệu phức tạp: Một sự kết hợp giữa tiếng đàm thoại với những âm thanh đầy nhịp điệu và những hình ảnh. Đó là hình ảnh rất nhiều con Người choàng những tấm phủ kín cơ thể, ngồi sát sạt với nhau trong một căn phòng khi những âm thanh trầm bổng phát ra. Tiếp theo, âm thanh ngưng và tiếng những con Người rì rào nói chuyện lại nổi lên.

“Chào mừng quý vị trở lại với bản tin Hôm Nay. Trong vòng nửa giờ nữa, chúng tôi sẽ nối liên lạc với nhà phân tích quân sự độc quyền của đài chúng tôi về những diễn biến mới nhất của Chiến dịch Bảo Sa Mạc. Còn bây giờ, trong căn bếp ấm cúng...”

Thật nhăng nhít! Lố bịch! Điên khùng gì đâu! Nhiều, nhiều, nhiều quá, ngồn ngộn, chất đống,

dữ liệu này chưa hết dữ liệu khác đã chồng lên! Việc quái gì mà họ lại cần thông tin liên lạc dồn dập như thế nhỉ? Chỉ cần liên lạc khi cấp trên ra mệnh lệnh cho cấp dưới, khi những báo cáo tình hình từ cấp dưới gửi lên cấp trên, hay khi đề cập tới những vấn đề tiếp tế của khâu hậu cần thôi chứ. Họ cần gì mà lăm dữ liệu quá vậy? Tổng số dữ liệu toàn Đế chế Yeerk sinh ra hẳn vẫn chưa tới một phần ngàn cỡ này.

“Có gì trên quỹ đạo vậy, Essam?” ta hỏi.

Essam dí sát mắt vào máy tính. “Hình như có hàng trăm những vật thể bất tự nhiên, tất cả đều nhỏ. Có lẽ là những bộ chuyển tải tự động hoá hoặc những thiết bị giám sát, theo dõi.”

“Không có thuyền bè gì à? Không có những tia vũ khí bảo vệ quỹ đạo sao?”

Essam kiểm tra lại máy tính. “Bộ cảm biến ghi nhận cả chục ngàn máy bay trên không trung, nhưng tất cả đều ở bên dưới bầu khí quyển - không thấy chiếc nào ở bên ngoài. Không có dấu hiệu chứng tỏ có hệ thống phòng thủ quỹ đạo. Có rất ít bộ cảm biến nhắm từ hành tinh ra ngoài không gian. Những bộ cảm biến này rất thô sơ, chỉ là đèn chiếu sáng hoặc bộ dò tìm tia X thôi.”

“Còn mặt trăng?”

“Tôi dò được dấu hiệu họ đã từng đi tới mặt trăng của mình, nhưng không thấy có con Người nào sống thường trực trên đó.” Essam lúc lắc đầu về ché bai. “Sinh vật trên hành tinh này chắc chỉ là những đồ vớ vẩn thôi.”

Ta lại bắt đầu nhen nhóm hy vọng. Không có vũ khí trên các căn cứ không gian. Không có tàu vũ trụ, hay ít nhất vào lúc này ta chưa thấy. Hoàn toàn trái ngược với vành đai bao quanh hành tinh Andalite: Vũ khí giăng tua tua hướng ra ngoài không gian, tàu bè đủ loại neo đậu chi chít.

Con Người chắc chắn không phải là sinh vật Bạc Bốn rồi.

“Chúng ta không thể nào hiểu được loài Người nếu cứ nấn ná ở đây,” ta phán. “Phải đáp xuống thôi.”

Essam lần chần. “Thưa Phó-visser, chính ngài bảo chúng ta cần thêm dữ liệu về loài này mà...”

“Đúng, nhưng chúng ta đã nhận được quá nhiều dữ liệu. Nhiều đến nhiều cả lên, chẳng biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Ta cần một con Người đóng vai trò như là thông dịch viên.”

“Vậy có khôn ngoan không, thưa Phó-visser?”

“Khôn ngoan ư? Có lẽ không đâu, Essam. Nhưng nếu những sinh vật dưới đó đúng là loài Bạc Năm thật, thì chúng ta sẽ trở thành một Visser hoàn chỉnh. Bằng không á, ta sẽ bị xử tội trái lệnh. Bây giờ là lúc để tìm hiểu rồi đây...”

Essam định nói gì đó, nhưng rồi hần ngậm mồm lại nghe ta nói tiếp.

“Người lo lắng quá rồi đấy, Essam. Những sinh vật ở dưới kia - những con Người đó - tất cả họ đều là của ta đấy! Của ta!”

Essam lèo lái con tàu thấp xuống. Tụi ta dò ra những tia cảm biến sơ sài, cổ lỗ - thứ mà con Người gọi là ra-đa. Tàu ta vượt qua mấy thứ đó như không.

Tụi ta đáp xuống bên bán cầu đang chìm trong màn đêm. Tụi ta không biết thông số về khả năng vật lý học của cơ thể Người. Nhưng căn cứ vào việc họ sử dụng đèn nhân tạo để thấp sáng, chứng tỏ nhãn lực của họ rất kém, không thấy đường vào ban đêm.

Tụi ta cố ý đáp xuống một chỗ trống vắng - một khu vực khô cằn cách xa những thành phố đông đúc, sáng trưng. Ở đây, cụm dân cư chính gần nhất cũng phải xa hơn một trăm dặm về phía Bắc.

Mỗi lúc tụi ta mỗi xuống thấp hơn. Đi xuyên qua bóng tối của Trái Đất, ta cảm thấy bồi hồi, rạo rực. Đây quả là những giờ khắc đáng ghi nhớ, những giây phút lịch sử. Nếu phỏng đoán của ta đúng, nếu có loài Bạc Năm sinh sống thì tương lai của ta sẽ sáng lạn. Ta sẽ là Yeerk được trọng vọng nhất, sau đó ta sẽ vươn lên vị trí là Yeerk được nể sợ nhất trong Đế chế.

Lại xuống thấp hơn nữa, thấp nữa. Tụi ta dùng đỉnh luân lách qua các ra-đa đặt chằng chịt, trong khi mặt đất khô nẻ, hoang tàn đang dâng lên đón tụi ta.

Tàu tiếp đất.

Essam nhìn ta chờ đợi.

“Bầu khí quyển?” Ta hỏi.

“Theo bộ cảm biến tầm xa thì không khí ở đây bao gồm khí nitơ, khí các-bo-nic, oxy, và nhiều loại khí vi lượng[1] khác, cũng như những chất có hạt riêng biệt. Cơ thể Hork-Bajir có thể thở được, mặc dù có nhiều khí oxy hơn mức cần thiết.”

Ta gật đầu. Như thế càng hay. Rủi gặp trùng loài hít thở khí mê-tan thì đâu còn hữu ích gì cho tụi ta sử dụng trên thế giới Taxxon hay Hork-Bajir. Đó là chưa kể đến khi tụi ta thôn tính xong hành tinh Andalite...

“Giương hai ụ tia Nguyệt ra,” ta ra lệnh. “Không được để một con Người nào nhìn thấy tụi ta mà còn sống trốn thoát. Tụi ta sẽ bắt giữ và chui vào một hay hai con Người còn tùy tình huống cho phép.”

“Vâng, thưa Phó-visser.”

“Mở cửa ngoài ra.”

Cửa mở.

Ta nhồm đứng lên, rồi thò đầu và vai ra ngoài bầu khí quyển lạ lẫm. Ta hít thở thật sâu. Không khí hình như có vị đắng và khô khốc đối với những giác quan của Hork-Bajir của ta. Nhưng nó là của ta. Tất cả nơi này là của ta. Nơi này thật là thích hợp để xây dựng một cái vũng phẳng lặng.

Ta xuống thang, và đặt bước chân Hork-Bajir đầu tiên lên mảnh đất đầy cát bụi của Trái Đất.

Ta đảo mắt nhìn qua trái qua phải.

Bầu trời đen đúa. Trái Đất xung quanh ta tuyền một màu đen. Những vì sao trên trời rọi ánh sáng le lói. Và mặt trăng của Trái Đất nằm khuất dưới đường chân trời.

“Tầm nhìn đêm,” ta ra lệnh.

Essam lú lú bước ra khỏi tàu, mang theo một lọ xịt nhỏ. Hắn nhắm vòi xịt vào mắt ta và xịt. Có hơi ran rạt vài giây đầu, sau đó màn đêm trước mắt ta trở nên sáng tỏ hơn. Tuy chẳng sáng chói lói như ban ngày, nhưng cũng đủ sáng để ta nhận thấy không phải chỉ có mình ta ở trên mảnh đất này...

Với thị giác đêm đã được cải thiện, ta lèm nhèm thấy được một hàng sinh vật ở cách ta khoảng một phần tư dặm. Đầu chúng to tròn, to gần bằng đầu ta. Nửa trên đỉnh đầu chúng có cái gì đó lớn hơn, giống như vỏ sò úp chụp lên cái đầu bên dưới. Chúng có hai cánh tay, cả hai đều có vẻ lớn.

Ý nghĩ đầu tiên vụt đến với ta là trông chúng hơi hơi giống con Người. Cái đầu, vai, cánh tay đều có vẻ thuộc loài Người. Nhưng sao bên dưới chẳng có gì cả! Không có thân mình. Không có cẳng chân. Không có khuôn mặt, hoặc có thể phần khuôn mặt của chúng đang quay về hướng ngược lại với ta.

Những con Người đó ôm những cây gậy dài, được tì lên mặt cát hoặc giương thẳng lên trời.

Xem ra chúng chẳng mảy may chú ý gì đến tụi ta. Cố ý đi thật êm, tụi ta rón rén tới gần chúng. Vả lại trời tối và tụi ta vẫn còn ở xa cả mấy trăm thước.

“Để ta nhìn sát hơn một cái coi,” ta thì thào.

Tụi ta lặng lẽ bò trên cát. Gần, gần hơn. Chợt ta thấy một trong những sinh vật đang cúi lom khom bỗng nhô lên. Đến lúc này thì thân mình và cẳng chân của nó mới hiện ra!

Nó là con Người không sai.

Sau đó ta lại nhận ra tất cả bọn họ đều là con Người. Họ đang ở trong một dãy gồm rất nhiều hố, hay một giao thông hào, đào sâu xuống tới ngực.

“Hành vi thật lạ lùng!” ta lẩm bẩm.

Ừ-Ừ ÒMM!

Cái rãnh nằm chình ình ngay phía trước ta chưa tới một trăm thước tự nhiên nổ tung. Con chấn động thật kinh hoàng. Sự xáo trộn của tiếng nổ làm tê liệt các giác quan.

Ừ-Ừ ÒMM! Ừ-Ừ ÒMM! Ừ-Ừ ÒMM! Ừ-Ừ ÒMM!

Tiếng đùng, đoàng khắp nơi! Những con Người trong mương bị hất tung lên trời, lửa bao bọc, cơ thể họ bay lá tả. Mặt đất như chao đi.

Essam túm chặt lấy ta và quăng thô bạo xuống đất.

Ừ-Ừ ÒMM! Ừ-Ừ ÒMM!

Một lần, rồi lần nữa, mặt đất nảy dội lên. Những tiếng nổ màu cam và màu đỏ lói bay veo veo,

rít rống, lan tràn thành một vầng sáng đỏ rực, rọi xuyên màn đêm. Mặt đất quật ta bùm bụp - cứ sau mỗi một cơn chấn động là nó lại chồm lên, thụi ình ịch vào ngực ta.

Ta sợ khiếp đảm, hồn vía lên mây.

Nhưng ta vẫn ráng lỗ mắt nhìn, nghiên cứu và tìm hiểu. Cứ trước mỗi tiếng nổ lại có một tràng huyết gió trầm trầm rít qua. Nhấn lực của ban đêm đã hơi yếu đi của ta trông thấy những vật hình thù lèm nhèm văng tung toé.

Những thứ gây nổ xuất xứ từ phía trên đầu ta. Có lẽ do các phi cơ từ trong không trung thả xuống.

“Họ tấn công tụi ta!” Essam la chối lói.

“Không phải, đồ ngu! Những tiếng nổ...”

Ù-Ù ÒMM! Ù-Ù ÒMM! Ù-Ù ÒMM! Ù-Ù ÒMM!

Cát đổ rào rào như mưa. Một cái gì đó rớt xuống ngay bên cạnh ta, cách có vài tấc. Trong ánh sáng do tiếng nổ kế tiếp nhá lên, ta thấy rõ ràng đó là một cái thân người mà chân, tay, đầu cổ đã bay đi mất tiêu, còn độc lại có mỗi một cái thân mình.

CHƯƠNG 7

“**K**hông phải họ tấn công tụi ta.” Ta thét. “Những con Người ở cái nương đằng kia mới là mục tiêu. Coi kìa. Những tiếng nổ đuổi theo đường hào.”

Ù-Ù ÒMM! Ù-Ù ÒMM! Ù-Ù ÒMM!

Tiếp theo là một sự trống rỗng lạnh người. Yên ắng đột ngột. Thậm chí, cả âm thanh của cát bay veo veo quanh tụi ta cũng không có luôn.

Thế rồi, những tiếng thét rống cuối cùng cũng vang lên trong đêm. Những giọng la biểu lộ sự đau đớn và kinh hoàng tột độ.

“Trở lại tàu mau,” ta ra lệnh cho Essam.

Ta cảm thấy phấn khích quá chừng. Có thể chứ, hoá ra đây là chốn chiến trường. Không phải là chiến trường của tụi ta, nhưng mang đầy đủ tất cả những đặc điểm của một chiến trường: sự sống và cái chết đan xen nhau trong đường tơ kẽ tóc, có người thắng kẻ thua...

Tụi ta toài lên và chạy nháo nhào về tàu. Thoạt tiên ta hết hồn hết vía, tưởng mình bị lạc vì chẳng thấy tàu mình đâu cả.

Sau đó, Essam mừng rỡ chỉ trỏ. Hoá ra, tàu của tụi ta đã bị trượt vào một cái hố tổ bố do tiếng nổ tạo nên.

“Có thể chúng sẽ đuổi theo tụi ta,” ta vừa nói vừa thở dốc.

Essam đang té lịch bịch trên cát, nhưng hắn vẫn cố lao như điên cuồng về phía tàu. “Máy tính tàu, mở cửa ngoài ra!” Hắn vừa chạy vừa hét.

“Im ngay! Coi chừng con Người nghe thấy!” ta nạt hắn.

“Máy tính tàu, mở cửa ngoài ra!”

“Im! Nghe coi!”

Một âm thanh sâu, vỡ vụn đang gầm vang rền. Nó đến từ bên trái tụi ta, đằng sau con mương rách lam nham. Bây giờ lại có những vật thể khác từ bên phải nhào tới.

“Có cái gì đó sắp xảy ra,” ta nói rành rọt. “Trận chiến chưa kết thúc đâu. Chưa hề.”

“Máy tính tàu,” Essam rít chần chịt. “Đây là trường hợp khẩn cấp. Ưu tiên số một: Giao thức thoát hiểm khẩn cấp. Mở cửa ngoài ra!”

Cánh cửa mở. Essam chui tọt vào trong.

Ta để mặc cho hắn chăm lo con tàu. Hắn là thợ máy mà, đâu phải ta. Thay vào đó, ta trèo từ hông tàu lên tới đỉnh và đứng nhô đầu ra khỏi rìa hố bom, quan sát...

Giờ thì nhãn lực của ban đêm của ta đã được hồi phục hoàn toàn. Ta có thể thấy một hàng xe to đùng ở bên trái. Chúng là những cỗ máy dềnh dàng, lùn và tùm hụp, đi chậm rì, bám cứng mặt đất. Chúng rống rờ rờ nhằm nỗ lực nhúc nhích chính cái trọng lượng bọc thép của mình. Có nhiều con Người chạy lúp xúp theo sau những cỗ máy, họ mang theo những cây gậy hay que gì đó cao bằng nửa chiều cao của họ. Rõ ràng những cây gậy đó là vũ khí.

Bên phải, hơi xa ta một tí, có một hàng xe thứ hai y hệt như thế. Số lượng của hàng này ít hơn, nhưng lại kèn kàng hơn, im lặng hơn và tiến nhanh hơn. Giống như toán đầu, chúng di chuyển theo những lối mòn. Sao mà nguyên sơ quá chừng...

Phía trên các cỗ máy bên phải có khoảng nửa tá phi cơ bay tầm thấp. Chúng đập không khí bằng một cánh quạt quay rất lạ. Dọc hai bên sườn chúng có treo lủng lẳng những thứ chắc chắn chỉ có thể là tên lửa.

“Phó-visser! Làm ơn xuống đây đi!” Essam rối rít gọi ta. “Ở đó không an toàn đâu.”

“Đúng đấy, Essam,” ta vừa nói vừa cười.

“Thưa Phó-visser, động cơ đã hỏng, nhưng tôi có thể nâng màn chắn bảo vệ lên. Nhưng trước hết ngài phải vào đây cái đã.”

“Chưa, chưa đâu, Essam. Ta chưa thể vào ngay lúc này đâu!”

Nhóm máy móc thứ nhất di chuyển nặng nề, chậm chạp. Nhóm thứ hai đi phăm phăm và hùng hổ. Thành linh, mọi thứ bỗng bày ra trước mắt ta.

Nhóm thứ nhất không thể thấy nhóm thứ hai. Họ di chuyển mù.

Những trái pháo của nhóm đi nhanh quay đầu. Những thanh sào dài nhắm mục tiêu. Rồi, từ những máy bay bên trên...

VÚTT!

BÙÙMM!

Tên lửa phát hoả. Chúng bay léo chéo ngay trên đầu ta, nhiên liệu hoá chất bị bén lửa vệt thành lần dài.

Những cỗ máy trên mặt đất cũng lên tiếng tức thì.

ẦẦM!

BÙMM!

Đám cỗ máy lê lết bắt đầu bốc nổ. Một chiếc. Chiếc nữa. Lại chiếc nữa. Mỗi tên lửa đều đã tìm được mục tiêu của mình.

BÙM! Lại một cỗ máy ị ạch bốc lửa, lướt đi và kêu phành phạch vài tiếng rồi ngưng hẳn. Trong vòng năm phút, toàn bộ mười bảy cỗ máy cả khối tan thành mây khói. Lực lượng hùng mạnh, nhanh nhẹn phía bên phải không sút mẻ cái nào.

Chiến trường bị xé lẻ, quân phía bên trái bắt đầu bỏ chạy về hướng Bắc.

Essam cũng ló mặt ra cùng coi bên cạnh ta. “Họ tuyên chiến với nhau à?” Hấn hỏi. “Con Người đánh nhau với con Người à?”

“Ừ, có vẻ như thế.” Ta trả lời.

Trận chiến dấy lên trong lòng ta những cảm xúc ngổn ngang. Nó vừa man dại vừa sáng khoái. Nhưng đồng thời nó cũng khiến ta hoang mang, ưu phiền: vũ khí của con người tuy cổ lỗ nhưng hoả lực lại rất mạnh. Tuy bị hấp dẫn bởi số lượng con Người quá đông, nhưng trong thâm tâm ta biết họ không phải là loài dễ nuốt.

Lại nữa, nếu loài Người quá hùng mạnh đến nỗi không thể khuất phục được, thì tương lai của ta sẽ ra tro. Nếu may thì được chết nhanh chóng bằng tia Nghiệt, còn nếu rủi thì phải khổ sở gặm nhấm cái chết chắc chắn đến từ từ vì bị cắt nguồn Kandrona.

Essam nói huych toẹt. “Họ có phải là loài Bạc Bối không, thưa Phó-visser?”

Ta lắc đầu. “Không phải đâu, Essam à. Ta sẽ nghĩ ra cách để chinh phục chúng. Và ta đã biết được một điều rồi.”

“Điều gì vậy, thưa Phó-visser?”

Ta đắm đuối nhìn theo đoàn xe đang hùng hục truy đuổi kẻ thù. Bây giờ, khi con mồi đang tháo chạy toán loạn, chúng vẫn đuổi sát rạt và vẫn tỉ mỉ tiếp tục công việc tàn phá. Những tiếng nổ trong đêm, sáng loè đến nhức mắt.

Ta chỉ về phía phe chiến thắng - những kẻ đang hăng hái truy đuổi. “Nếu muốn có Trái Đất, thì tụi ta phải bắt đầu cùng với họ.”

Tụi ta hì hực cả mấy tiếng sau mới cất cánh được trở lại. Bây giờ mặt trời đang lên, nhần nhúu nhìn xuống cả một vùng rộng bao la, trơ trụi. Chao ơi toàn cát là cát - cát trải ngút ngàn trên mặt đất, chỉ thỉnh thoảng mới được điểm xuyết bằng những vết cháy xém do đạn nổ. Rải rác đó đây là những mảnh thân máy của phe chậm chạp và những thi thể của loài Người.

Chỗ này chỗ kia, lác đác một dùm quân thua trận đang bước đi thất thểu, vô phương hướng.

Phía trên mặt cát chừng một dặm, những phi cơ hình dáng tròn trùng trực bay vun vút với tốc độ âm thanh. Thấp hơn một tí là những phi cơ có cánh quay. Xa xa về phía Đông, một hàng dài những cỗ máy bọc thép đang lặc lè về phía Bắc.

Tụi ta nhẩn nha bay thật thấp. Dù an toàn trước mạng lưới radar của con Người, nhưng kỹ thuật nguy trang hữu hình của tụi ta vẫn còn trong giai đoạn phôi thai và chỉ có vài tàu đặc dụng mới được trang bị. Trong số đó không có tàu của tụi ta.

“Chúng ta làm gì đây, thưa Phó-visser?” Essam hỏi.

Ta chẳng trả lời vì còn đang bận quét hình mặt đất phía trước qua thiết bị trong suốt và trên màn hình phóng đại tối đa.

“Đằng kia kìa. Có một con Người đang ở một mình. Hãy lái tới đó, áp sát anh ta.”

Tụi ta phóng về phía con Người đang chậm rãi lê bước. Khi thấy tụi ta bay là trên đầu, anh ta nhìn lên và giơ phắt hai tay lên quá đầu. Tụi ta đáp xuống, anh ta chạy lết bệt về phía tụi ta, tay vẫn không bỏ xuống.

Cửa mở, ta bước ra. Con Người kia ngừng chạy, miệng há ngoác ra, mắt tròn tròn dòm ta trên trời. Anh ta thét lên cái gì đó bằng ngôn ngữ loài Người và quay đầu bỏ chạy.

Ở trên mặt đất, loài Người không nhanh nhẹn gì hơn Hork-Bajir. Nhưng ta mạnh khỏe, sức lực tràn trề, được ăn no, nghỉ ngơi tốt, còn con Người kia thì không được vậy, cho nên ta tóm được anh ta dễ như bỡn. Essam đã tới ngay bên cạnh để yểm trợ cho ta.

Con Người nọ bắt đầu la thét, gào rú, vẫy tay, quỳ gối làm những điệu bộ kỳ lạ. Essam và ta nắm lấy tay anh ta.

“Giữ lấy nó, Essam.” Ta ra lệnh.

Essam chộp hai cánh tay của con Người kia, bẻ quặt chúng ra đằng sau, và khoá chặt hai cổ tay của anh ta trong bàn tay Hork-Bajir của hắn.

“Đầu nó kìa. Giữ lấy đầu nó.”

“Ở đây á? Ngài thực hiện việc đó ngay tại đây sao?”

“Cấm lèo nhèo với mệnh lệnh của ta,” ta quát. “Giữ lấy đầu nó.”

Essam chộp bàn tay còn lại lên đầu con Người kia, xoay cái tai của anh chàng về phía ta.

“Còn cơ thể Hork-Bajir của ngài thì sao?” Essam rít lên.

Ta trù trù giây lát. Nôn nóng được chui vào não con Người kia để kiểm soát, ta quên khuấy mất một điều. Ngay giây phút ta ra khỏi vật chủ hiện tại của mình, thì tên Hork-Bajir-vật-chủ-của-ta sẽ trốn mất.

Ồ, nhưng mà trốn đi đâu được cơ chứ? Đó mới là vấn đề. Ở một nơi trống huơ trống hoác, không cây cối như thế này thì một người Hork-Bajir sẽ chẳng thể đi đâu xa được.

Ta rì lấy đầu con Người kia để giữ thăng bằng, đoạn cúi xuống áp tai mình vào tai anh ta.

Ta bắt đầu nói lỏng bộ não vật chủ của ta ra. Khởi đầu, ta rút lui khỏi những chức năng đơn giản trước. Ta trải cơ thể của mình ra, hóp người cho thật dài và mỏng để dễ bề chui qua khoang tai. Khi một phần thân ta nối kết được với tai ngoài của con Người và phần còn lại vẫn níu bám vào bộ não Hork-Bajir thì đó là lúc gay go nhất của quy trình.

Ta cần phải buông não vật chủ Hork-Bajir ra, và trong vài giây kinh khủng, ta hoàn toàn bất lực, rất dễ bị tiêu diệt.

Rất nhiều phiền toái đủ các kiểu có thể xảy đến với ta lúc này. Có thể chính vật chủ Hork-Bajir sẽ tóm lấy ta và giết ta trong khi ta yếu xìu. Hoặc chính con Người kia bỗng nghĩ ra cách bóp nát ta.

Hoặc Essam cũng có thể trừ khử ta nữa. Hắn có gì để mất đâu chứ? Có thể hắn sẽ tuyên bố là ta đã tử trận, rồi sẽ cuỐm mất chiến công đã khám phá ra loài sinh vật Bạc Năm của ta.

Nhưng ta chẳng còn giải pháp nào ưu việt hơn. Muốn chiến thắng thì chỉ còn có nước phải đánh liều thôi.

Ngay khi dứt bỏ mối ràng buộc cuối cùng với bộ não Hork-Bajir, ta lại bị mù, nửa điếc đặc. Rồi đột nhiên ta bị hun hằm hập bởi một sức nóng không thể tưởng tượng nổi. Cái lớp lông nhầy bao quanh thân hình sên của ta tự động khô rang và cứng quèo.

Ta mò mẫm tìm đường đi về phía khoang tai. Ta cảm cúi trườn qua những nếp gấp xoắn xuyết ở vành tai ngoài của loài Người.

Hình như có cảm giác rung động ồn ào. Không nghi ngờ gì nữa, con Người đang la hét cuồng loạn. Nhưng ta cứ đẩy mình trườn vào. Chuỗi râu phía trước của ta cảm thấy vẻ tăm tối, ẩm nóng và sự tù túng trong một đường hầm lạ hoắc! Với nhận thức sáng suốt hơn bao giờ hết, ta hiểu mình đã ở trong cơ thể loài Người.

Có lẽ ta là tên Mượn xác-Người đầu tiên. Vị trí của ta trong lịch sử đã rõ ràng, nhưng mạng sống của ta thì không.

CHƯƠNG 9

Ta cảm thấy choáng váng vì phấn khích. Mãi mãi không bao giờ ta có thể diễn tả được cảm giác này! Cả hoang mang trộn lẫn với hồi hộp, e dè đến mức gần như là xấu hổ vì tự tiện xâm nhập vào nơi mình chưa được phép.

Nhiều năm sau ta vẫn còn ao ước phải chi lúc đó ta để tâm chú ý đến từng chi tiết hơn về những ấn tượng đầu tiên ủa vào trong đầu óc ta. Ước gì ta đã vẽ thành biểu đồ những xung động trong động mạch loài Người, những dây thần kinh hoang dại, nóng rùng rục, sự giãy giụa khủng khiếp của con Người đang cố trốn chạy khỏi sự bị kiểm soát...

Nhưng lúc ấy, ta lại quá để hết tâm trí mình vào việc tạo nên những ký ức hoàn hảo, sâu sắc cốt sao về sau có thể trình chiếu lại một cách cực kỳ chi tiết.

Lần đầu tiên chui vào cơ thể Gedd, ta đã có hàng đồng thông tin từ các bậc đàn anh đàn chị đi trước chỉ bảo cho làm cách nào để chinh phục bộ não của chúng một cách tốt nhất. Trong lần đầu ta vào sống trong cơ thể Hork-Bajir cũng vậy.

Nhưng lần này, tất cả đều mới mẻ. Chẳng ai báo trước cho ta biết ta sẽ gặp những điều gì. Chẳng ai bảo cho ta biết ta sẽ thấy gì bên trong bộ não loài Người chưa được khai hóa kia...

Đường tai của con Người quá chật, đầy những mô, mấu, các đụn xương nhỏ đại loại như màng định âm. Ta thử đẩy chúng qua một bên, sắp xếp lại và bí mật tiết ra hoá chất gây tê.

Và rồi, cuối cùng, ta cũng tới nơi! Chỉ còn chừng hai phân nữa thôi. Chẳng còn gì ngoài một cái màng mỏng mảnh ngăn cách ta với bộ não loài Người.

Ta nhòai tới. Vươn người ra. Chạm vào.

Những ký ức về thính giác con Người loé lên như ánh chớp. Đó không phải là thời gian thực. Hoàn toàn chỉ là ký ức mà thôi. Ký ức về những giọng nói của loài Người, rất nhiều giọng nói khác nhau - những lời huyền thuyên vô nghĩa. Ta vẫn chưa chạm tới vùng hệ thống ngôn ngữ.

Ta cố giãn ra, ép mình lại giữa hộp sọ và não. Ta tìm ra những khe rạn sâu, những đường nứt, những hang ổ trong não. Ta sờ soạng vào thử một cái hang.

Đây rồi! Ngôn ngữ ở trong hốc này nè!

Nhưng mà ôi thôi, ta chẳng hiểu gì cả. Những chức năng ngôn ngữ chắc chắn phải phân tán ở nhiều vùng trong não. Đây chỉ như một phần của máy tính ngôn ngữ mà thôi, không phải toàn bộ.

Ta lăm lũi len vào khắp các khe và nếm trải những cảm giác hoàn toàn mới lạ. Lạ lùng. Rồi rầm. Không chi tiết. Nó... nó chẳng bị cột chặt vào những ký ức thị giác hay thính giác cụ thể nào.

Hình như cứ mỗi hơi thở của con Người là nó lại được kích thích. Đúng vậy! Nó nương theo bộ máy hít thở của loài Người. Nhưng vẫn là cảm giác lẫn lộn, lung tung - có quá ít những thông tin chuyên biệt.

Ta vẫn tiếp tục thám hiểm.

Thình lình ta trông thấy. Ta trông thấy bằng đôi mắt tương tự như mắt của Hork-Bajir. Yếu hơn về sự cảm nhận tầm sâu, nhưng lại phân biệt màu sắc mạnh mẽ hơn. Chậm chạp trong việc điều chỉnh từ tầm nhìn xa sang tầm gần, nhưng đó là đôi mắt rất tốt, xứng đáng phục vụ cho

sinh vật Bạc Năm.

Ta quay đôi mắt qua nhìn xoáy vào Essam. Hắn vẫn đang giữ khư khư đầu con Người nọ. Gương mặt Hork-Bajir của hắn chỉ cách mặt ta có vài phân.

Ta đảo mắt tới lui, cố gắng điều chỉnh những cơ quan chức năng. Trái-phải. Lên-xuống. Chợt ta nhận ra một dáng chuyển động: Một tên Hork-Bajir đang chạy lêu khều trên cát. Ô, vật chủ cũ của ta đang ra sức trốn chạy.

Essam nói gì đó nhưng ta chỉ nghe được bập bõm nên chẳng hiểu gì cả.

Ta trườn dài ra thêm, lần mò thiết bị nhập dữ liệu thính giác của thời gian thực. Ta tìm hệ thống điều khiển tự động.

Rồi ta khám phá ra một cái gì đó lạ lẫm, lại khó hiểu nữa. Một cái hố khổng lồ, sâu hoắm. Hình như cái hố này phân chia não loài người ra làm hai nửa. Giữa hai nửa chỉ có một bó dây thần kinh không dày hơn cơ thể sên của ta.

Hai nửa à? Sao kỳ vậy? Tại sao não loài Người lại phải có hai nửa nhỉ? Quả là một thiết kế chẳng hợp lý chút nào. Ta chẳng hiểu gì cả. Trừ phi... đây là một hệ thống đôi thừa, sơ cua để cho phép sinh vật này vẫn hoạt động được trong trường hợp một nửa não của nó bị huỷ hoại.

Ta e dè nhoi về phía đầu đằng kia của bộ não. Ta chạm vào nó, kết nối với nó.

Ô hay! Quả là kỳ diệu!

Thật không thể tin nổi. Thoạt đầu cứ tưởng nửa não thứ hai là một tấm gương phản chiếu hình ảnh. Nhưng không hẳn vậy. Nó có tất cả những chức năng của riêng nó và cũng có những ký ức, bộ dịch giải cảm biến, và cả ý chí hoàn toàn của riêng mình. Gần như hai nửa của bộ não hoạt động biệt lập trong cùng một hộp sọ, và thông tin liên lạc với nhau thông qua một kênh thần kinh. Nửa não kia hoàn toàn không phải là một hệ thống sơ cua, đôi thừa, mà như một bộ não thứ hai!

Ta thấy chức năng nghe nhìn ở cả hai bên, ta thấy bộ nhớ, ký ức ở cả hai bên, thấy sự kiểm soát các cử động tay chân ở cả hai bên...

Và rồi ta nghĩ mình thấy cái gì đó rất mới. Bộ não này làm việc theo phép biện chứng[2]. Mỗi nửa não thấy, nghe, nếm, sờ một thế giới khác nhau. Mỗi bên có khuynh hướng chuyên môn hoá một phương diện hay khía cạnh nào đó, nhưng không quán xuyên hoàn toàn. Phía bên trái có nhiều ngôn ngữ hơn, nhưng không phải tất cả ngôn ngữ. Bên phải là những nhận thức về không gian, nhưng không phải là tất cả...

Thật là rắc rối! Hỗn độn! Và phi lý!

Tâm trí loài Người tự tranh luận với chính nó. Nó nhìn nhận cùng một sự kiện theo nhiều cách khác nhau. Thật điên khùng! Một bộ óc bình đẳng, công bình, luận bàn trong phạm vi nội bộ của chính mình. Không có sự kiểm soát nhất quán, chắc chắn. Chỉ là một sự thoả hiệp không dễ dàng - một sự nhất trí dựa trên sự tranh cãi nảy lửa.

Bộ não này dung chứa kẻ đối địch trong chính nó!

Và khi bắt đầu sàng lọc ký ức, một lần nữa và lại một lần nữa ta chứng kiến cuộc tranh cãi nội bộ. Đó là một cuộc đả đò, cân nhắc xem “ta nên?” hoặc “ta không nên?” Một tình trạng tê liệt, trì trệ do cãi cọ bên trong, giữa hai nửa của bộ não...

Hèn chi mà họ giết chóc lẫn nhau, ta nghĩ. Họ có thể tự giết cả chính mình nữa mà...

Thật là điên rồ hết biết! Con Người, cũng giống như các loài sinh vật khác, cũng có tính điên điên khùng khùng.

CHƯƠNG 10

Ta chậm rãi tìm quyền kiểm soát. Thật chậm để còn kiểm nghiệm từng khám phá mới.

Một khi đã kiểm soát được chức năng cử động, ta chấp chững bước, điều khiển cơ thể vật chủ-Người trở lại tàu. Essam cầm lái, bay cà rà trên mặt đất để tìm kiếm cơ thể vật chủ Hork-Bajir cũ của ta. Gì chứ chuyện này chẳng khó gì cho lắm. Cái gã ngốc nghếch đó để lại những dấu vết rõ mồn một trên cát. Loài Hork-Bajir ngù ngò đâu thể nào che dấu được dấu chân của mình.

Hắn kia rồi! Tụi ta lù dù lao tới trong khi hắn vẫn cầm đầu cầm cổ chạy. Essam điều chỉnh cho con tàu chúc xuống, lướt lồm chồm trên cát, chậm chậm cho đến khi nó hích tên Hork-Bajir một cú “nhẹ”, tổng hắn ngã lăn quay trên đất.

Essam nhảy ra, trối nghiêng gã vật chủ cũ của ta lại rồi lôi nó lên tàu. Gã bị thả cho nằm chõng queo trong vách. Miệng gã ngoác ra la rú, rên rỉ thê lương theo kiểu sốc gáy nhất.

Cuộc thám hiểm vật chủ con Người của ta vẫn tiếp diễn. Ta tìm hiểu tất cả những giác quan loài Người của anh ta: thị giác, thính giác, xúc giác, khứu giác, vị giác. Ta hiểu ra những cử động (ôi, bàn tay con Người khéo léo cực kỳ!) Ta hiểu ngôn ngữ của anh ta. Qua đó, ta biết cái trí não đang rúm ró la hét, nguyên rủa, đe dọa, nài nỉ, van xin những gì. Thật không thể tin nổi, anh ta cứ luôn miệng cầu nguyện tới một vị thánh được gọi là “Ala” ...

Bây giờ ta đang bận nghiền ngẫm phần ký ức chiếm số lượng vượt trội nhất - ký ức về đời sống gia đình của anh ta. Sinh vật này có một người vợ, một dạng đối tác trọn đời không sao giải thích được. Họ sinh ra ba con Người nhỏ: hai giống đực và một giống cái. Hình như loài Người luôn giữ mối quan hệ thân thiết với hậu duệ của mình. Vật chủ của ta cũng thế. Anh ta có bốn phận - gọi là công ăn việc làm - là làm thợ sơn. Anh ta phết hỗn hợp các chất bảo vệ có thể nhìn thấy được lên những bề mặt cấu trúc mà loài Người xây dựng lên.

Nhưng đồng bào của anh ta đang bị nhấn chìm trong một cuộc chiến mà họ không có cơ may chiến thắng. Trong tình hình chiến sự khẩn cấp, anh ta bị xung vào lính. Anh ta không hề thích thú với cuộc chiến, không muốn phải xa rời bạn đời và con cái mình, nhưng đồng thời anh ta lại tự hào về nhiệm vụ của mình vì cho rằng những đứa con trai của anh ta sẽ tự hào vì cha chúng là một người lính.

Có vẻ mối quan tâm của anh ta đối với con cái là vô tận - không bao giờ dứt hay ngớt đi. Nó xuất hiện, len lỏi vào từng ý nghĩ của anh ta. Nó hình thành nên cái nền tảng cho sự cảm nhận của anh ta về vị trí của mình trên thế giới này...

Anh ta hoang mang giữa hai viễn cảnh rất rõ rệt của loài Người: lo sợ bị giết chết và tự hào

được hy sinh. Nỗi hoảng sợ, ít ra thì, có vẻ gần gũi với anh ta hơn.

“Xong rồi,” ta sử dụng cái miệng loài Người để nói với Essam.

“Xong rồi ư, thưa Phó-visser?”

“Ta vừa mới dò la ký ức của con Người này. Bây giờ ta đã học biết được tất cả những gì cần thiết.”

“Ngài giữ cơ thể con Người này hay là quay lại cơ thể vật chủ Hork-Bajir?”

“Quay lại với vật chủ Hork-Bajir chứ?” ta đáp ngay không chút đắn đo. “Sinh vật này thật vô dụng. Anh ta thuộc đám người thua trận tụi ta vừa mới chứng kiến đó.”

“Chúng ta không bắt đầu với những con Người yếu thế sao?” Essam lơ ngơ hỏi. “Họ dễ bị kiểm soát hơn chứ?”

Ta lắc cái đầu vật chủ Người của mình nguầy nguậy. “Nhưng thắng lợi ở góc độ mi nói đó là vô nghĩa lý, Essam à. Mai này, khi triệu kiến Hội đồng Thập Tam Trụ để van xin tha mạng, ta bắt buộc phải thừa rằng ta đã có kế hoạch tiêu diệt loài Người. Điều đó có nghĩa là tụi ta phải trở thành những người hùng mạnh nhất trong số họ.”

Essam gục gặc đầu. “Ngài nói chí phải, thưa Phó-visser?”

“Kẻ thù của vật chủ này được gọi là Pháp, Anh, Ixraen và Mỹ. Loài Người phân chia thành rất nhiều nhóm nhỏ - mỗi nhóm là một quốc gia. Các nhóm kể trên là những kẻ chiến thắng. Còn những nhóm thuộc phe của sinh vật này tin rằng, nhóm hùng mạnh nhất là Mỹ. Đây là nhóm người tụi ta phải tìm đến, Essam. Vì vậy ta sẽ đến cái nơi được gọi là ‘nước Mỹ’”.

CHƯƠNG 11

<Tất cả chúng ta có thật sự cần phải xem qua hết tất cả những thứ hổ lốn đó không?> Visser Ba cất giọng hỏi bằng cách truyền ý nghĩ.

Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ mờ nhạt dần. Thế nhưng ký ức của ta về những ngày tươi đẹp ấy dường như vẫn còn tươi nguyên.

Chẳng ai buồn trả lời Visser Ba. Các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ vẫn còn mê mẩn với cảm xúc về việc chui vào sống trong não loài Người - đó là một sự cảm nhận trực tiếp, theo bản năng mà chỉ Yeerk mới có. *Bộ Nhớ Lưu* cho phép các quan trong Hội đồng cảm nhận y như ta đã cảm nhận, nhìn thấy y như ta đã thấy. Họ cũng vui sướng hết như ta - một niềm vui sướng ngây ngất, quẩn rữ trước sự kiểm soát được hoàn toàn trí não của một con Người...

<Chúng ta có thật sự cần phải xem qua tất cả những thứ đó không, thưa các quan?> Visser Ba lại nhắng nhít hỏi lại lần nữa.

Bừng tỉnh khỏi cơn mê, quan Garoff trả lời hần hance bằng một vẻ điềm đạm khó ngờ. “Visser Ba,

người đã đồng ý rằng: Sử dụng thông tin từ Bộ Nhớ Lưu là biện pháp tốt nhất cơ mà. Chúng ta sẽ cùng lúc xem được nhiều sự kiện."

<Vâng, thưa quan Hội đồng Garoff, nhưng chúng ta có thật sự cần phải xem tất tần tật các chi tiết về thời kỳ đầu Visser Một ở Trái Đất không ạ? Tôi có thể nêu ra những phần liên quan tới tội phản nghịch của Visser Một trong hồ sơ lưu trữ.>

Quan Garoff cười lào khào, chẳng lấy gì làm thân thiện. *"Visser Ba, Hội đồng sẽ xem các chứng cứ mà Visser Một chọn ra để trình lên."* Quan Garoff vừa nói vừa nhoài ra đằng trước, chiếc mũ choàng đầu màu đỏ đen của ngài trật ngược ra sau, để lộ một gương mặt Hork-Bajir xấu xí, đầy vết sẹo chiến trường. *"Người sẽ hoan hỉ công nhận đặc quyền ấy... nếu... chính người đến lúc hoá ra là bị cáo."*

Lời này của quan Garoff khiến cho ngay cả tên Visser Ba ngớ ngẩn cũng phải nhũn nhận hiểu ra rằng: Hắn cũng đang bị xét xử trong phiên toà này, y như ta vậy.

Đó cũng là cái đích ta nhắm đến khi phiên toà mới khai mạc. Về mặt nào đó thì ta đã đạt được rồi - ta đã trở thành người luận tội chứ không phải là người bị buộc tội nữa...

Tuy vậy gương mặt loài Người của ta vẫn không mảy may để lộ một chút cảm xúc nào. Không hề phản ứng, cũng không huênh hoang.

"Có lẽ chúng ta cần phải tạm dừng trong giây lát," quan Garoff đề nghị với điệu bộ ra vẻ ngần ngừ. Ngài không liếc nhìn những thành viên khác trong Hội đồng - không việc gì phải e ngại họ cả, nhưng ngài vẫn đợi xem Hoàng đế có phản đối hay không.

Một trong mười ba vị trong Hội đồng Thập Tam Trụ là Hoàng đế. Nhưng chỉ có các quan trong Hội đồng mới biết đích xác ai là Hoàng đế. Những nhà lãnh đạo tối cao luôn luôn bị đe dọa ám sát, vì vậy sự cẩn trọng không bao giờ thừa. Bất cứ tên sát thủ Andalite nào cũng sẵn sàng diệt gọn cả mười ba vị chỉ để giết Hoàng đế mà thôi. Sự thể cũng y chang thế nếu có một tên Yeerk muốn nổi loạn.

"Chúng ta sẽ tạm hoãn trong một giờ, theo chuẩn mực của Đế chế Yeerk," quan Garoff quyết định.

Sự kết nối không gian ba chiều biến mất. Cả Hội đồng Thập Tam Trụ vụt tan biến, để lại mình ta đứng lơ lửng trong phòng với Visser Ba và hàng rào lính gác Hork-Bajir vây quanh...

"Người đang thưởng thức khoảnh khắc vĩ đại của mình đó hả, Visser Ba?" Ta hỏi mỉa.

<Mi tưởng mi phỉnh phờ được ta ư, Edriss-562? Mi đánh giá ta thấp quá đấy. Mi luôn hợm hĩnh như vậy mà...> Visser Ba đốps lại.

"Ta đi guốc trong bụng người ấy chứ, Esplin-946-kép. Người chỉ biết có tàn bạo, hung ác mà không biết phải mảnh lới, khôn khéo. Người chẳng tiến triển gì sau thời gian ở Trái Đất cả. Chẳng chút nào! Với bao nhiêu là kế hoạch quy mô rầm rộ mà người vẫn chẳng nhúc nhích gì hơn lúc người mới được ta chuyển giao trách nhiệm. Đích đến vẫn còn xa lơ xa lắc..."

Visser Ba toan đập lại một câu gì đó nhưng rồi hắn im re. Hắn ngoắc một tên Hork-Bajir lại và ra chỉ thị gì đó cho nó.

<Ta biết cơ thể loài Người của mi luôn cảm thấy đói và khát sau một chu kỳ nhất định,> hắn ra bộ tử tế với ta.

Lát sau, tên Hork-Bajir lúc này lại xuất hiện, mang theo một ly nước, một búp rau diếp romaine và hai quả trứng sống. Ta cười khằng khặc.

“Visser Ba, người đúng là kẻ thô bỉ. Ở trên Trái Đất lâu rồi mà người chẳng chịu để ý gì đến những tập tính của loài Người cả. Bắp cải và trứng sống. Thực đơn mới hay chứ!”

Ta cầm ly nước và hớp ừng ực. Cái miệng tê dại và sung vều của ta khó nhọc lùa nước vào lồng ngực.

<Mi nói đúng đó, Visser Một,> hăn xoen xoét. <Ta thiếu kiến thức về loài Người đấy. Ta chưa bao giờ thật sự sống trong vật chủ Người mặc dù thỉnh thoảng ta cũng biến hình thành con Người. Bộ Nhớ Lưu thật là... quý quý. Ta ngờ rằng ta sắp sửa nhận được lệnh của vài vị quan trong Hội đồng, yêu cầu chở đến vài thằng Người để làm vật chủ vì họ tuy ít nguy hiểm và yếu ớt hơn loài Hork-Bajir, nhưng lại thú vị hơn hăn mà...>

Ta nhóng cổ, thận trọng nhìn hăn. Xem ra Visser Ba sắp xổ ra điều gì đây.

Hăn chậm chậm nhịp bước, những móng guốc cứng của hăn nện trên sàn nhà cộp cộp. *<Ta thường suy nghĩ rất lung tung rằng tại sao... mi và ta... lại không trở thành đồng minh nhỉ? Đôi lúc ta tự hỏi liệu lúc này có là quá trễ không?>*

Hăn dồn cả bốn con mắt nhìn vào ta. Chờ đợi.

“À, ra thế, người muốn sự trợ giúp của ta hả?” Ta làm bộ vỡ lẽ.

<Hãy nghiêm túc nghĩ về việc này trên khía cạnh là một đối tác,> Visser Ba xởi lởi. <Mi và ta sẽ cùng hợp tác thống trị Trái Đất và cùng sử dụng tất cả các nguồn tài nguyên của nó. Chỉ tính riêng loài Bậc Năm thôi, chúng ta có năm tỉ vật chủ, và còn hứa hẹn sẽ sinh sôi thành sáu tỉ chẳng mấy chốc nữa... Rồi chúng ta sẽ có thể thu thập nhiều quyền lực hơn tất cả các quan của Hội đồng Thập Tam Trụ cộng lại.>

Ta cứng hết cả người. Hăn đang đề nghị ta hay là ta đang tưởng tượng ra điều đó? Ta chờ hăn nói tiếp, bắt hăn phải tự kết tội bản thân hăn.

Visser Ba sán lại gần ta, gương mặt Andalite kệch cớm đáng ghét của hăn chỉ cách mặt ta vài phân. *<Việc quý gì tụi ta lại phải cần đến những phần còn lại của Đế chế Yeerk? Việc gì tụi ta phải núp bóng những vị ngò nghếch trong Hội đồng? Chỉ cần mi và ta hợp sức lại là có thể thôn tính xong Trái Đất. Và chúng ta sẽ xây nên một Tân Đế chế Yeerk.>*

Ta kinh ngạc đến nỗi suýt đánh rơi ly nước. Cái bầy thật lộ liễu và sống sượng. Đáng sỉ nhục làm sao. Hăn nghĩ ta điên chăng? Hay là hăn nghĩ ta khờ khạo?

“Visser Ba, người đã ghi âm lại tất cả những điều này, dĩ nhiên. Và người chỉ lưu những dấu tích có hình ảnh và âm thanh - không phải là giọng truyền ý nghĩ. Người hy vọng sẽ gài cho ta sập bẫy, để ta sẽ hớ hênh nói ra điều gì đó phản tác. Xong xuôi, mi sẽ đem trình cuốn băng này lên cho Hội đồng chứ gì.” Ta lắc đầu tỏ vẻ thương hại. *“Thật là một kỳ quan đấy, Visser Ba. Thế mới biết người đã ngoi lên cấp bậc hiện tại như thế nào.”*

Visser Ba giật nảy người như thể bị ta giáng cho một cái tát. Lưỡi dao đuôi của hăn vung lên, như chỉ chọc nháy vào thọc cho ta một đòn chết chóc...

Màn hình ba chiều sáng trở lại. Hội đồng Thập Tam Trụ đã tái nhóm phiên toà. Hai thành viên Taxxon vẫn đang còn ăm ỉ kết thúc bữa ăn của mình, một bữa tiệc với sinh vật gì đó còn sống.

“Tiếp tục Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.” Quan Garoff ra lệnh. Một lần nữa, ta lại thả mình vào quá khứ của chính ta. Trở lại những ngày xưa đầy mê hoặc, kỳ diệu - khi lần đầu tiên ta tiếp nhận một con Người.

Trở lại những ngày mơ mộng toàn thể dải thiên hà sẽ thuộc quyền sở hữu của ta.

CHƯƠNG 12

Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.

Ta vút quách vật chủ-Người đầu tiên của mình đi rồi lại chui vào cơ thể Hork-Bajir. Xong xuôi, tụi ta bay trở lên quỹ đạo.

Tìm ra đích xác một nơi được gọi là “nước Mỹ” không phải dễ. Vật chủ yếu mạng của ta không phải là người được học hành cao gì cho cam. Anh ta chỉ biết được những ý niệm vu vơ, nhập nhằng. Bề mặt rộng lớn của Trái Đất in hằn vô số những đường nét khác nhau: những dãy núi, sông, thung lũng, hồ, biển và đủ thứ nhì nhằng khác...

Ta lại vùi đầu vào cái dòng thác dữ liệu điện tử không ngừng chảy xiết trên quỹ đạo - ngụp lặn trong một công việc chán lè. Ta chỉ thị cho máy tính chú tâm tìm kiếm những gì ngụ ý đến nước “Mỹ”. Và ta nhận được hàng tỉ sự kiện.

Nhưng rồi từ từ, khi lương thực và nước uống của tụi ta cạn dần đi một cách đáng sợ, thì ta bắt đầu chốt lọc được một số dữ liệu. “Nước Mỹ” là một thực thể địa lý được bao bọc bởi đại dương ở phía Tây, Đông và Đông Nam. Biên giới phía Bắc có vẻ rất tùy tiện. Tây Nam phần lớn tiếp giáp với một con sông tầm thường.

Loài Người có rất nhiều ngôn ngữ khác nhau. Nhưng ở Mỹ, đa số con Người nói một thứ gọi là “tiếng Anh”.

Thế là ta bảo máy tính sàng sảy và loại ra tất cả những dữ liệu không thuộc ngôn ngữ tiếng Anh. Vậy mà dòng thác dữ liệu vẫn ngồn ngộn, thấy mà phát sợ. Ta bắt đầu gạt phăng đi những thể loại dữ kiện có vẻ không liên quan: giọng nói, trắc viễn, những xung động nhịp nhàng mà con Người gọi là âm nhạc.

Ta đặc biệt lưu ý đến những tín hiệu nghe-nhìn có được gọi là vô tuyến truyền hình, hay còn được gọi là ti-vi.

Bây giờ ta đã có một hướng đi cơ bản. Chỉ việc cứ thế mà tiến triển thôi, ta nghĩ. Nhưng hoá ra dữ liệu truyền hình lại là thứ dễ gây ra lẫn lộn, nhầm lẫn lung tung. Nhiều cái đơn thuần chỉ lưu trữ những biến cố. Những cái khác lại chỉ là màu nhân tạo, hoặc được tô vẽ nhoè nhoẹt. Có những sinh vật nhìn chẳng giống với bất cứ thứ gì tồn tại trong tự nhiên cả...

Biết thế này ta thà giữ lại vật chủ Người lúc trước.

“Thưa Phó-visser, tình hình nước dự trữ của chúng ta thật đáng báo động,” Essam hốt hoảng thông báo. “Nếu trong vòng vài giờ nữa mà chúng ta không kiếm được nước là tôi đành phải

rời khỏi vật chủ này thôi...”

“Sắp xong rồi, Essam. Ráng chịu một chút nữa đi.” Ta trấn an hẳn.

Ta lại chìm đắm vào đồng dữ liệu truyền hình, với chủ tâm tập trung vào các kỹ thuật quân sự. Lại càng rối rắm hơn! Đôi khi con Người được trang bị bằng những vật uốn cong hình vòng cung. Chúng bắn vọt đi một thanh que nhọn sắc nhờ vào lực được sinh ra bằng cách kéo cho một sợi dây giãn hết cỡ. Có lúc họ lại sở hữu những loại vũ khí tí hon, cầm gọn lỏn trong tay, khi bắn nó phát ra âm thanh cực lớn và làm cho một vật thể tí xíu bay ra với vận tốc cực cao. Nhưng rồi có khi, họ lại chẳng cầm vũ khí gì cả, chỉ dùng những nắm đấm mà thụi nhau bôm bốp.

Một hồi, ta thề trên danh dự của mình là ta bắt đầu có chứng cứ để tin rằng: tiềm năng quân sự của loài Người mạnh mẽ hơn ta tưởng rất nhiều. Trong dữ liệu truyền hình, ta thấy họ thực hiện những vụ nổ hạt nhân. Trong dữ liệu truyền hình khác, loài Người sử dụng vũ khí bắn ra tia có cường độ cực cao.

“Phi thuyền nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng? Nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng trong vùng không gian thực ư? Không thể được!” Essam hoảng hồn la lên, khi nhìn qua vai ta vào đồng dữ liệu. “Lại còn trang bị vũ khí bắn tia nữa.”

“Làm cách nào mà họ ghi lại được hình ảnh bên ngoài của phi thuyền di chuyển nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng nhỉ? Cõi kìa! Con tàu đó được thông báo là đang đi trong Vùng Nhân Tố Vòng Cung Số 6.” Qua tình huống này, tụi ta hiểu rằng đó là một vùng để di chuyển nhanh gấp nhiều lần tốc độ ánh sáng. Thế mà tụi ta trông thấy được con tàu từ phía ngoài. Cứ như thiết bị ghi hình cũng di chuyển theo đúng với tốc độ kinh hồn như thế.

“Không thể thể được,” Essam sẽ sàng nói, giọng hẳn khô không khọc. Ta đã uống giọt nước cuối cùng cách đây mấy tiếng rồi.

“Không đời nào, không thể nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng trong vùng không gian thực được. Ngay cả người Andalite cũng không thể làm được điều đó. Chính vì vậy họ mới sinh ra vùng không gian Zero.”

Ta hoang mang, chẳng hiểu mô tê gì cả. Liệu đó có phải là sự thật? Phải chăng loài Người sáng chế ra những hình ảnh đó để dọa những kẻ thù tiềm tàng? Hay tất cả những thứ kia đều là trò loè bịp, được bịa ra để áp đảo tinh thần những kẻ xâm lấn còn giấu mặt?

Rồi, đột nhiên trong đầu ta loé lên một ý nghĩ. “Tụi nó nói xạo đó, Essam. Chúng không có thật đâu. Tất cả đám phi thuyền đó đều là những sự kiện được dàn dựng nên! Con Người họ... họ chế tác ra những sự kiện đó.”

“Nhưng để làm gì, thưa Phó-visser?”

“Để dọa nạt tụi ta chứ để làm gì nữa, Essam. Hoặc... có khi vì những lý do khác. Trong những dữ kiện tụi ta xem qua, hình như chẳng có dữ kiện nào được đánh giá một cách đúng đắn qua đáng vẻ bề ngoài. Tất cả đều ẩn chứa những yếu tố lừa lọc, tung hoả mù.”

“Làm sao chúng ta phân biệt được? Làm sao mà biết được cái nào thật cái nào không?” Essam lo lắng hỏi.

“Lúc này thì tụi ta chẳng thể làm được đâu,” ta thú thật, một lần nữa lại cảm thấy ê chề thất vọng hơn. “Coi mò tụi ta sẽ phải mất cả năm trường, may ra mới sàng lọc được dữ liệu hầu quyết định xem hệ thống vũ khí nào mới là thật và hệ nào là giả hiệu. Thậm chí, những vấn đề

đơn giản như cấu trúc xã hội loài Người cũng không thể giải thích được. Họ có những hình thức hành xử lạ đời, chẳng giống với bất cứ sự phân tích nào...”

“Đúng, họ rất lạ thường. Tôi... không có gì.”

“Cái gì? Essam? Người đã nhận ra cái gì?” Ta nôn nóng hỏi.

Essam lắc đầu nguầy nguậy. “Dữ liệu chỉ cho thấy, loài Người bị cột chặt vào những mối quan hệ dựa vào cảm xúc. Tuy nhiên, đôi khi họ có khuynh hướng giết hại lẫn nhau, đôi khi họ giết nhau một cách từ từ đầy giả tạo.”

“Đấy, một lần nữa, ta khẳng định rằng, cứ ở trên quỹ đạo như thế này thì không đời nào tụi ta có thể tìm biết được điều mình cần đâu. Còn quá ít thời gian. Tụi ta phải đánh liều xâm nhập vào khoảng tối của cái hồ kia thôi, Essam. Lúc này là lúc cần thể hiện lòng quả cảm.”

“Lần thử xâm nhập vừa rồi không thu được gì cả.”

“Lần ấy, ta không biết rõ về địa lý Trái Đất,” ta nói, cảm thấy khó chịu trước những lời chỉ trích của Essam. “Giờ ta đã học rồi, tuy vẫn còn thấy chưa rõ ràng, nhưng ta biết điều này: Ngay ở bên trong cái vùng địa lý được giới hạn và tồn tại một thể chế chính trị có tên là ‘Nước Mỹ’ cũng được chia thành nhiều khu vực nhỏ hơn - các thành phố. Một số thành phố rõ ràng là không có liên quan đến mục đích của tụi ta. Ta thấy có bốn nơi được nhắc đến thường xuyên trong các dữ kiện. Đó là New York, Washington đi-si, Ellay, và Hollywood. Trong đó, từ những thứ phổ biến trong các dữ kiện, ta kết luận Hollywood là nơi quan trọng nhất.”

Ta nhੌm đứng lên và quay lưng lại bảng điều khiển máy tính. “Chúng ta sẽ có nước ngay thôi, Essam. Thời khắc đã đến, chúng ta sẽ thăm viếng hành tinh *của ta* lần thứ hai.”

CHƯƠNG 13

Nhờ ráo riết tiếp thu thật nhiều tiếng Anh, ta đã có thể nhận ra và diễn dịch các hình thức chữ viết của ngôn ngữ này. Khi hụp xuống một thành phố loài Người sáng rực bên dưới, ta đọc thấy những mẫu tự ngự sừng sững tuốt trên đỉnh một ngọn đồi cao, đồi: Hollywood.

Coi bộ loài Người mong chờ được thăm viếng từ không gian, nên họ đã dựng những mẫu tự to tướng ở đó để chỉ dẫn đường đi cho tụi ta.

Tụi ta đáp xuống một thung lũng sâu, khuất tít trong dãy đồi phía trên thành phố. Những sườn dốc ở đây gồ ghề, nghiêng ngả thật đáng nể. Những cơ thể Hork-Bajir của tụi ta hăng hái bước đi như bước trên thể giới quê nhà của chúng.

Một toà nhà cao tầng được dựng trên những cột đỡ khổng lồ hiện ra. Tụi ta bước vào. Toà nhà lồi ra, nằm vắt vẻo trên hẻm núi sâu. Nó được chiếu đèn sáng choang sáng nhoà. Cái hồ lớn hình bầu dục cũng được thắp sáng rõ.

Tụi ta đứng nép vào mảng tối bên kia hồ. Kích thước của nó cỡ bằng cái vũng tụi ta thường thấy trên tàu Lòng Chảo vừa mới được thiết kế của Đế chế Yeerk. Cái vũng đó có thể chứa trọn

mười ngàn Yeerk, nếu cần. Tất nhiên, cái hồ ở đây chỉ chứa nước bình thường thôi. Nó trong suốt, thấy mà ghê.

“Nước của người kia, Essam.”

Tụi ta gạt qua bên một hàng những thanh sào - chắc là một loại thanh chắn rất thô sơ dùng để tự vệ. Không chù chờ, Essam phóng bạt mạng ra hồ nước, quỳ xuống và vục nguyên cái mặt hấn vào đấy.

Đột nhiên, từ phía hồ ngược lại có một con Người xuất hiện! Một con Người giống cái, với hai mảnh y phục bé tẹo che thân.

“Oa!” cô ta thốt lên.

Ta nâng khẩu tia Nghiệt lên. Essam giật mình, ngoi lên khỏi hồ nước. Ta nghĩ hấn vừa phản ứng lại sự có mặt không được mong đợi của con Người kia. Nhưng ai dè, hấn lại thét rầm lên và đưa hai tay bụng lầy mặt.

“Aaaaarrggh!”

“Ừa, mấy anh từ phim trường tới hả?” Sinh vật giống cái cất giọng hỏi.

“Essam! Có gì rắc rối vậy?”

Essam lay lắt. Những móng vuốt Hork-Bajir ấn mạnh xuống mặt hấn. “Nó... nó đốt cháy! Nó đốt!”

“À, hôm nay, anh chàng trông coi hồ có đến đây,” người phụ nữ nói tỉnh rụi. “Cứ mỗi lần gã tới là y như rằng nồng độ clo trong hồ lên cao thấy mà sợ luôn. Nè, có cần tôi kêu Lonnie không? Ý tôi là ông Lowenstein ấy? Ông ta đang pha đồ uống.”

“Nó đốt cháy! Nó đốt cháy!” Essam vẫn không ngưng la.

“Yên nào, Essam!” Ta nạt. Ta nói với con Người giống cái, “Cô là phụ nữ.”

Cô ta biểu lộ một điệu bộ bằng miệng của loài Người, và hơi xoay người, dồn trọng lượng cơ thể về phía trước một cách dữ dằn. “Tôi hy vọng tôi là một phụ nữ,” cô ta nói.

Một con Người hiện ra từ toà nhà. Một Người giống đực. Người này thấp hơn người giống cái kia và trông đầy đặn hơn. Vài phần cơ thể ông ta có những đám lông xoắn tít, mỏng tang bao phủ. Tay ông ta cầm hai đồ chứa nhỏ, để mở, trong suốt; bên trong chúng có đựng chất lỏng.

“Ê! Mấy cha làm gì ở đây vậy? Làm sao mà mấy cha mò được vào đây?” Ông ta ngạc nhiên hỏi.

“Phim trường phái họ tới đó,” con Người giống cái giải thích.

Con Người giống đực gật đầu và nhìn sát sạt vào tụi ta. “Ừ, làm hay đấy, nhưng mà sai bét rồi. Cái này quá cường điệu so với thứ tôi cần. Tôi cần cái gì đó khả dĩ hơn *E.T*[3] để nâng niu ôm ấp, chứ đâu có cần dạng gươm đao tùm lum với lại chân gà thế này.”

Xem ra Essam đã hoàn hồn sau vụ nhúng đầu vào clo, vì vậy ta bảo hấn. “Essam, tụi ta sẽ nâng hai tên này.”

Essam giờ ngón tay lên dụi mắt. “Ngài thích tên nào cho mình, thưa Phó-visser?”

Ta ngắm nghía hai con Người. Tên giống đực có vẻ bự hơn và mạnh hơn. Nhưng hắn lại chậm chạp hơn trong di chuyển, lại thiếu lanh lẹ nữa. Hắn già hơn, ta kết luận. Không khéo lại sắp chết rồi cũng nên. Con Người giống cái khỏe mạnh, giàu sức sống hơn...

“Ta lấy đứa giống cái,” ta chọn.

Tức thì, Essam ủa tới và túm lấy cô gái và giữ chặt lấy cô ta như hắn đã từng giữ người lính trên sa mạc những ngày trước.

“Này... này! Cái quái gì... này! Mấy người không phải từ phim trường qua rồi.” Ông lùn thét lên the thé. “Tao sẽ gọi côm. Rồi tao sẽ mời luật sư của tao!”

Nói rồi ông ta quay đầu ù té chạy về phía toà nhà.

Ta nhanh chóng chiếm cứ đầu óc cô gái. Lần này ta làm cái rụp, ta đã có kinh nghiệm rồi mà. Nhoáng cái, cô ta đã bị kiểm soát hoàn toàn. Sau đó vài phút, Essam chụp được người đàn ông.

Thế là ta đã có cơ thể của cô gái, còn Essam thì sử dụng cơ thể của người đàn ông kia. Khi đám “côm” ủa tới, họ chẳng thấy có gì đáng nghi ngờ cả.

Trước đó, hai vật chủ Hork-Bajir của tụi ta đã bị tan biến thành những phân tử vì các tia Nghiệt của tụi ta huỷ hoại chúng.

Tụi ta đã, theo cách nói của loài Người, cắt hết mọi đường lui của mình.

CHƯƠNG 14

Ta và Essam đứng lạc lõng ngay giữa căn phòng to lồng lộng, được trang hoàng bằng những vật thể, đồ đạc làm bằng crôm, thuỷ tinh, những tấm da thú chưa thuộc trần trụi, bị kéo căng và bị tẩy trắng bột. Trên các bức tường giăng đầy những sợi xơ đan xen, tết bện lại với nhau. Màu sắc của chúng chắc chắn là nhằm tới mục đích để giúp vui cho những con Người - một kiểu giải trí bằng hình ảnh đây...

Tên vật chủ của ta là Jenny-Lynne-Cadawalader, hai mươi ba tuổi. Mọi người gọi cô ta là Jenny Lines cho gọn. Ta lanh lẹ làm một vòng thăm viếng ký ức của Jenny Lines, nhưng chẳng thấy có gì thú vị hay hấp dẫn ở đó cả.

Phản ứng của cô ta trước việc bị ta chiếm lĩnh trí óc là lè nhè và ca cẩm. Cô ta hay nổi giận, cũng chẳng đe dọa hay van xin. Đơn giản cô ta chỉ rút vào một xó mà nhìn, thỉnh thoảng lại để ra một lời bình phẩm, cho rằng ta là “đồ điên khùng”.

Jenny Lines chẳng có nghề ngỗng gì - một khái niệm gây kinh ngạc cho sự nhạy cảm của vật chủ của ta. Cô ta tự coi mình là một diễn viên - tức là người giả bộ đóng vai người khác trên tivi hay trên phim (những thứ láo toét, xạo sự hết cỡ). Mặc dù tự phong cho mình là diễn viên, nhưng cô ta chưa bao giờ diễn xuất.

Ngay khi mới bắt đầu kiểm soát được vật chủ, ta đã nhận ra ngay sự thể rằng: chỉ có một thứ thật sự làm cô ta mê mẩn - một loại hoá chất gây biến đổi tâm trạng.

Khi ta quần mình quanh não Jenny Lines và chìm sâu xuống kho dữ liệu - cây cầu bắc ngang qua hai bán cầu não - Jenny yêu cầu ta cho biết xem có thể cung cấp chất thuốc này cho cô ta không.

Dĩ nhiên là ta chẳng thèm đếm xỉa gì đến cô ta. Thường thì chẳng có việc gì phải đàm đạo lời thôi với vật chủ cả, trừ những trường hợp thật hiếm hoi. Với cái cô Jenny Lines này thì, ta thà nói chuyện với máy tính trên tàu còn đỡ chán hơn.

“Vật chủ của ta hoàn toàn dốt nát,” ta nhận xét với Essam khi đám cảnh sát đã kéo đi hết.

<Ê! Mi nói ai dốt nát?> Giọng Jenny la lên trong đầu ta.

“Đúng, vật chủ của tôi cũng thừa nhận là cô ta dốt đặc cán mai,” Essam khọt khẹt. “Nhưng vật chủ của tôi lại thấy cô ta đáng thèm muốn.”

“Đáng thèm muốn? Là sao?”

“Cô ta được coi là xinh đẹp về hình thể. Đó là sự đánh giá chủ quan dựa trên những ký ức về thị giác, và nó liên quan mật thiết tới bản năng sinh sản của loài Người.”

Ngắm ngời một hồi, sau cùng ta khám phá ra vị trí đặt thiết bị cho phép loài Người tự nhìn ngắm thân hình mình phản chiếu lại. Đó là một tấm gương dựng đứng sau cái kệ đựng rất nhiều vật nhỏ bằng thủy tinh dùng để chứa chất lỏng.

Ta bước lại chỗ tấm gương và nhìn vào cơ thể vật chủ của mình. Chẳng thấy hưng phấn hay vui thích gì cả. Tuy nhiên, Jenny Lines rất tự hào rằng cô ta trông thật quyến rũ.

<Ta nóng bỏng hơn tất cả những ả được gọi là minh tinh. Mi đã bao giờ thật sự trông thấy Sarah Jessica Parker ngoài đời chưa?> Jenny lại cất giọng tự phụ.

“Sự quyến rũ của thể hình. Đúng, điều đó chiếm tỉ lệ rất lớn trong ký ức của cô ta,” ta trầm ngâm.

“Vật chủ của ngài ghiền một hỗn hợp hoá chất nào đó,” Essam léo nhéo. “Vật chủ của tôi thì không. Ông ta lo lắng cho cô ta.”

“Lo lắng? Sao phải lo?”

Essam nhún cái vai người to bè. “Đó là một cảm xúc, không dễ giải thích một cách hợp lý được.”

“À,” ta gật gù.

“Đây là vật chủ Người đầu tiên của tôi,” Essam nói vẻ thận trọng. “Nhưng mà dựa trên ký ức tôi vừa tiếp cận mà xem xét thì ông ta hiểu biết rất rộng. Giống đực, giống cái, già trẻ, trí thông minh đủ mọi cấp độ, trải qua đủ mọi kinh nghiệm và nghề nghiệp... ông ta biết tuốt. Chẳng hạn, ký ức vật chủ ghi khắc hàng trăm nghề nghiệp của loài Người: chủ nhiệm phim, đạo diễn, diễn viên, trợ lý đạo diễn, đốc công, người coi trang phục, người coi hồ nước, tài xế, bồi bàn, bảo vệ phim trường, chủ ngân hàng, người bán xe hơi, bác sĩ, người buôn tiền ở East Coast... rất... rất nhiều nghề...”

“Ký ức vật chủ của ta thiếu thông tin trầm trọng,” ta thú nhận. “Có những ký ức về thời thanh xuân ở một nơi được biết đến là Cow Town hay Podunk hay Arkansas gì gì đó. Ba thuật ngữ đồng nghĩa một cách kỳ cục, nhưng lại chỉ ra những vị trí viễn vông do tưởng tượng mà ra. Ta cảm thấy một sự vô tổ chức ở bộ não này...”

Ta cảm thấy chán nản gì đâu.

Đây là vật chủ Người thứ hai của ta, mà một lần nữa ta đã lựa chọn chẳng ra gì. Ta thắc mắc không biết sinh vật kém cỏi, xô bồ này có làm nên trò trống gì hay không. Trong khi ta cần một cảm nang hướng dẫn về loài Người, thì sinh vật giống cái này chẳng dẫn ta đi tới đâu cả. Ngoại trừ... ngoại trừ... khi nhìn lướt qua các ký ức về những sự kiện và hành động được sắp xếp lộn xộn, thì ta toàn thấy những cuộc tán gẫu vô bổ, những cử dùng thuốc kích thích, những việc làm tẻ nhạt... Càng nhìn ta càng thấy tối tăm, lù mù hơn.

Thế nhưng, sâu thẳm trong cái trí óc nông cạn này - trong những ký ức lộn tung phèo, lung tung lang tang và vô nghĩa kia - ta chợt nghiệm ra một điều vô cùng trọng đại.

“Họ có quá nhiều nhược điểm,” ta thổ lộ với Essam.

“Đúng thế,” hắn đồng tình. “Vật chủ của tôi cũng nhận thức được rất điểm yếu kém của loài Người. Và hắn ta khai thác chúng để thu vén cho mục đích cá nhân của mình. Chẳng hạn như: ‘Con Người ham muốn tiếng cười’. Muốn thoát khỏi thực tế lo toan của cuộc đời mình, thế là họ mừng rỡ ra một thế giới mộng tưởng, thấy mình đang ở trong đó. Họ là những ‘con vật’ có răng và chân dài. Vật chủ của tôi là một trong những nhân vật rất thành đạt trong số những con Người thuộc ngành công nghiệp giải trí. Ông ta sáng tác và thực hiện những kế hoạch mang lại tiếng cười cho loài Người.”

Ta chẳng thèm để ý tới những lời huyền thoại của Essam cho lắm, chỉ nghe bập bõm thôi. Ta còn mãi phần chần vớ với khám phá mới. Bắt nguồn từ những ký ức về sự thất bại khốn khổ của một con Người, ta bắt đầu hình dung ra một kế hoạch thâm tóm Trái Đất.

“Ta chẳng cho rằng chọc cười thiên hạ là con đường thật sự giúp ta chinh phục Trái Đất đâu,” ta hầm hừ. “Loài Người còn có những nhu cầu khác nữa. Họ sợ sệt, họ cô đơn. Họ rất yếu đuối! Yếu lắm! Vật chủ của ta đây chẳng thông minh hơn một tên Hork-Bajir là bao!”

Essam lúc lắc cái đầu Người bự chần dần của hắn.

Lúc này hắn đã bắt đầu thích nghi và nắm được những đặc điểm tính cách của người đàn ông - y như một Yeerk giỏi giang thường làm được mỗi khi chui vào vật chủ.

“Tôi thấy có nhiều điều khác bên cạnh sự yếu đuối,” Essam cao hứng. “Cái ông này luôn phải chịu đựng cái mà loài Người cho là: Sự tra tấn và tước đoạt ghê gớm nhất trong lịch sử phát triển cá nhân. Trong thời trai tráng của mình, ông ta đã trải qua một kinh nghiệm mà ngay cả tụi Taxxon cũng thấy gớm ghiếc.”

Essam thử bước đi vài bước bằng người trong khi miệng hắn vẫn tía lia. Bước, bước. Rồi hắn lại còn làm thêm cử động vung vút cánh tay nữa.

“Hắn ta không phải gốc gác từ quốc gia này,” Essam lải nhải. “Tuy nhiên, hắn đã ngoi lên vị trí hùng mạnh, quyền thế còn ảnh hưởng lớn đối với những con Người ở đây. Tôi tin rằng, ông ta có yếu nhưng không hần là yếu kém, thưa Phó-visser.”

Ta cười ngất bằng cái miệng của Jenny. “Không đâu, Essam, người sai lè sai lẹt ra rồi. Họ

không phải là loài hùng mạnh với vài điểm yếu kém. Chính xác, họ là loài kém cỏi với vài ba ưu điểm. Để ta nói cho người nghe nhé, Essam. Tội ta sẽ không cần phải chinh phục loài Người. Cứ để họ tự sát phạt lẫn nhau. Họ sẽ tự nguyện đến với tội ta và tự nguyện chui đầu vào tròng nô lệ thôi...”

Ta lại cười tiếp, khoái chí nhấm nháp tiếng la ngu độn, bốc đồng trong trí não lẫn quần, rồi bời của vật chủ.

Jenny Lines là một sự phát hiện đáng giá. Cô ta chỉ cho ta biết sự thật và vẽ ra cho ta một con đường ...

*Kết thúc Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.
Số Truy Cập 7123450.989*

CHƯƠNG 15

“Quả là một sự đánh giá thấp về loài Người đó, Visser Một.” Quan Garoff chột cao giọng. **“Hèn chi, bao nhiêu năm rồi mà Trái Đất vẫn chưa thuộc về Đế chế Yeerk của chúng ta.”**

Ta vẫn còn đang mê mải thưởng thức những ký ức sáng lạn xa xưa. Ta vẫn còn đang lẫn quất ở những năm nào năm nao, tại những khoảnh khắc dễ làm say lòng, khi ta nhìn thấy tương lai tươi sáng đến nỗi nó làm ta loá mắt.

“Phải, nó vẫn chưa thuộc về chúng ta, thưa quan Garoff,” ta lí nhí thừa nhận. Nhưng ngay lập tức ta bừng tỉnh khỏi trạng thái lơ đãng và ăn nói hùng hồn hơn. **“Trái Đất vẫn chưa thuộc về chúng ta là do bởi sự bất tài, phản trắc của Visser Ba. Tôi đã bàn giao lại Trái Đất cho Visser Ba trong tình trạng cực kỳ dễ nuốt...”**

<Mi giao lại Trái Đất cho tội ta khi tội Andalite chưa thò mặt xuống và để lại một toán quân du kích. Chúng là tội phá hoại ngầm, được trang bị bằng phép biến hình!> Visser Ba thét lên, đập lại. Hắn cũng chẳng phải tay vừa.

Đấy, đấy, thật tuyệt vời! Đây có phải là lúc cần vén lên bức màn mập mờ được gọi là “quân thảo khấu Andalite” không nhỉ? Liệu có cần phải tiết lộ ra không?

<Cứ lẩn tới đi, cứ việc nói cho hắn biết,> Eva lên giọng khích bác trong đầu ta. **<Cứ để Visser Ba cầm chắc chiến thắng vì đã quét sạch bọn “quân thảo khấu Andalite” đi.>**

<Chẳng bao lâu nữa ta sẽ trị tội mụ, Eva,> Ta hăm dọa.

Nếu Trái Đất lại được ta trông coi lần nữa, ta sẽ diệt gọn đám “quân thảo khấu Andalite” kia cái một. Nhưng nếu ta thua trong phiên toà này, bị đi đày hay bị xử tử, còn Visser Ba vẫn hơn. Hơn trở về Trái Đất, thì ta thà chết vì thiếu tia Kandrona trong đợt nạp dinh dưỡng gần nhất, còn hơn là cho Visser Ba biết những thông tin quý giá, hầu giúp hắn lập lại trật tự trên hành tinh Trái Đất của ta...

“Xem ra Essam đã chí lý hơn người trong nhận xét đánh giá về loài Người đó, Visser Một.” Quan

Garoff nhận xét. “Trong khi nhiều Người tự nguyện nộp mình cho chúng ta, thì vẫn còn có rất nhiều Người quyết phản kháng cho tới cùng. Hội đồng đã đọc rất nhiều báo cáo về những vấn đề vật chủ-Người. Chúng ta có những báo cáo về những Yeerk bị mất kiểm soát do phải liên tục chịu áp lực lớn từ bên trong những con Người chống đối.”

Ta tung ra lập luận. “Nhưng ở thời điểm ban đầu đó, chúng tôi đã không hiểu nhiều về con Người. Tôi mới chỉ tiếp xúc được với hai con Người khi vào sống trong đầu họ: một người là anh lính thất trận và một người là kẻ nghiện ngập ma túy.”

<Nhảm nhí,> Visser Ba nhảy vào. <Chính từ lời thú nhận của mi, mi đã nhận ra rằng loài Người là một loài rất đa dạng, khác nhau. Mi có đầy đủ lý do để nghi ngờ rằng con Người phản đối ý tưởng chinh phục bằng cách thanh lọc của mi. Mi đã cố ý làm lơ điều đó. Mi đã kiếm cách đánh giá thấp họ. Mi đã chọn lựa cách bỏ qua ý kiến rằng: có thể dùng bạo lực để trấn áp loài Người; họ sẽ bị khuất phục và trở nên phục tùng, nhũn nhặn; còn những ai chống đối thì sẽ bị tiêu diệt thẳng tay.>

“Phải chi ngay từ đầu tôi chọn Lowenstein làm vật chủ thì tôi đã sớm nhận ra được điều đó rồi,” ta phân trần, cố gắng kìm nén nổi hồi hộp. “Nhưng tôi vẫn đúng nhiều hơn sai. Loài Người có thể dễ dàng bị đánh đổ nếu khai thác được những nhược điểm của họ. Loài Người, ít nhất là một bộ phận con Người, dễ dàng tin vào bất cứ thứ gì. Họ đầu hàng trước những hỗn hợp hoá chất gây nghiện, họ quy phục trước những thủ lĩnh mạnh mẽ, họ ngã gục trước lòng ham muốn quyền lực của chính mình. Chính vì sự khám phá nội tâm này mà tôi đã hình dung ra khái niệm về nhóm Chia Sẻ. Thực tế có bao nhiêu ngàn con Người xung phong đến với chúng ta? Có đúng là họ quy hàng chúng ta vì những lời hứa rộng tuếch về hạnh phúc, tiền tài và địa vị không?”

< Bao nhiêu ngàn thôi ư?> Visser Ba dè bủ. <Không đủ đâu! Mi đã lập ra sách lược chinh phục bằng cách xâm nhập từ từ. Đã đến lúc chúng ta cần dốc tâm dốc sức tiến hành một cuộc tấn công tổng lực! Một cuộc chiến tranh công khai! Phải phá huỷ cơ sở hạ tầng quân sự của chúng, bắt giữ các nhà lãnh đạo, dúm đầu họ vào vũng Yeerk rộng lớn mà chúng ta sẽ xây dựng; chúng ta sẽ chui vào đầu độc hàng trăm ngàn, hàng triệu, và hàng tỉ con Người!>

Thế đấy, đó là mục tiêu của Visser Ba: hắn muốn có một cuộc chiến tranh toàn diện! Không! Ta không cho phép điều đó xảy ra! Nó sẽ dẫn đến kết cục là hàng triệu người sẽ chết. Điều đó cũng chẳng can hệ gì tới ta, nhưng mà nó cũng có thể liên lụy đến hai người - đúng, ta không được phép để cho hai con Người đó bị giết!

Ta đứng phắt dậy và dứ nắm đấm nát bầy của mình về phía Visser Ba. “Tên ngu kia định mở banh bí mật của chúng ta ra trước bàn dân thiên hạ của Trái Đất. Trong khi đó bí mật có thể giúp chúng ta thôn tính hành tinh này. Đế chế Yeerk đừng hi vọng sẽ chiến thắng dễ dàng khi chống lại cả mấy tỉ con Người của Trái Đất!”

<Rõ rồi nhá! Ý đồ gian tà của mụ đã phơi bày rành rành! Mụ bắt chúng ta phải ẩn nấp, bò trườn mãi mãi, trong khi chúng ta cần tấn công trực diện! Mụ mưu mô dây dưa lằng nhằng để làm chậm bước chinh phục hoàn toàn của chúng ta. Mụ câu thời gian để chờ tụi Andalite, chủ nhân của mụ, kịp đến cứu rỗi Trái Đất!> Visser Ba hần học nói.

“Tôi mang Trái Đất về cho Đế chế Yeerk! Tôi đã tìm ra nó! Nếu không có tôi thì đã không có Trái Đất! Tôi đã lập ra nhóm Chia Sẻ, và đã lôi kéo hàng chục ngàn vật chủ-Người đến với chúng ta. Tôi đã hoàn thành tất cả mà không hề đánh động cho chính phủ cầm quyền của loài Người biết. Tôi đã tìm ra phương pháp, cách thức mà chỉ với một nhóm Yeerk, cuối cùng chúng ta sẽ có thể thôn tóm được toàn thể năm tỉ con Người! Tôi đã trao lại di sản này cho Visser Ba, và hắn đã làm gì với di sản đó? Bấm các quan tối cao, đó là câu hỏi mà chúng ta...”

Cái đuôi của Visser Ba bỗng hươ lên thật cao, ta né thật nhanh theo phản xạ và thét lên kinh

hoàng. Toàn thân ta trượt soạt xuống nền nhà, ta ráng nén tiếng la đau đớn khi những cái xương được chữa trị quá quá của ta bị gãy trở lại.

Nhưng không phải hấn tấn công ta.

Hai tên lính gác Hork-Bajir bỗng dừng nổi điên! Một tên giật tung cánh cửa dẫn vào phòng cho nó mở toang ra còn tên kia nâng khẩu tia Nghiệt lên và nhắm vào ta.

Pằng chú!

Viên đạn trượt trong gang tấc chỉ vì ta hụp xuống tránh Visser Ba.

Những tên Hork-Bajir còn lại chỉ đứng đực ra như pho tượng, trố mắt nhìn.

“Bắt giữ chúng, đồ ngu!” Ta điên tiết quát chúng.

Chợt, lao vụt qua cửa là một ánh chớp màu cam vằn đen. Nó to hơn con Người rất nhiều, và lại nhanh nữa!

Con cộp đáp xuống, bốn chân nó gần như không đụng đất nhờ mấy miếng đệm chân mềm mại. Nó chúi thẳng tới chỗ Visser Ba! Bay! Tiếng gầm vang dậy của nó làm rung chuyển sàn nhà, chỗ ta đang nằm sóng soạt. Dường như sự kiểm soát của ta trước vật chủ loài Người đã bị lấn át, tiếng rống cứ thế thấm thẳng vào tiềm thức loài Người như một cú xóc khủng khiếp.

“Hrroooooaarr!”

Một tiếng gầm thứ hai nổi lên, khàn đục hơn, giống như tiếng ho đầy dờm. Tiếp theo là một con gấu khổng lồ xuất hiện. Nó khiến đám Hork-Bajir co rúm cả lại, run cầm cập và nhũn người ra ở góc phòng.

“*Chuyện gì xảy ra vậy?*” Quan Garoff hỏi từ vị trí an toàn của mình, cách xa bọn ta hàng nhiều năm ánh sáng.

<Băng thảo khẩu Andalite!> Visser Ba hét rầm rĩ.

Ngay lập tức ta nhận ra: Một cơ hội ngàn vàng! Cái đám được gọi là “thảo khẩu Andalite” trên Trái Đất bỗng đột nhập vô tấn công bọn ta! Tốt hơn hết, hãy vạch trần sự bất tài, kém cỏi của Visser Ba ra cho Hội đồng thấy rõ!

Điều đó vạch trần những mâu thuẫn nhập nhằng trong lời huênh hoang của hấn. Ta sẽ là kẻ chiến thắng!

Nếu ta còn sống!

CHƯƠNG 16

Con Gấu xám khệnh khạng bước tới và dí hai tên Hork-Bajir phản loạn vào tường. Nó ấn

manh đến nổi hai tên đó bẹp nhẹp.

Thêm hai tên thảo khấu Andalite xông vô. Chúng ở trong lối biến hình Hork-Bajir, đưa bên phải, đưa bên trái.

Ta lóp ngóp bò dậy, bò trườn qua sàn nhà, tìm kiếm khẩu tia Nghiệt. Visser Ba tung cái đuôi Andalite của hắn và chặt phăng cánh tay phải của một trong hai tên Hork-Bajir giả hiệu.

Bốn đứa chúng nó: một con cọp, một con gấu và hai tên Hork-Bajir đội lối.

Bốn đứa cả thấy.

Không, có cái gì đó không ổn ở đây. Có ít nhất sáu đứa chúng nó chứ không phải bốn. Thế còn hai đứa nữa đâu? Trong tất cả các trường hợp, theo báo cáo về bọn “thảo khấu Andalite” thì, bao giờ cũng có một đứa hiện nguyên hình là Andalite.

Tất cả các giả thuyết đưa ra đều giải thích rằng: tên Andalite này không biết phép biến hình, hoặc giả, tụi Andalite cảm thấy cần phải để một tên chường mặt ra, như là một cách “vỗ ngực xưng tên” - một kiểu “phất cờ dấy binh” vậy.

Riêng ta, ta biết, hoặc đã lờ mờ đoán ra sự thật: Tên Andalite lúc nào cũng hiện hình ra là một mưu mẹo để đánh lạc hướng tụi ta, tránh cho tụi ta khỏi nghi ngờ rằng có vài tên trong sáu đứa chúng nó là con Người.

Thế còn tên Andalite ở hình dạng Andalite đâu?

Và hai đứa khác nữa?

Chẳng còn thời gian để suy tính tới lui. Ta cần vũ khí. Ngay lúc này ta cần phải thể hiện rằng mình đang anh dũng chiến đấu. Ta cần phải biểu lộ lòng hăng hái giết quân thù. Bất cứ sự lưỡng lự, lừng khừng nào cũng sẽ tuyên xử ta trước con mắt của các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ.

Ta nhào tới một tên Hork-Bajir nằm chết dí, giựt khẩu tia Nghiệt chưa kịp bắn ra khỏi những ngón tay cứng đờ của hắn, và nhắm vào con cọp. Hựt! Những xương ngón tay rệu rã của ta đã hại ta rồi!

Hội đồng Thập Tam Trụ đang la ó, hò hét, cổ vũ cho cuộc đấu chết người. Những “khán giả” mới cuồn cuộn làm sao.

“Đằng sau người đó!”

“Quất! quất!”

“Bắn đi!”

Ta sẵn sàng ứng phó trong tình huống con cọp quay lại nhảy xổ vào ta. Nhưng hình như nó không để ý rằng ta vừa mới bắn. Thay vào đó, nó sắp sửa tấn công Visser Ba.

Ta chuẩn bị bắn thêm một phát nữa! Như thế sẽ thật hoàn hảo! Ta sẽ cứu cái mạng bản thủ của hắn ngay trước các quan Hội đồng.

Con gấu bây giờ đã đứng xuống cả bốn chân. Nó kè rề, ngo ngác nhìn quanh quất tứ phía như thể bị lạc đường.

Rồi sau đó, thật bất ngờ, con cạp quay ngoắt lại, chồm thật nhanh, chém một phát thần sầu ngang qua mặt con gấu.

Đuôi Visser Ba quật một cái.

PHẬP!

PHỤT! Đầu con cạp rụng ra, lăn cồm cộp dưới sàn.

<Không! Không!> Eva thét lịm cả người.

Hai tên Hork-Bajir nhắm tới con gấu đang ngu ngơ và bắn!

Pằng chú! Pằng chú!

Con gấu tan chảy ra, bốc thành ngọn lửa rồi rụi đi trong chớp mắt. Tiếng la thảm thương của nó vỡ vụn.

Ta chứng kiến từ đầu tới cuối. Hà hà, bây giờ thì ta đã nhận ra.

Giả mạo! Tất cả đều là giả mạo!

Ta đã đánh giá thấp Visser Ba. Ta có thể thấy rõ mười mười đây là trò bịp bợm. Nhưng những thành viên đang phấn khích của Hội đồng Thập Tam Trụ, những vị đã mục kích toàn bộ trận đấu đẫm máu này từ một nơi tuyệt đối an toàn, lại chẳng biết tí gì về Trái Đất và những loài thú ở đó cả...

Một trong những tên Hork-Bajir “đối nghịch” chạy như bay về phía Visser Ba. Gã Visser bình tĩnh nhảy qua một bên, rồi đập lưỡi dao đuối xuống. Tên Hork-Bajir té đánh huých, chẳng lê lết được nữa.

Nhưng rồi, hắn ngồng cổ lên, ngơ ngác nhìn Visser Ba, bối rối, cảnh giác. Đôi mắt hắn ánh lên vẻ van nài đến thất sắc, trong sự nhận thức rằng mình đã bị phản bội.

Gã Visser Ba giết anh ta.

Ta muốn phá lên cười ngặt nghẽo. Đồ ngu! Bộ người thật sự nghĩ rằng Visser Ba sẽ để cho người sống sót được?

Trông thấy những gì xảy đến với đồng bọn của mình, tên Hork-Bajir “phiến loạn” còn lại vội vã quay đầu tháo chạy. Nhưng mới chạy đến giữa đường ra cửa, hắn liền bị tóm ngay.

Ta có thể làm gì bây giờ? Cố thuyết phục các quan Hội đồng rằng đó không phải là lũ “thảo khấu Andalite” thật chẳng? Cố bảo với các quan rằng Visser Ba đã thả một con cạp đói và một con gấu ốm lao đại vào phòng chẳng? Rằng con cạp và một con gấu kia chẳng phải là lột biến hình của tội Andalite đâu?!

Làm sao ta có thể chứng minh được điều đó? Làm sao ta có thể chứng minh được “hai tên Andalite biến hình thành Hork-Bajir” chẳng qua chỉ là một cặp Mượn xác-Hork-Bajir tuân theo lệnh của Visser Ba và thực hiện cuộc tấn công giả?

Ta bắt gặp cái nhìn của Visser Ba. Ta gật đầu một cách khó chịu. *Được lắm, Visser Ba, ta thầm nghĩ, trò bịp bợm này đã kéo lợi thế nghiêng về phía người rồi...*

CHƯƠNG 17

Thật muốn sôi máu lên! Ta cáo buộc Visser Ba bắt tài và lời kết tội của ta chỉ chăm chăm xoáy vào việc hắn không sao trừ khử được bọn “thảo khấu Andalite” trên Trái Đất. Nhưng bây giờ ta đã mất đi ý tứ để buộc tội hắn.

Bằng cái trò bịp bợm vừa rồi, Visser Ba đã ngầm tuyên bố rằng: hắn đã nhổ xong cái gai chống đối, hắn có thể làm điều hắn muốn. Các quan Hội đồng sẽ dễ dàng bị thuyết phục và sẽ nhanh chóng phán xét.

Những tử thi đã được đám lao công người Gedd dọn dẹp ra khỏi phòng. Cả các vết máu cũng được lau sạch sẽ.

Ta chỉ còn mỗi một hy vọng. Một tia hy vọng duy nhất: tụi “thảo khấu Andalite” thật xông vào. Nếu bây giờ chúng lộ diện thì Hội đồng sẽ ngay lập tức biết tổng trò dàn xếp của Visser Ba.

Nhưng bị cái, ta không phải là đồ phản bội thật sự. Nếu rắp tâm phản trắc thì ta đã có thể liên lạc được với chúng để ngỏ lời xin giúp đỡ rồi. Dù sao ta cũng biết nơi trú ngụ của Marco, một tên trong đám giặc trời gầm kia. Nhưng ta chẳng có cơ hội để gặp cậu ta. Lại càng không dám chắc cậu nhóc sẽ làm bất cứ điều gì để giúp ta.

Quả là một sự trùng hợp đến rợn người! Bỗng dưng ta khám phá ra cậu ta lại là kẻ thù không đội trời chung. Kế hoạch cải tạo cá mập của ta bị phá sản cũng là do cậu ta cùng lũ bạn nhúng mũi vào. Khi ta và Visser Ba cố gắng san bằng lãnh địa của những người Hork-Bajir tự do, cậu ta cũng có mặt.

<Mi đã coi thường con trai ta,> vật chủ của ta tự hào nói.

<Ta sẽ giết nó, mụ kia,> ta đập lại.

<Đừng hòng,> vật chủ của ta đáp trả. <Ta tin rằng ngày tàn của mi đã tới.>

Ta chẳng thêm day nghiến qua lại với mụ nữa. Quan Garoff đang nói: “*Chúc mừng Visser Ba. Xem ra ngươi phải đi một đoạn đường khá xa mới loại trừ được đám giặc cỏ ở Trái Đất.*”

<Tôi đoán trước là chúng sẽ tấn công phiên toà,> Visser Ba thơn thớt với sự khiêm tốn giả tạo. <Tôi đã lên kế hoạch tỉ mỉ cho giây phút này, biết rằng chúng không thể nào chống lại nổi một mục tiêu kiên cố như thế này. Tôi rất vui mừng vì các quan tối cao đã tận mắt chứng kiến tôi tự tay tiêu diệt lực lượng chống đối duy nhất trên Trái Đất.>

“Ừ, ừ,” Quan Garoff cắt ngang. “*Đương nhiên, ngươi đã gặp may mắn trong thời điểm quyết định.*”

Visser Ba im thin thít.

Ta lại cảm thấy trong lòng dấy lên một tia hy vọng le lói. Ít nhất thì quan Garoff cũng không

phải là quan mù. Ngài không tin vào sự trùng hợp này.

Tốt. Tốt. Phải chi ta có thể móc nối được với Marco và dụ cho nó tổ chức một cuộc tấn công nhĩ? Nhóm “thảo khấu Andalite” thật sẽ xuất hiện, và thế là bái bai tấn tuồng của Visser Ba và bái bai luôn cả cái mạng của hắn...

“Nào, chúng ta hãy trở lại vấn đề chính,” quan Garoff nói. “Visser Một, hãy tiếp tục bản điều trần của ngươi đi. Ta hiểu rằng giữa Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ và chúng ta có một lỗ hổng, phải không?”

“Bẩm, tôi...”

<Nhưng là một lỗ hổng đáng nghi ngờ nhất,> Visser Ba lại chen vào. <Hơn một năm ròng, bị cáo kia không hề nạp dữ liệu vào Bộ Nhớ Lưu, cũng không một lần liên lạc với Bộ Chỉ Huy Tối Cao Yeerk. Mười bốn tháng ở Trái Đất là thời gian mà ta đã bắt liên lạc với bọn Andalite và âm mưu lập kế hoạch riêng.>

“Ngươi có chứng cứ nào về chuyện này không, Visser Ba?” Quan Garoff chất vấn.

<Có. Tôi có chứng cứ buộc tội từ một người luôn kề cận bên Visser Một trong thời điểm quan trọng đó.>

<Một nhân chứng được? Ai vậy?> Quan Garoff hỏi.

<Essam-hai-chín-ba.>

Ta cố không biểu lộ một phản ứng nào. “Ngươi biết thừa là Essam đã chết từ lâu.”

Visser Ba quay khỏi màn hình không gian ba chiều. Hắn nở một nụ cười kiểu Andalite - chỉ biểu lộ bằng mắt. <Không, thưa Visser Một, Essam-hai-chín-ba chưa chết. Chưa hoàn toàn chết. Lính đâu! Mang nhân chứng vào.>

Cửa bật mở. Một người đàn ông loài Người bị đẩy vào. Ông ta độ khoảng độ tuổi trung niên, tóc đen dài và bấn bết lại. Bộ râu quai nón cứng nhổng và nhờn nhẫy như thoa mỡ. Mắt ông ta có vẻ dài dại. Tất cả quần áo mặc trên người đều tố cáo ông ta là người sống lang thang ngoài đường.

Những điều này chẳng mấy may có ý nghĩa gì với các quan Hội đồng. Họ chẳng có tí kinh nghiệm nào về loài Người cả. Họ còn lâu mới hiểu rằng, loại người này có thể được tìm thấy trong bất cứ hang cùng ngõ hẻm nào của bất kỳ thành phố nào trên Trái Đất. Đây là những kẻ nghiện rượu, chúng sẵn sàng thò tay vào thực hiện bất cứ mưu mô gì được tưởng tượng ra, miễn là sau đó chúng được nốc rượu tha thứ...

Ta tỏ vẻ khinh bỉ. “Có lẽ Visser Ba đang đùa giỡn. Người đàn ông này thuộc loại mà loài Người gọi là ‘cặn bã đường phố’. Một sinh vật điên khùng, u mê, say xỉn. Nếu đây là Essam thì hãy để Essam chui ra khỏi cơ thể vật chủ và tự thể hiện mình đi.”

<Mi nói đúng đấy, Visser Một. Tên Yeerk Essam đã chết rồi. Ta chỉ đùa chơi tí thôi. Nhưng một phần của hắn vẫn còn sống. Đúng là người đàn ông này điên. Nhưng vấn đề cốt lõi là: Tại sao hắn điên? Vì nông nổi gì mà hắn trở nên điên đại?> Visser Ba nói về bốn cột.

Quan Garoff tỏ vẻ phân vân, cảm thấy như đang bị lừa. “Ta hy vọng ngươi không tốn thời gian của Hội đồng, Visser Ba. Tiếp tục đi. Nhưng nhớ coi chừng đấy.”

Người đàn ông điên nhìn trao tráo vào Visser Ba. Ông ta ngả cả người ra sau, tì lên hai gót chân mà nhìn, như thể Visser Ba đang lẩn trốn trong làn sương mù vậy. Sau đó, ông ta bỗng quay qua nhìn ta, khẩn nài.

“Nó là một tên Andalite. Bà biết hẳn, phải không?” Ông ta hỏi.

Ta không trả lời.

“Tất cả các người đều đã biết hẳn ta, đúng không nào?” Chợt kẻ say xỉn để ý thấy hàng rào lính Hork-Bajir thân nhiên đứng dựa vào tường căn phòng. Lốp lính bị thương ban nãy đã được thay bằng cả một đội lính mới.

“Hork-Bajir,” người đàn ông thốt lên. Tay ông ta chỉ trỏ hết tên này tới tên khác, nước mắt đột nhiên trào ra đầm đìa. *“Đúng! Chúng là có thật! Chúng là thật? Thấy chưa?”* Ông ta la lên.

<*Con Người kia, tên mi là gì?*> Visser Ba hỏi trịch thượng.

“Nhìn kìa! Chúng là có thật! Xin quý bà!” kẻ say vẫn tiếp tục lảm nhảm.

<*Ta hỏi tên mi là gì. Trả lời mau, rồi ta sẽ cấp cho mi một chai rượu đấy,*> Visser Ba ra lệnh.

Người đàn ông liếm môi. Đôi mắt ông ta đảo từ ta tới Visser Ba, rồi chuyển tới màn hình không gian ba chiều chiếu các thành viên của Hội đồng Thập Tam Trụ, rồi lại trở về đám lính canh.

“Một chai rượu. Được thôi. Tốt. Bạn bè gọi tôi là Spacey. Tất cả dân chúng cũng đều gọi tôi như thế.”

<*Tốt. Spacey. Giờ ta sẽ hỏi mi vài câu. Mi phải trả lời ta. Nếu mi trả lời tất cả các câu hỏi, ta sẽ cho mi một chai rượu. Bằng không, nếu mi cố ý nói dối, ta sẽ giết mi. Rõ chưa?*> Visser Ba cất giọng vừa đe dọa vừa mơn trớn.

Spacey gật đầu, có vẻ hoang mang nhiều hơn là sợ sệt. Mắt hắn vẫn dán tịt vào ta, lặng lẽ van nài ta hãy nhìn những gì hắn thấy, hãy thừa nhận sự có mặt của đám sinh vật mà hắn cho là người lạ.

<*Cái tên Essam có ý nghĩa gì với mi không?*> Visser Ba hỏi.

“Có. Essam-293 thuộc vùng Sulp Niar.” Gã đàn ông đáp.

Nửa tá quan Hội đồng oà lên lầm rầm. Đầu óc ta bồn loạn, chạy như đèn cù. Cái gì diễn ra thế này? Tên Visser Ba đang giở trò gì đây? Người đàn ông bồn thú này là ai?

<*Essam-293 là ai... là cái gì?*> Visser Ba lại tiếp tục tra hỏi.

Trông Spacey có vẻ bối rối. Không nghi ngờ gì nữa, hắn đang trông chờ tiếng cười chế giễu nổ lên - tiếng cười mà hắn đã thường xuyên nghe trong những năm điên loạn. *“Hắn là một Yeerk. Hắn đến từ... hừ... mấy ngài ai mà không biết hắn đến từ đâu.”*

<*Có phải sự thật là Essam đã chiếm mi làm vật chủ không? Hắn đã nắm quyền kiểm soát trí não mi hả?*>

Spacey gật đầu. *“Hắn ở trong tai tôi, luồn vào não tôi. Tôi không thể tự ý làm được bất cứ cái gì. Không nhắc được cả tay chân nữa. Thậm chí không thể nhìn được cái mà mình muốn.”*

<Tuy nhiên, mi và Essam đã trở thành... thành... gọi là gì nhỉ? À, thành bạn bè?>

Gã đàn ông gật đầu. *“Thân tình cỡ như một con Người có thể làm bạn với một Yeerk. Tại tôi nói chuyện với nhau. Essam và tôi. Tại tôi đã sống chung với nhau một thời gian.”*

Ta có cảm giác rờn rợn. Nhưng mà... không... không...

<Và trong khi mi là vật chủ của hắn ta, mi có biết một Yeerk tên là Edriss-562, cấp bậc Phó-visser Bốn-Trăm-Linh-Chín không?>

Gương mặt Spacey vỡ vụn ra một nụ cười, để lộ hàm răng ố vàng, sâu mọt. *“Ý ông nói là Allison. Allison Kim.”*

Trái tim ta bỗng ngưng chững lại. Máu trong các động mạch đông cứng. Bất giác ta nhìn xuyên thấu qua mái tóc rối bù, bộ râu rít chịt và đôi mắt lơ đãng của gã đàn ông. Ta thấy xuyên qua năm tháng...

“Ồ, đúng. Tôi nhớ cô ấy lắm,” người đàn ông nói. *“Ông biết đấy, đó là vợ của Essam. Anh ta yêu cô ấy.”*

Visser Ba hạ thấp giọng truyền, với điệu bộ tranh thủ tình cảm. *<Và cô ta, Allison Kim, tức Edriss-562 giữ cấp bậc Phó-visser Bốn-Trăm-Linh-Chín ấy, cô ta cũng yêu hắn ta chứ?>*

“Ồ có, có. Essam chắc chắn điều ấy. Về một góc độ nào đó, nếu không chắc chắn thì anh ấy sẽ không thoả hiệp đâu.”

<Thoả hiệp với cái gì?>

“Với những đứa con. Con cái của họ í. Ông biết đấy, họ có hai đứa con sinh đôi. Một trai và một gái.”

NHỮNG ĐỨA CON CỦA HỒ CHÚA

Im lặng.

Một bầu không khí im lặng đến gai người.

Ta cần chối phắt. Ta phải cãi bay biển, phải hùng hồn tuyên bố rằng tất cả những lời kia là dối trá. Đúng! Cần dứt khoát nhấn mạnh rằng: Visser Ba đã đưa cho người đàn ông Trái Đất hình thù dị hợm kia một mẫu giấy có viết sẵn những lời bịa đặt trắng trợn về ta.

Nhưng chúng có đâu? Có gì để mình chứng?

Hình phạt dành cho tội trình bằng chứng giả trước các quan Hội đồng là rất tàn khốc.

Liệu tên Visser Ba có dám gặt gẫm?

Chẳng biết hắn còn xuất thêm chiêu nào nữa hay không?

“Điều đó là thật chứ, Visser Một?” Quan Garroff nghiêm giọng hỏi ta.

Eva, vật chủ của ta, đột nhiên vùng lên dữ dội - xem ra chị ta rất phẫn nộ vì tin này. *<Ra là mi đã sinh ra trẻ em loài Người cho bọn Yeerk bắt làm nô lệ? Nếu thế gian này mà có địa ngục thì ta mong cho quỷ sứ mau mau lôi cổ mi xuống đó cho rồi!>*

Ta ráng giữ sao cho khuôn mặt mình không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào trước những lời nói đầy cảm xúc của vật chủ.

“Dạ, bẩm quan Hội đồng Garoff. Đúng là tôi đã chiếm một con Người giống cái, tên là Allison Kim, làm vật chủ. Còn Essam mang vật chủ tên là Hildy Gervais...”

<Mi sẽ phải chết, Edriss. Ta sẽ quan sát mi chết, ta sẽ cười lớn và cảm ơn trời đất vì đã ban cho mi hình phạt đó!>

“Đó là tên tôi,” Spacey la nhặng xị. *“Hildy Gervais.”*

“Và người có thật sự bắt vật chủ của mình sinh con không?” quan Garoff hỏi, giọng ngài đầy vẻ hồ nghi.

“Thưa, có ạ.” Ta sẽ sàng đáp.

Mặc dù gương mặt của quan Garoff được giấu biệt đằng sau chiếc mũ trùm - y phục dành riêng cho các quan Hội đồng - nhưng cứ nhìn tay chân ngài đông cứng lại thế kia, ta có thể đọc được phản ứng của ngài. Hình như toàn thể các quan Hội đồng cũng co rúm lại, thủ thế.

<Những gì chúng ta bỏ qua, chưa nhắc tới, chính là động cơ xui khiến hành động của mụ kia,> Visser Ba rít lên. *<Không thể ngờ rằng Visser Một - Yeerk đầu tiên giúp chúng ta tiếp cận với hành tinh của sinh vật Bậc Năm - mà lại đi phản bội Đế chế để làm tay sai cho bọn Andalite.>*

“Không đời nào!” Ta thét. *“Ta chẳng bao giờ thông đồng với loài Andalite đáng ghét!”*

<Sự thật sẽ không cho mi thoát đâu, Yeerk. Các quan Hội đồng sẽ chẳng tin mi đâu!> Visser Ba tuyên bố vẻ rất hả hê.

“Câm ngay!” Ta rít lên.

“Người cần phải giải trình điều này, Visser Một,” quan Garoff ra lệnh.

Ta ráng trấn tĩnh lại dù trong lòng đang rối bời, lại kiệt sức nữa.

Bây giờ ta đã ở gần cái phòng tra tấn dã man của Visser Ba lắm rồi. Dường như ta đang nghe thấy tiếng thét kinh hãi của chính mình. Ấy thế mà trong suốt thời gian đó, Eva cứ nhiecc mắng và cười cợt, làm ta khó mà tập trung suy nghĩ cho được.

Phải giải thích theo cách nào đây? Làm thế nào để giải thích rằng: hơn một năm đó ta đã dẹp bỏ lòng trung thành với Đế chế Yeerk qua một bên, rằng lúc ấy ta thấy mình đúng là kẻ phản bội?

“Tôi sẽ kể lại câu chuyện của mình,” ta nói mà người vẫn còn run lẩy bẩy.

<Thế mới là điều đúng đắn.>

“Essam và tôi đã bắt Jenny Lines và Lowenstein làm vật chủ. Họ rất hữu dụng cho việc học hỏi, tìm hiểu thêm về loài Người của chúng tôi. Lowenstein là một nhà sản xuất các chương trình truyền hình. Còn Jenny trước đó chỉ là một “người quen” của Lowenstein tình cờ ghé phim trường chơi mà thôi. Khi tóm cả hai làm vật chủ, nghiễm nhiên chúng tôi đã kéo họ xích lại gần nhau. Qua Jenny Lines, tôi được biết đến những con Người thuộc tầng lớp thấp kém, cô thế của xã hội loài Người. Những kẻ buôn bán ma túy, những tay tội phạm tép riu, những sinh vật dật dờ, thiếu sức sống như chính Jenny vậy. Nhưng rồi tôi mau chóng trở nên chán ngấy và mệt mỏi vì những điều đó. Cái tôi cần là sự hiểu biết về loài Người kia. Tôi cần cơ sở để đánh giá điểm yếu của họ trên toàn diện rộng - mang tầm khái quát. Tôi cần phải biết đích xác: liệu con Người là sinh vật Bạc Năm hay Bạc Bốn? Liệu Đế chế Yeerk chúng ta có thể thu tóm họ không?”

Tất cả những lời giải trình của ta nghe ra có vẻ hợp lý và thỏa đáng. Rất có sức thuyết phục nữa là khác...

Nhưng ta vẫn còn rất băn khoăn, không hiểu Visser Ba đã thật sự biết được những gì về ta? Hẳn sẽ còn gọi thêm những nhân chứng nào nữa để vào đối chất với ta?

Ta ra sức trấn an trái tim đang nện tung bùng của mình - cố gạt bỏ ý nghĩ khó chịu rằng Visser Ba đã khiến ta ngạc nhiên thật sự.

Lúc này có lẽ chỉ có mỗi một lối thoát: Gọi Marco - con trai của Eva, vật chủ hiện giờ của ta. Marco, một đứa trẻ dịu dàng, dễ vỡ đột nhiên lớn phổng lên thành một nhân vật vô cùng quan trọng. Dĩ nhiên, ta không được phép móc nối liên lạc với cậu ta, mà chuyện đó giờ có muốn cũng chẳng thể nào làm được, trừ phi, vì một sự trùng hợp thần kỳ nào đó mà sự tự nhiên đám “thảo khấu Andalite” kia tổ chức tấn công...

<Mi muốn con trai ta cứu mi hả, Edriss?> Eva cất giọng hỏi trong đầu ta.

Ta chẳng còn hơi sức đâu mà cãi vã, dọa dẫm mụ ta nữa. Ta đang sợ. Đối phương đang dồn ta vào chân tường. Ta chỉ còn cách cái chết đau đớn, kéo dài trong gang tấc mà thôi...

Nhưng dẫu sao đến giờ phút này ta vẫn chưa chết mà... Chưa đâu.

Ta mỉm cười với Visser Ba, chẳng vì nguyên cớ gì. Chẳng qua ta chỉ muốn làm cho hắn hoang mang thôi. Rồi ta lại thả hồn cho ký ức của mình trôi về thời xa xưa, cách đây đã lâu lắm rồi...

“Tôi tình cờ gặp Allison Kim tại một bữa tiệc do phim trường tổ chức. Cô ta là cố vấn kỹ thuật cho một chuỗi chương trình truyền hình của Lowenstein. Đây là chuỗi chương trình rất đáng chú ý. Nó đề cập đến tương lai của Trái Đất khi hành tinh này bị những người ngoài vũ trụ xâm nhập. Allison Kim khác Jenny Lines một trời một vực. Cô ta không nghiện xì-ke cũng không hề dốt nát. Cô ta có những phương pháp suy nghĩ rất quý củ, với trí tưởng tượng cực kì phong phú...” Ta ngập ngừng, ráng sắp xếp từ ngữ cho những gì mình sắp nói. *“Cô ta giống với con Người có tên Lowenstein hơn là cô nàng Jenny Lines hay là anh lính bất hạnh. Tôi đã chiếm cứ Allison trong hồ bơi. Thật là một cơ hội tuyệt vời! Jenny Lines có thể xác mạnh mẽ, nhưng cô ta luôn bị tác động của một số hóa chất và...”*

Quan Garoff cắt ngang. *“Người vẫn tiếp tục cho vật chủ của người sử dụng những hóa chất gây nghiện à?”*

“Vâng. Điều đó sẽ biến cô ta thành một vật chủ hoàn hảo. Những hóa chất gây nghiện làm cho con Người trở nên yếu ớt, dễ xiêu lòng, và dễ bị ảnh hưởng. Sẽ rất dễ chiếm giữ họ. Rủi thay, chúng đồng thời cũng làm cho con Người trở nên bạc nhược, thiếu ý chí...”

“Tiếp đi,” quan Garoff nói gọn lỏn.

“Môi trường nước trong hồ bơi thật toàn bích. Đặc biệt ở khu vực này của Trái Đất, hồ bơi là thứ khá thông dụng. Chúng luôn ngự ngay trung tâm cảnh trí của những bữa tiệc ngoài trời.”

Ta nhắm mắt lại, nhớ về khoảnh khắc ấy. Nhớ về thời kỳ mà ta không phải là một tù nhân đang bị hạch tội...

Allison Kim ngẫu nhiên đang bơi ở trong hồ cùng với một hay hai con Người khác. Nhưng cô ta đang lặn sâu bên dưới hồ còn hai người kia thì ngồi vắt vẻo trên những bậc thang dốc lải lải.

Ta nhảy ùm xuống hồ trong cơ thể của vật chủ Jenny Lines. Ta vừa mới ra một quyết định tức thì, có thể là nông nổi nữa. Ta không biết sau này mình có còn cơ hội nào đẹp đẽ như thế này nữa hay không. Hãy hành động ngay đi, ta tự nhủ.

Lúc đó trời đêm. Những vì sao hé mắt từ trên cao nhìn xuống. Ánh đèn thành phố Los Angeles trải dài bên dưới tụi ta như một tấm thảm rực rỡ, nhấp nháy. Hồ bơi cũng được thắp sáng trưng, nhưng nước làm méo mó thị giác của con Người. Tất cả mọi thứ ở thể rắn bỗng hóa ra là những vật thể mờ mờ đang nhúc nhích, ngo ngoáy.

Ta bơi lấp xấp trên mặt hồ, ngay phía trên Allison Kim. Rồi ta tóm ngang hông cô ấy và chìm sâu xuống nước.

Bất cứ ai nhìn thấy tụi ta - có tới hàng chục hàng trăm người đang xúm xít, đi đi lại lại quanh hồ - chắc chắn đều nghĩ rằng tụi ta đang nô đùa với nhau, hay đang chơi trò gì đây.

Thoạt tiên Allison cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, khi cổ ấy chợt nhận ra mình bị nhấn không cho trời lên mặt nước nữa thì đã muộn. Ta thoi cổ ấy một cú thật mạnh vào bụng, rồi bồi thêm một thụi nữa vào đầu Allison, khiến cho cô ấy xây xẩm.

Ta giữ rịt lấy đầu cô ấy và tìm đường quẫy đạp xuống đáy hồ. Allison giãy giụa kháng cự, nhưng vật chủ Jenny Lines của ta không những trẻ khỏe hơn mà lại còn là một tay bơi cự phách.

Ta ép tai vật chủ của ta vào sát tai Allison Kim, rồi giãn mỏng thân thể vươn ra ngoài, chui vào tai cô ấy. Đó là hồ bơi của Lowenstein, thế nên tụi ta đã loại bỏ hết chất clo trong nước, nếu không, chắc chắn làn da sên nhơn nhớt của ta đã bị bỏng rồi.

Ta trườn sang tai Allison, phóng qua làn nước được mặt trời sưởi ấm. Ta luồn vào ngách tai của cô ấy bằng sự thành thạo, khéo léo của một chuyên gia sành sỏi. Bao quanh những sụn xương và màng chắn, ta ép mình cho đến khi chạm đến não của cô ấy.

Ta nhanh chóng kiểm soát cơ quan điều khiển cử động của Allison Kim. Kể đến, ta bắt đầu buông Jenny Lines ra. Căng giãn giữa hai con Người - một nửa bám vào Allison và một nửa còn nán lại bên Jenny - ta chỉ giữ lại một chút liên hệ ở nút cuối thân. Chuẩn bị sẵn sàng đầu vào đó, ta truyền mệnh lệnh cuối cùng cho Jenny Lines.

Ta buộc Jenny phải hít thở trong làn nước dưới đáy hồ.

Xong, ta vĩnh viễn cắt đứt sợi dây ràng buộc ta với Jenny Lines và “ra đi”.

Allison Kim, bây giờ đã là ta, đợi cho đến khi quá trễ mới la toáng lên và hốt hoảng đẩy Jenny Lines lên mặt nước.

Allison, tức là ta, hối hả thực hiện hô hấp nhân tạo cho Jenny. Đó là những động tác sơ khai loài Người dùng để hồi tỉnh người bị sặc nước. Tất nhiên, mọi cố gắng của ta đều vô ích. Nó thất bại như nó phải thế.

CHƯƠNG 19

Ta cảm thấy ngây ngất vì vật chủ mới.

Thật là một khám phá vĩ đại! Sống trong trí não rộng tuếch của Jenny khác nào sống tù túng trong một cái vũng trên tàu không gian, chẳng có những chi tiết thú vị hay những thứ mời gọi, hấp dẫn như ở trong vũng Yeerk thực thụ.

Allison chống đối ta quyết liệt! Cuộc chiến đấu của cô ấy khiến ta khoái trá đến độ không cưỡng nổi ý muốn phải chơi trò vờn đuổi cô ấy. Đôi khi ta cố tình buông lỏng một chút quyền kiểm soát, để coi xem cô ấy sẽ cố gắng khai thác nó như thế nào.

Có lần, ta giả bộ bỏ rơi một con mắt. Chỉ là mắt trái thôi, không hơn. Allison phát hiện ngay rằng mình có thể làm thay đổi hướng nhìn của con mắt đó. Điều đáng nói nằm ở chỗ Allison đã chứng tỏ trí thông minh kiệt xuất của mình. Cô ấy giấu biến cái khả năng đó đi và chờ thời cơ thuận lợi, chỉ trong vài phần trăm giây, sẽ sử dụng nó để đánh lừa ta.

Allison chờ và chờ, biết mình chỉ làm được duy nhất một điều với con mắt: Nhắm lại và loại bỏ khả năng nhận thức độ sâu của ta. Cô ấy kiên nhẫn chờ nguyên một tuần lễ, cho đến khi ta đang bon bon với tốc độ chóng mặt trên một con đường đông đúc. Ta đang lái đằng sau một chiếc xe tải không nhá đèn.

Rồi, trong một khoảnh khắc vô cùng hợp lý, cô ấy nhắm mắt lại. Đột nhiên, ta không còn chắc chắn khoảng cách giữa mình và chiếc xe tải đang ở trước mặt kia là bao nhiêu nữa. Ta không biết là nó sẽ thắng lại hay là vẫn tiếp tục duy trì tốc độ.

Ta tránh được cú đụng xe khủng khiếp chỉ trong tích tắc. Allison đã cố gắng tự giết mình và nhân thể giết luôn cả ta - cô ta thà chết còn hơn để bị-mượn-xác.

Ta ngạc nhiên đến dựng cả tóc gáy lên trước khám phá mới mẻ này.

Không ngờ loài Người lại dám làm như vậy. Họ thà chết còn hơn là chấp nhận bị khuất phục. À, ta còn biết rằng có khi họ nói sẽ làm thế, nhưng chưa chắc họ đã thật sự làm đâu...

Quả thật, sự hiểu biết đó khiến ta u uẩn. Chiến thắng luôn phải đi kèm với một sự hù dọa nhất định. Phê yếu hơn phải nhận thức rằng mình không đủ sức và phải tự động quy hàng. Loài nào không quy phục thì loài đó là vô dụng. Chẳng hề có lợi lộc gì trong chuyện giết chóc con Người cả. Tụi ta cần họ sống chứ không cần cái thây ma của họ. Dẫu sao thì tụi ta đâu phải là loài thú ăn thịt?!

May thay, rất hiếm người gai góc như Allison Kim...

<Bẩm, các quan thấy đó, Visser Một không thêm che giấu thiện cảm của mình đối với loài Người nữa kia!> Cái giọng truyền đáng ghét của Visser Ba thành linh cắt đứt dòng hồi tưởng của ta. <Bà ta thán phục vật chủ-Người kia...>

“Đúng,” ta thừa nhận, rùng mình quay trở về hiện tại, một hiện tại đầy rẫy những trắc trở, vô vọng. “Người biết đó, Visser Ba, ta dự định sẽ bắt loài Người và chiếm họ làm nô lệ. Đó là một mục tiêu lớn lao, đáng để bỏ thời gian và công sức ra tìm hiểu. Chúng ta có thể giết loài Người dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề là: liệu như thế chúng ta có biến họ thành người của mình được không?”

<Con Người chỉ có vài ba loại hỏa lực lem nhem,> Visser Ba lên giọng. <Họ không có vũ khí bắn ra tia năng lượng hay virus Lượng tử, họ cũng chẳng có kỹ thuật đánh lừa bộ cảm biến, chẳng biết du hành trong vùng không gian Zero... Phi cơ nhanh nhất của họ cũng chỉ bay với vận tốc gấp vài lần tốc độ âm thanh. Còn cái được gọi là tàu vũ trụ của họ thì thiếu hẳn vũ khí.>

“Nhưng họ có tới trên năm tỉ người đấy, Visser Ba,” ta quật lại. “Người cười nhạo súng đạn họ, nhưng nên nhớ, chỉ cần một viên đạn tí hon cỡ chín mi-li-mét thôi cũng đủ khiến một Hork-Bajir chết ngóm. Còn bọn Taxxon có thể đi đờn dễ dàng chỉ với cái khui hộp!”

<Xin các quan chứng kiến! Rõ ràng là Visser Một nhát như cáy!> Visser Ba gào lên.

“Visser Ba, ta tính toán chiến lược để thắng lợi toàn vẹn, chứ không phải để phùng mang trợn má tỏ ra mình là anh hùng hay để diễn thuyết kêu rôm rốp. Giả sử ta phát động chiến dịch thôn tính Trái Đất bằng vũ lực, thì nếu có gom hết quân lại chúng ta cũng chỉ có thể thả xuống Trái Đất khoảng trên năm chục ngàn lính. Thử tính coi, năm tỉ con Người, mỗi người chỉ cần bắn một viên đạn thôi, và cho dù không phải một trăm phần trăm số đạn bắn ra đều trúng đích, thì họ vẫn có thể quét sạch chúng ta như bỡn!”

<Chúng ta có thể khiến chúng sợ khiếp vía và phải bỏ súng quy hàng!> Visser Ba rống rít.

“Đồ dốt đặc cán mai! Con Người đã từng khơi mào hàng ngàn cuộc chiến tranh, trong khi loài Yeerk tụi ta chỉ mới loe hoe tham gia vài cuộc chiến cỏn con. Họ dám lao mình giữa những làn đạn bắn xối xả. Họ có thể cố thủ trong những thành lũy tưởng chừng không thể nào trụ vững được. Cho dù đối phương đông đúc hơn, nhiều súng đạn tối tân hơn, cho dù bị bao vây và vô vọng

hoàn toàn, họ vẫn sẽ quyết tử cho đến khi từng người hoặc tất cả ngã xuống, không còn sót một ai. Người hãy lặng yên học hỏi đôi điều đi.”

Ta rặn ra một tiếng cười nhạo báng. *“Mĩa mai là ở chỗ đó đó, Visser Ba, chính người, kẻ đại diện cho toàn Đế chế Yeerk tại Trái Đất, kẻ trở nên nổi bật vì tìm hiểu và nghiên cứu về giống loài Andalite trong khi không một Yeerk nào khác làm được, đã trở nên ngu ngốc xiết bao khi phải đối mặt với loài Người.”*

Visser Ba nhú đôi mắt Andalite của hắn lại đến độ chúng xô cả vào giữa trán. Hắn biết ta đã ghi một điểm khiến hắn mất mặt. Hắn lặng thinh. Ta đã đặt được lời phản pháo của ta vào được đúng vị trí cần đặt. Ta cố nặn ra một nụ cười ngạo nghễ và tiếp tục giải trình những ý tưởng của mình. *“Visser Ba, con Người có thể chiến đấu với lòng quả cảm như điên như khùng. Nhưng họ vẫn có điểm yếu. Họ có đủ điểm yếu cho tụi ta lợi dụng, và nếu biết kiên nhẫn thì họ vẫn là của tụi ta.”*

Ta cảm thấy con mắt của quan Garoff đang gắn chặt vào ta. Ngài, cũng như các quan khác trong Hội đồng, đang nhìn ta và suy ngẫm.

Phải chăng quan Garoff chính là Hoàng đế? Có phải ngài là quan toà duy nhất có tiếng nói quyết định ở đây? Hay ngài chỉ là cái loa phát thanh cho một quyền lực có thật?

“Visser Một, chúng ta chấp nhận rằng loài Người rất phức tạp, vấn đề cần bàn ở đây là người đã quyết định sống như một con Người, và người đã không chịu liên lạc với chúng ta trong một thời gian quá lâu. Tối hai năm lận.” Quan Garoff khoan thai nói.

“Thưa quan Garoff,” ta kính cẩn nói. *“Hai việc ấy cùng có chung một vấn đề. Tìm được cách khống chế một kẻ yếu đuối như Jenny Lines khá dễ dàng. Nhưng Allison Kim là một con Người mạnh mẽ, tôi đã rất chật vật mới tìm ra cách khống chế cô ấy. Allison Kim mạnh mẽ ghê gớm.”*

<Visser Một đã có con là loài Người! Theo chính sự thú nhận của mẹ ta.> Visser Ba lại chồm mũi vào.

“Tôi cần hiểu cặn kẽ con mồi của mình. Mà gia đình là hạt nhân trong cách nhìn nhận về thế giới của họ...”

<Láo toét!> Visser Ba cay cú nói. *<Tôi đề nghị dùng Bộ Nhớ Trực Tiếp. Rõ ràng Visser Một không đáng tin cậy. Bà ta cố ý giấu nhem các bằng chứng. Tôi sẽ truy cập ký ức của mẹ và sẽ rút tỉa sự thật!>*

Ta muốn hét toáng lên, bàn tay bóp chặt khẩu tia Nghiệt tượng tượng. Phải chi ta có khẩu tia Nghiệt trong tay nhỉ. Thật là quá quắt. Hắn làm như ta không bằng... không bằng...

<... ta đây?> Vật chủ của ta bỗng lên tiếng giễu cợt. *<Đúng rồi, mi cảm thấy nóng mặt khi có ai đó đòi kiểm soát ký ức của mi, đòi moi móc, xoi mói vào những bí mật thầm kín của mi chứ gì? Mi cảm thấy như có một tên Yeerk ghé tởm bò trườn trong...>*

<Mẹ khờ quá! Bộ mẹ không biết là như thế Visser Ba sẽ dò ra sự thật về con trai mẹ ư?> Ta đớp lại.

Câu này làm cho Eva nín lặng. Nhưng chị ta chẳng phải là mối bận tâm của Visser Một này.

Quan Garoff gật gù, trôi lênh bênh trong trường trọng lực bão hoà. *“Visser Một, người cần phải chấp nhận nối kết với Bộ Nhớ Trực Tiếp.”*

“Để cho cái tên hề phản phúc và ngu dốt kia tiếp xúc với trí não của tôi ư? Không bao giờ! Bấm các quan tối cao, tôi...”

Quan Garoff giơ tay lên, ra hiệu cho ta yên lặng. *“Để đền bù cho sự đồng ý của người, Hội đồng sẽ ưu tiên miễn trừ cho người tất cả những tội lỗi thứ yếu. Chúng ta chỉ muốn biết sự thật về lời cáo buộc chính, Edriss - lời cáo buộc cho rằng chính mối thiện cảm của người trước vật chủ Người đã làm chậm trễ cuộc xâm lăng Trái Đất. Và sự kết nối chỉ xoáy mạnh vào thời điểm diễn ra tình huống đang bàn cãi đó thôi.”*

“Thưa, ngài đề nghị tôi phải tin cậy hẳn ta sao?” Ta chỉ tay về phía Visser Ba.

“Không, ta không yêu cầu. Đích thân ta sẽ điều khiển bộ dò tìm ký ức,” quan Garoff quyết định. *“Người có đồng ý không, Visser Một?”*

Hừ, cứ thử không đồng ý xem!

Ta đã kẹt, không thể cu cựa được nữa. Nếu từ chối, ta sẽ mắc trọng tội. Nhưng nối kết với *Bộ Nhớ Trực Tiếp* ư? Điều đó có nghĩa là ta không thể nào che giấu được gì nữa. Không sự kiện nào xảy ra trong những năm tháng đó lọt qua khỏi mắt tòa. Quan Garoff sẽ ở trong đầu ta.

Chết ngay bây giờ hoặc chút nữa hẵng chết. Không hề có sự lựa chọn thứ ba.

Những chuyên viên kỹ thuật cấy chip dò tìm vào đầu vật chủ của ta. Ta cảm thấy một luồng điện nhẹ khi họ nhìn thấy cơ thể mềm oặt, căng giãn của ta đang quấn quanh não Eva. Ta cảm thấy một trí não riêng biệt chạm vào trí não mình. Đó là tâm trí của quan Garoff. Ngài không phải nhọc công nắm giữ quyền kiểm soát, mà chỉ việc nhẹ nhàng lách vào.

“Hãy nói cho ta nghe đi,” ngài ra lệnh.

“Bấm vâng,” ta cun cút trả lời.

<*Hây, có âm thanh gì thế?*> Eva cười lớn. <*A, ta biết rồi. Thì ra là tiếng bầy sập.*>

CHƯƠNG 20

Giao Thức Ký Ức Trực Tiếp.

“Không, con người kia, đừng có ngốc nghếch thế chứ. Lý thuyết siêu chuỗi đúng hơn là mi nghĩ đó. Đơn giản là mi đã sai khi xem xét bước kế tiếp.”

Ta nói lớn với vật chủ của ta. Đến thời điểm ấy, ta đã chiếm cứ Allison được sáu tuần. Ta đang lái xe của cô ấy. Tụi ta bị kẹt xe, một sự hỗn loạn, nhộn nhạo đặc trưng của loài Người. Ta đang trên đường tới dự một hội thảo khoa học được tổ chức tại một thành phố có tên là San Francisco. Cuộc hội thảo này nói về lý thuyết siêu chuỗi, tiền thân cơ bản của cái mà Đế chế Yeerk chúng ta hay nhắc đến dưới cái tên là *Lý thuyết Hàm Điều hòa* của người Andalite.

“Đó không phải là kết thúc mà là sự khởi đầu,” ta nói.

Allison Kim giục ta giải thích. Mặc dầu bị giam cầm, bất lực nhưng cô ấy vẫn rất ham mê học hỏi. Đó là thứ mà tụi ta chia sẻ cùng nhau. Tụi ta đàm đạo với nhau suốt. Về vật lý, lịch sử, sinh vật. Allison đặc biệt kinh ngạc về bản chất sinh học của loài Yeerk. Còn ta thì lưu tâm đến lịch sử loài Người. Tất cả ký ức cô ấy thuộc quyền sở hữu của ta. Ta muốn chất vấn, mở ra hay đóng vào bất cứ khi nào cũng được. Thật ra thì ta đâu cần thiết phải tán gẫu với cô ấy. Nhưng ta lại cảm thấy hứng thú khi làm như vậy. Thật đấy, ta rất khoái tiếp chuyện Allison.

Essam đã tìm ra và chiếm cứ cơ thể của Hildy Gervais. Tên Essam này cứ vắng nhà luôn, hẳn sống y hệt một con Người thứ thiệt. Hẳn ta muốn gom góp kinh nghiệm về cuộc sống kỳ bí này đó mà. Trong thâm tâm, ta cảm thấy hẳn khoái chí với nghề nghiệp mà vật chủ của hẳn đang làm.

Phần lớn thời gian ta cảm thấy cô độc, chổng chơ.

Một mình giữa loài Người và xa cách những đồng loại Yeerk, ngoại trừ Essam. Ta biết, vào lúc này ta đã bị xử tử hình vắng mặt vì tội đào ngũ. Ta biết, hy vọng duy nhất cho ta sống sót là phải đem con Người, được gói ghém cẩn thận, về dâng lên Hội đồng tối cao của Đế chế Yeerk.

Tuy nhiên, vào thời điểm bị kẹt cứng trong dòng xe cộ này đây, ta đột nhiên thấy mọi năng lượng và lòng nhiệt tình của mình bị rò rỉ, tiêu hao hết. Không mục đích rõ rệt, ta cảm thấy trống vắng, chông chênh quá...

<Tới Los Angeles rồi đó,> Allison thông báo. <Nơi đây không thích hợp với tất cả mọi người. Năng gì mà phát khiếp, quá dễ sống.>

“Vớ vẩn,” ta căn nhắc. “Mấy cái ý thích của loài Người tụi mi chả có nghĩa lý gì với ta cả.”

<Mi không có thú tiêu khiển nào cho riêng mình sao, Edriss? Chắc là loài Yeerk bọn mi chỉ biết cắm cúi làm việc không chơi bởi gì hết, hả?>

“Khi nào tụi ta thâm tóm xong Trái Đất thì mi sẽ biết thế nào là cuộc sống của Yeerk.” Ta nhấm nhẳng đáp trả.

<Bọn mi không bao giờ lấy được Trái Đất đâu,> Allison nói thật dứt khoát và tự tin.

“Không ư? Sao lại không?”

<Mi chẳng biết gì về loài Người chúng ta cả. Mi đã nhìn thế giới bằng con mắt của một người lính bại trận và một kẻ nghiện xì-ke. Mi chẳng biết gì sất. Chúng ta sẽ đánh bại mi, Edriss.>

Dĩ nhiên, đó chính là điều khiến ta kinh hãi nhất.

Ta sợ mình bỏ sót thứ gì đó, ta sợ mình ngó lơ điều gì đấy. Con Người thật khác nhau, chẳng người nào giống người nào cả. Ta mới chỉ thấy được những mẫu vật chủ hạn chế thôi...

Dĩ nhiên, Allison có biết được một vài điều. Cô ấy cho rằng cô ấy đang thao túng ta. Cô ấy cho rằng cô ấy tinh ranh.

Phải, cô ấy -

Đột nhiên, ta giật mình đánh thót: Quan Garoff đang ngồi bên cạnh ta, trong xe hơi của Allison Kim! Không còn trang phục dành riêng cho các quan Hội đồng Thập Tam Trụ nữa. Ngài là một gã Hork-Bajir đang ngồi chễm chệ trong ghế dành cho hành khách của chiếc xe Toyota Camry.

“Người có dám đảm bảo cô ta không đạt được điều cô ta muốn không?” Ngài hỏi.

Thật quái gở gì đâu!

Trong tâm trí thì ta đang ở nơi đó, cách đây nhiều năm, nhưng lại có thêm một ông Hork-Bajir, một quan Hội đồng, đang ngồi lù lù bên cạnh ta.

Trí óc ta chao đảo. Có quá nhiều giọng nói trong đầu ta.

“Hãy lùi về thời điểm trước đó một tháng,” quan Garoff ra lệnh. Và tâm trí ta tự động lùi lại vài tuần trước đó...

Quan Garoff lại biến mất tăm, tựa như nước bốc hơi.

<Tập trung kỹ hơn nào, Edriss.> Eva thừa dịp đả kích ta. *<Đừng phạm sai lầm nữa. Visser Ba đã khởi động phòng tra tấn dành cho mi rồi đó.>*

Eva cũng đang dòm vào ký ức của ta. Bị bộ dò tìm xâm nhập vào, ký ức ta đã mở rành rành ra trước mắt chị ta. Quan Garoff, Eva, tất cả chui ở trong đầu ta. Làm ơn hãy đi ra hết đi! Hãy để ta yên...

<Có chuyện gì thế, Edriss? Mi không khoái sự mỉa mai này sao?>

Mặc kệ vật chủ! Chị ta là vật chủ hiện tại. Không có mặt ở đây, cũng không có mặt trong quá khứ đó. Chị ta chẳng có bất cứ việc gì để làm với ta cả.

Ta đang thấp thỏm chờ Essam về nhà. Chính xác là ta đang chờ Hildy Gervais. Anh ta đang ở đâu? Anh ta lúc nào cũng trễ nải...

Ta bước ra ngoài ban công và nhìn xa xăm xuống hồ nước. Có nằm mơ Allison Kim cũng không bao giờ có đủ tiền để đi du ngoạn tới thành phố Malibu này. Nhưng Essam và ta đã khoảng sạch tiền trong tài khoản ngân hàng của Lowenstein trước khi cho lão bốc hơi.

Việc quái gì mà không sống cho tươm tất? Đó cũng là một phần nội dung cuộc cá cược giữa ta với Allison...

“Cá cược ư?” Quan Garoff lại đột ngột hiện ra bên cạnh ta.

“Đúng, đánh cá,” ta trả lời. *“Cô ấy... vật chủ của tôi... đã thách thức tôi, thách thức kiến thức về con Người của tôi. Nếu muốn chinh phục loài Người thì tôi cần phải thâm nhập vào cuộc sống của họ, phải sống như họ, chứ không phải chỉ đơn thuần là chui rúc vào đầu họ.”*

Quan Garoff lúc lắc cái đầu, vẻ ngờ vực. *“Người đã mặc cả với vật chủ của mình sao, Visser Một?”*

“Không phải là mặc cả! Tôi đang sử dụng cô ấy... Tôi sử dụng cô ấy để...”

“Ngay lúc này, trong phần ký ức này, người đang lo lắng cho Essam. Người muốn hẩn trở về nhà từ sở làm. Tại sao vậy?” quan Garoff hỏi.

“Tại sao ư? Tại vì tôi... tôi... nhớ anh ta.”

“Còn hơn thế nữa. Ta thấy rõ ràng trong ký ức của người, mặc dù không bao giờ người thừa

nhận, rằng vật chủ của người nghĩ rằng vật chủ của Essam rất quyến rũ.”

“Chẳng sao cả. Loài người luôn luôn dính vào những cảm xúc đó đấy.”

“Về trước đó một tháng,” Garoff ra lệnh.

“Aaa!” Ta thét lên. Trái banh chuyền lượn vòng cung, bay thẳng vào ta với tốc độ thần tốc. Ta chạy lập chập, cổ bầu bàn chân lên cát, ta duỗi thẳng cánh tay ra và hứng cho trái banh nảy trở lên cao.

“Lên nào, Allison!” Hildy Gervais gọi í ới.

Tất cả khung cảnh này hiện ra trong đầu ta. Ta thấy mình đang ở trên bãi biển năm nào, cảm thấy ánh nắng mặt trời nhột nhột trên làn da loài Người của ta, cảm thấy hưng hực như được tiêm một liều adrenaline.

Và cùng thời điểm ấy, ta thấy quan Garoff đang đứng lẫn khuất vào ba cầu thủ của phe bên kia. Ngài vô hình trước tất cả mọi người, ngoại trừ ta. Họ nhìn qua ngài, chạy đâm bổ vào ngài và đi xuyên qua ngài. Ngài là một dạng phi vật chất.

Ta biết điều gì sắp xảy ra. Biết rõ, nhưng không thể ngăn nó dừng lặp lại lần nữa.

Trái bóng bay veo véo. Một người của đội bên kia vừa đập nó trở lại. Hildy lao tới đón. Trượt rồi. Hildy ngã huỵch xuống cát. Anh ta ngã đè lên người Allison, tức là ta - trong lột của vật chủ í mà...

Mặt đối mặt.

Một sự im lặng đột ngột.

Tất cả thế giới bên ngoài bỗng ngưng chuyển động lơ phờ.

Ta nhìn vào ánh mắt anh ta, biết rõ ràng đôi mắt ấy đang bị Essam lèo lái. Ta cũng biết rằng Allison đang say sưa nhìn Hildy.

Yeerk nhìn Yeerk.

Con Người nhìn con Người.

Không một tiếng thở. Không một tiếng tim đập.

Rất từ từ, anh ta nhồm lên.

Ta cũng lồm cồm bò dậy, phúi cát khỏi thắt lưng và căng chân.

Quan Garoff nhìn ta lạnh lẽo: *“Người đã nếm trải cảm xúc của con Người mà không thông qua vật chủ. Chính người, Edriss, người cảm thấy một lòng thương mến vô bờ bến đối với Hildy, tức là đối với Essam đang ở trong đầu anh ta.”*

<Không thể thế được,> Eva thì thầm. *<Mi đang yêu. Mi mà cũng yêu ư, Yeerk?>*

“Không, bấm quan Hội đồng, tôi chỉ kích thích... sự đồng cảm lai láng của con Người... như một cách để... để tìm hiểu, bấm quan tối cao Garoff. Tôi không...”

“Về trước đó một tháng nữa!” Quan Garoff nạt nộ.

Ta đi ăn tối. Nến thấp sáng trên bàn. Đĩa tôm hùm bên cạnh.

Tụi ta đang ở ngoài trời, trong một nhà hàng sân vườn. Bãi biển mát mẻ rì rào bên dưới. Đại dương đen dần đang thở dài đằng xa xa. Những vì sao bắt đầu lấp lánh trên bầu trời.

Allison Kim rất mê tôm hùm. Hildy Gervais thích ăn cua. Tụi ta gọi hai món và ngồi đối diện nhau bên bàn. Tụi ta chẳng nghĩ gì về cua hay tôm, cũng chẳng nghĩ về bất cứ thứ gì khác.

Hai ngón tay Hildy lôi ra một miếng thịt cua trắng phau, chấm vào bơ. Ta chìa hai ngón tay mình ra, cầm lấy, nhưng nó rơi tuột mất.

Hildy khêu một miếng khác, lần này đút hẳn vào miệng ta.

“Vật chủ của người điều khiển người, Visser Một,” quan Garoff nói, giọng đầy vẻ khinh miệt.

“Không! Không! Không phải! Đó là một phần của sự học hỏi, một phần để hiểu loài Người. Tôi cần phải hiểu họ để sau đó có thể bắt họ làm nô lệ!”

“Về trước đó sáu tháng!”

“Không, bầm quan Garoff, không có gì đâu...”

“Ta thấy ký ức của người rõ ràng như người thấy, Visser Một à. Ta thấy ký ức của người y như người là vật chủ của ta vậy. Ta biết có điều dối trá xảy ra cách đây sáu tháng.”

“Không,” ta lí nhí, bất lực...

“Tôi không biết đó là tin tốt hay tin xấu, Allison,” bác sĩ bảo ta. *“Nhưng cô sẽ sinh đôi đấy.”*

Bà ta đặt một dụng cụ siêu âm cổ lỗ sĩ lên cái bụng căng phồng của ta.

“Sinh đôi à? Bà có chắc không?” Ta hỏi lại rồi âu yếm nhìn qua Hildy, tức Essam. Anh ta mỉm cười.

“Một cậu bé và một cô bé xinh xắn. Anh chị sinh đôi.”

Quan Garoff bước qua cánh cửa và nhìn xuống ta bằng đôi mắt Hork-Bajir long lên sòng sọc vì giận dữ. *“Đó cũng là một phần của quá trình tìm hiểu con Người hay sao, Edriss? Tất cả những điều đó đều để phục vụ cho Đế chế Yeerk à?”*

Từ trên giường khám bệnh, ta cúi rúm ngược nhìn lên ngài và nói lí nhí *“Không!”*

“Không ư? Người thừa nhận nó?”

Ta không biết phải trả lời ra sao.

Ngay cả lúc đó ta cũng đang lừa dối chính mình. Lúc đó ta cũng đang thầm bảo rằng: ta đơn thuần chỉ điều tra tất cả các khía cạnh trong kinh nghiệm của loài Người thôi.

“Vật chủ của người, con Người này, cô ấy đang lấn át người, Edriss.”

“Đúng! Tôi... tôi ở xa nhà, xa Đế chế Yeerk. Vật chủ của tôi... tâm trí, ý thức của cô ấy... lòng

nhật thành... trí óc của cô ấy... cảm xúc của... cô ấy, cô ấy... cô ấy..."

"Cô ta làm sao, hồi Visser Một của Đế chế Yeerk, cô ta làm sao hả?" Quan Garoff gắng hỏi.

"Bẩm, cô ấy đầy nhiệt huyết. Cô ấy sống động hơn bất cứ Yeerk nào trong số chúng ta."

Quan Garoff gật đầu. *"Và người đã trở thành Jenny Lines rồi chứ gì?"*

"Ngài vừa nói gì ạ?" Ta ngỡ ngác hỏi lại.

"Người đã nghiện rồi, Visser Một. Người đã nghiện loài Người rồi..."

CHƯƠNG 21

"Điều này hết sức phiền toái đấy, Visser Một," Quan Garoff nói.

"Tôi không phải là kẻ phản bội! Tôi không phải là một kẻ ủng hộ Andalite!"

"Ừ, ta cũng không nghĩ là người phản bội. Nhưng... người là... đã là... kẻ phản bội, Visser Một. Lùi ký ức về trước đó ba tháng nữa." Quan Garoff ra lệnh.

Ta đang nằm thoải mái trên một cái giường hẹp, trên người mặc váy hồng. Chiếc váy đầm mồ hôi. Tóc ta xõa xuôi xuống. Mặt ta đỏ rần.

Essam-Hildy, tựa trên giường ta và mỉm cười. Ta cũng mỉm cười với hắn, nhưng đượm vẻ ưu tư. Rồi, ta lại nhìn xuống hai gương mặt tí xíu ở bên cạnh ta. Thằng bé con trai ta vẫn chưa mở mắt, nhưng đứa bé gái đang nhấp nháy mắt và nhìn lên ta. Trí não hoàn toàn trong sạch của nó đang đón nhận những hình ảnh đầu đời. Những hình ảnh về ta - một người mẹ.

Allison Kim và một Yeerk tên Edriss ở trong đầu.

"Chúng ta sẽ làm gì đây?" Hildy thì thào.

"Ta không biết. Ta không biết."

"Edriss, nguồn phát tia Kandrona trên tàu không thể kéo dài lâu thêm được nữa. Chúng ta cần phải bổ sung nguồn phát mới nếu muốn sống sót."

Ta nhận ra mình đang thốn thức khi trông thấy một giọt nước mắt nhỏ xuống mặt con trai ta.

"Tôi yêu ngài, Edriss," Essam, chính Essam nói. "Và tôi cũng yêu những đứa con Người nhỏ nhắn này. Chúng là con của chúng ta."

Nhưng đương nhiên, chúng chẳng phải là con cái của tụi ta. Chúng là hậu duệ của Allison và Hildy. Chúng là những đứa trẻ loài Người, chứ không phải Yeerk. Yeerk chẳng có bất cứ chút dây mơ rễ má gì với đám nhóc tí này. Cha mẹ Yeerk không sống để mà trông thấy "con cái"

mình.

“Chúng ta đã làm gì thế này?” Essam lẩm bẩm trong miệng.

“Đã ký tên vào sắc lệnh tử hình của mình chứ làm gì,” ta trả lời. “Nếu tụi ta liên lạc với Đế chế Yeerk và để cho họ biết vụ này, thì cả hai ta sẽ chết chắc, dù có phân bua gì với họ chẳng nữa.”

<Hai đứa trẻ này phải được sống, Edriss,> Allison lớn tiếng trong đầu ta. <Ta biết mi sẽ bảo vệ chúng. Mi đã đi quá xa, mi đã học được quá nhiều về loài Người rồi. Mi biết hai đứa trẻ này, những đứa con của ta, cũng là của mi nữa, Edriss, chúng không tội tình gì cả.>

“Chúng sẽ sống,” ta lẩm rầm trong miệng.

Essam-Hildy có vẻ lúng ta lúng túng.

Essam-và vật chủ người Hildy bàn bạc gì đó với nhau trong bộ não của hắn rồi hắn nói. “Chúng ta, tất cả bốn chúng ta phải nghiêm chỉnh thề một điều, rằng hai đứa trẻ này phải được sống.”

“Ngừng lại,” quan Garoff nạt lớn. “Ngừng ký ức lại.”

Ký ức của ta lập tức biến mất. Ôi! Một ký ức ngọt ngào, với những gương mặt nhỏ bé xinh xắn. Những giây phút dịu êm và đau đớn quặn lên trong ta.

<Ta không biết là mi yêu những đứa trẻ đó,> Eva bảo. <Mi chưa bao giờ cho ta biết phần quá khứ đó của mi, Edriss.>

“Đó là một cảm xúc mãnh liệt, bẩm quan Garoff,” ta cất giọng tha thiết. “Tôi không hề chuẩn bị trước. Allison, vật chủ của tôi, cũng không dự định để sự việc đi quá xa như thế. Cô ta vốn dự tính chỉ dừng lại ở mức chỉ cho tôi thấy hạnh phúc, niềm hy vọng và tình yêu của loài Người thôi. Cô ấy muốn làm suy yếu tôi, muốn cho tôi thấy con Người còn rất nhiều thứ khác nữa, chứ không chỉ đơn thuần là những cơ thể bị đem đi làm vật chủ cho Yeerk. Mọi sự đã đi quá xa. Và Essam đã bị vướng vào cảm xúc tình yêu...”

“Người cũng vậy, Visser Một.”

“Tôi... đã không được chuẩn bị. Con Người phức tạp ghê lắm. Essam và tôi là những Yeerk đi tiên phong! Không ai trong chúng tôi biết có những chất gì chứa trong đầu óc loài Người. Họ không phải là loài kém cỏi, ngu dốt. Không thể coi họ là loài thấp kém hơn Yeerk, nhất là khi chúng ta đã biết rõ họ.”

Quan Garoff gật đầu. Bây giờ ngài đang cùng ta ở trong phòng trẻ. Ngài dòm ta nựng nịu đứa trẻ, ôm ấp nó vào ngực mình. Ngài nhìn rất chăm chú, trên gương mặt Hork-Bajir của ngài hiện rõ vẻ miệt thị xen lẫn lo âu.

“Ta đã xem xong tất cả những điều ta cần biết, Visser Một. Kết thúc Giao Diện Xuất Ký Ức Trực Tiếp.”

Ta cảm thấy quan Garoff rời khỏi trí óc mình. Ta cũng cảm thấy bộ dò tìm được ngắt ra.

Thôi rồi, tất cả đã hết!

Hết sạch.

Con cái ta... không... con của Allison, nhưng cũng là con ta. Ta sẽ mất chúng!

Rồi Visser Ba sẽ sách động một cuộc chiến tranh trên diện rộng để xuống Trái Đất. Loài Người sẽ đứng lên kháng cự. Khắp nơi sẽ xảy ra bạo động và binh biến. Tất cả sẽ vượt khỏi vòng kiểm soát. Loài Người sẽ thảm bại hết chiến trường này đến trận địa khác. Tuy nhiên họ vẫn sẽ tiếp tục trận chiến. Chúng ta, loài Yeerk cao ngạo, sẽ không đòi nào chịu ngưng hay để họ sống sót mà cười vào mũi mình.

Ta nhìn thấy trước tất cả, tựa hồ như nó đã xảy ra rồi. Loài Người sẽ bị diệt vong. Trái Đất sẽ nổ tanh bành, sẽ chỉ còn là đồng tro tàn trôi dạt dờ trong vũ trụ. Rồi con cái của ta, hai đứa con sinh đôi bé bỏng của ta...

Ta chờ đợi Eva reo mừng chiến thắng. Nhưng chị ta im lặng.

Các quan Hội đồng lại hiện ra trước mắt ta. Gã Visser Ba vẫn đứng chờ bên cạnh ta, đầy căng thẳng.

Tất cả đều nín thở chờ đợi lời tuyên bố của quan Garoff. Một lúc lâu sau ngài vẫn im lặng, thế rồi, cuối cùng, ngài lắc đầu và chậm chạp nói. *“Bây giờ ta sẽ tiếp tục nghe lời điều trần của Visser Một.”*

Ta trợn mắt kinh ngạc.

Tiếp tục ư? Nhưng tiếp tục từ đâu? Tại sao lại như vậy nhỉ? Ta đã bị tuyên án rồi mà. Ta không phải là gián điệp cho Andalite, nhưng ta lại là kẻ phản bội. Đúng, ta đã từng phản nghịch.

<Các quan muốn tìm một lối thoát cho mi đó, Edriss,> Eva nhắc. *<Họ không định tuyên án mi đâu. Họ muốn có một lối thoát, nhưng chính mi phải tự nắm lấy. Mi cần phải làm mất thể diện của Visser Ba.>*

“Marco,” ta bật thốt lên thành tiếng.

<Đúng, Marco, con trai ta sẽ cứu mi.> Eva tự hào đáp.

CHƯƠNG 22

*“**B**ẩm, tôi... tôi sẽ tiếp tục câu chuyện ở điểm nào, bẩm quan Hội đồng Garoff?”* ta run run nói, đôi bàn tay giật nảy nảy.

“Đương nhiên là từ chỗ ta ngưng nối kết ký ức trực tiếp của mi, Visser Một. Hãy nói cho chúng ta biết điều gì xảy ra cho cái đám hậu duệ bé bỏng của người đó.”

Ta chới vói.

Bao tử loài Người của ta cứ lộn lạo, xoắn suýt với nhau. Đầu ta kêu ù ù. *“Tôi... những đứa con loài Người của tôi á?”* ta lắp bắp hỏi lại.

<Nói sự thật đi, Edriss. Hãy nói cho ta biết nhanh lên.>

Cái gì? Bây giờ lại đến vật chủ Eva của ta đòi hỏi. Thật không thể tưởng tượng nổi.

<Ta sẽ giúp ngươi, Yeerk, hãy nói cho ta biết sự thật!> Eva cất giọng hồi thúc.

<Dường như Visser Một đang phân vân xem sau đây nên chọn điều nào để đối trả,> Visser Ba nói.

<Những đứa trẻ hiện đang tự do! Nhưng ta không thể nói với họ như thế! Ta cần phải nói là ta đã giết chúng!>

<Không được!> Eva thét. <Visser Ba đang hăm dọa quá mức kìa. Hẳn có thể chỉ là đang kìm nén bản thân. Rủi mà Visser Ba đang có chúng trong tay thì sao? Ngộ nhớ Visser Ba đã bắt được đám nhỏ rồi thì sao?>

Ta giết nãy mình.

Đúng là ta chưa nghĩ ra điều này.

Trước tiên, Visser Ba cố gài cho ta thú nhận đã sản sinh ra đám trẻ loài Người, sau đó hẳn sẽ bắt quả tang ta đang tìm cách bảo vệ chúng...

“Những đứa trẻ loài Người đã được trao cho những con Người khác nuôi,” ta nói. “Tôi đã cắt đứt quan hệ với chúng.”

Ta cảm thấy Visser Ba nhấp nhòm bên cạnh. Chỉ là một chuyển động nhẹ thôi. Eva nói quá đúng: hẳn đã nắm túi trẻ trong tay!

“Còn vật chủ loài Người của ngươi, cái cô Allison Kim ấy?” Quan Garoff hỏi. “Nói cho chúng ta biết điều gì xảy đã xảy đến với cô ta.”

“Vâng, bẩm quan Hội đồng Garoff. Chỉ là...”

“Cái gì?”

“Cơ thể này, vật chủ loài Người tôi đang mang đây yêu cầu một chút thời gian để thực hiện một số chức năng sinh học cần thiết. Tẩy rửa cặn bã, đổ tháo chất lỏng và nạp thực phẩm.”

<Mụ ta không cần thức ăn!> Visser Ba chột rống lên âm ỉ, quên bém hẵn là ai. <Chúng ta hãy khép vở kịch này lại và tiếp tục lời chất vấn của bồi thẩm đoàn! Visser Một không cần thực phẩm! Mụ ta chỉ cần bị kết tội!>

“Có lẽ chị ta không cần,” quan Garoff khoan thai nói. “Nhưng cả Hork-Bajir cũng cần ăn uống chứ, Visser Ba. Với sự nhất trí của các quan trong Hội đồng đây, nào, tạm nghỉ giải lao một giờ đã!”

Màn hình không gian ba chiều phụt tắt.

Còn lại ta ở trong phòng, bị bao quanh bởi lũ Hork-Bajir, và đối mặt với Visser Ba.

<Aaaaarrhhgghh!> Visser Ba gầm lên và tức tối quật lưỡi dao đuôi đánh đét lên tường.

“Ngươi nên học cách tự chủ thì hơn, Visser.” Ta khinh bỉ nói.

Tụi ta nhìn nhau chòng chọc.

<Mang mụ ta vào nhà nạp dinh dưỡng dành cho tụi vật chủ Người,> Visser Ba quát tụi lính Hork-Bajir. <Ta không cần phải nhắc nhở tụi bay rằng nếu như mụ ta có ý nghĩ muốn tẩu thoát thì tụi bay cũng sẽ bị giết từng đứa một.>

Ta đứng lên, lụm khum lê bước.

Những vết thương làm ta hom hem, già xọp hẳn đi. “Ta không nghĩ rằng ta sẽ có thể chạy được xa đâu, Visser Ba,” ta nói, mệt lử.

Visser Ba bước tập tễnh đằng sau ta khi ta lệt bệt lệt xuống hành lang. Đám lính Hork-Bajir xốc nách ta, kéo giật đi.

Tụi ta bước vào vũng Yeerk chính.

Đó là một không gian rộng mênh mông, hình mái vòm, xây ngầm dưới đất. Đáy vũng và thành vũng phần lớn dính đầy bụi đất. Mái trần hình vòng cung được lót bằng những tia thép. Cả ở đó mà cũng có bụi đất bám vào bởi trường lực.

Xung quanh vũng là những tòa nhà tạm đủ kiểu, những lều ăn cho tụi Taxxon, những nhà kho chứa hàng. Hai chiếc cầu thép dài bắc ra tới giữa vũng. Một chiếc là cầu xả nơi các Yeerk rút ra khỏi vật chủ để chui vào vũng, và một chiếc là cầu nhận, nơi Yeerk trở vô lại vật chủ.

Có rất nhiều lồng, cũi nhốt các vật chủ ương bướng tạm thời đang được tự do. Họ la hét, chửi bới không ngớt, nhưng họ không thể trốn thoát được.

Khu nhà ăn dành cho Người là một cấu trúc dài, hẹp, lót ván ép và rào kín. Bên trong đầy nhóc những Vật chủ Người đang ăn uống, chuyện trò om xòm.

Sự xuất hiện của tụi ta làm tắt ngúm mọi cuộc đàm thoại.

Bọn chúng dạt ra, dành chỗ cho ta. Ta đỉnh đạc ngồi xuống một băng ghế. Tên Gedd phục dịch lụi cụi bụng tới cho ta một đĩa gà nướng, khoai tây luộc, và bông cải xanh. Đám Yeerk vận hành vũng vẫn có nhu cầu nạp dinh dưỡng của loài Người.

Ta ngồi đó với một tên lính Hork-Bajir ngồi bên cạnh ta còn Visser Ba thì hau háu dòm chừng trong khi ta ăn.

Góc phòng đằng kia, đám vật chủ Người vục mặt vào những đĩa thức ăn, mãi miết ngốn ngấu. Chẳng tên nào dám mở miệng hỏi chuyện ta, nhưng cũng không đứa nào dám lơ mãng bỏ đi.

Ta là một kẻ bị ruồng bỏ, một kẻ thất bại, trừ phi ta giỏi chèo chống để trở thành kẻ thắng cuộc. Ta cảm thấy gần như tội nghiệp, thương tình cho những đồng loại Yeerk của mình. Hôm nay, họ thật khó xử, không biết phải tuân lệnh vị Visser nào.

Ta cần một khoảng trống, chỉ cần một khoảnh nhỏ thôi. Nhưng khắp nơi đen đặc tụi Hork-Bajir. Và đích thân Visser Ba đang thở khò khè ngay sau gáy ta.

Ta cần phải xoay sở. Chính ta cần phải tạo ra lỗ mở.

“Tít... tít. Tít... tít. Tít...tít.Tít... tít. Tít... tít.”

Điện thoại di động của một phụ nữ loài Người ngồi cùng phía với ta, cách khoảng ba băng ghế chọt rổ lên. Bà ta cười ngờ ngạc nhiên. “Nó... nó cần thiết cho vỏ bọc của tôi...” bà ta giải thích cho Visser Ba, cho ta, rồi lại cho Visser Ba, mắt đảo tới đảo lui.

<Thế thì trả lời đi!> Visser Ba quát.

“Xin chào?” Bà ta nói ngập ngừng. “Vâng, thưa sếp. Tôi đang trên đường đi gặp khách hàng, nhưng tôi đang bị kẹt xe.”

Điện thoại di động. Chà, điện thoại di động!

Nếu ta mà lấy được chiếc điện thoại đó. Nếu ta lấy được...

Nhưng bằng cách nào? Chỉ cần một chuyển động hờ hênh là Visser Ba sẽ phang đứt thân ta ra ngay.

Không, đợi đã. Hắn không dám đâu, hắn không thể. Ồ, hắn có thể ngăn chặn ta, chứ không thể giết ta. Không phải vào lúc này, khi mà chính hắn cũng đang nằm trong vòng nghi ngờ. Nếu hắn kiếm chuyện với ta thì Hội đồng sẽ đặt nghi vấn rằng: hắn tìm cách thủ tiêu người buộc tội mình để phi tang nhân chứng.

Ta có một bàn tay còn lạnh lặn, với những ngón tay mềm dẻo. Như vậy đã đủ chưa? Liệu ta có đủ sức mạnh và độ chính xác không?

Ta ăn nốt phần đồ ăn trong đĩa của mình, liếc nhìn người phụ nữ kia qua khóe mắt. Bà ta đã gạt đĩa của mình qua một bên. Ta đứng lên.

“Xong rồi.”

Người phụ nữ cũng đứng lên. Cả hai ta cùng di chuyển. Tên Hork-Bajir đứng lên bước trở lui. Visser Ba cũng lùi lại để tránh đường cho ta đi. Người phụ nữ tiến về phía ta. Chợt nhận ra mình đã sai lầm đi vào đường của Visser Một, bà ta liền dừng gấp lại, nhưng đã quá trễ. Bị bà ta đâm phải, ta lụp chộp trượt dài trên bàn chân nát bấy và ngã oạch vào bà ta.

Người phụ nữ đổ vật xuống và bị ta đè lên! Ta lăm bầm chửi rửa, điệu bộ tức giận đúng kiểu của một Visser.

“Đồ hậu đậu!”

Tên Hork-Bajir ủa tới tóm lấy ta, lôi lên. Người phụ nữ cũng cố ra vẻ giúp đỡ - nhẹ nhàng và lịch sự đẩy ta lên. Bà ta tránh không dấy vào cuộc nội chiến của các Visser, dù chỉ là gián tiếp.

Gã Hork-Bajir thô bạo kéo vai ta đau nhói. Nhưng ta đã chộp được chiếc điện thoại di động.

CHƯƠNG 23

Toa-lét - một phương tiện phục vụ cho nhu cầu bài tiết của loài Người - tuy chẳng sang

trọng gì cho cam, nhưng được cái là sạch sẽ. Cứ hai mươi phút một lần, lũ Gedd lại hăm hở xông vào lau chùi. Tụi ta không muốn lây truyền các loại virus kinh tởm của loài Người ra lung tung... Ta đóng kín cửa toa-lét và lật đặt bấm số, mặc kệ tụi Hork-Bajir đang bao vòng trong vòng ngoài cái hộp bé tí tẹo này.

Reng! Reng!

Trái tim ta nhảy tót lên cổ họng. Cảm xúc của ta hòa quyện vào cảm xúc của Eva. Tất cả đều lộn tùng phèo! Tất cả đều cuồng loạn! Điên rồi! Ta đang gọi cho kẻ thù, nhờ tiếp ứng chống lại một sinh vật mà lẽ ra phải là đồng minh của ta. Ta đang lợi dụng con trai vật chủ của ta để cứu chính mình.

Reng! Reng!

Trả lời đi! Trả lời đi, oắt con! Trả lời đi!

“Chào! Hiện nay chúng tôi không có nhà hoặc có nhà mà lại không muốn nghe điện thoại. Xin vui lòng để lại tin nhắn, quý vị sẽ biết thế nào là quý dạ xoa.”

Đó là cái máy trả lời. Giọng của thằng bé. Thế thôi! Thế thôi sao?

Bíp!

<Hãy nắm lấy cơ hội, Yeerk! Mi không còn chọn lựa nào khác đâu!> Eva thúc giục.

“Mar...” cổ họng ta nghẹn ứ. Ta thở phì phò. “Marco, nếu cậu có ở đó, hãy nhắc máy lên.”

Click!

Ta lại thở gấp.

“Cái gì?” Thằng bé hỏi, cẩn thận che giấu nỗi sợ hãi và nỗi tuyệt vọng chắc chắn đang dâng trào trong cậu ta. Visser Một đang gọi cho cậu ta. Visser Một biết! Chắc chắn cậu ta phải thấy kết cục thảm hại và cảm thấy vô vọng về trận quyết tử.

Ta cảm thấy hơi vui vui vì chuyện đó.

“Cậu biết ai đang nói chứ,” ta sẽ sàng.

“Biết.”

“Mẹ của cậu đây.”

“Không phải,” Marco nói hững hờ. “Không phải mẹ ta nói. Mà là một tên Yeerk.”

“Thôi được. Chấp nhận vậy. Nhưng bà ta đang cần mi. Bà ta cần mi và bạn bè mi.”

“Bạn bè ta?”

“Thôi đừng chơi trò ngu ngơ nữa, Marco. Ta biết mi rồi. Ta biết mi là ai và hay làm những việc gì. Nhưng lúc này ta đang cần mi. Hãy tới càng nhanh càng tốt. Mi cần phải thể hiện diện cho người ta thấy.”

“Ai thấy?”

“Visser Ba.”

Im lặng.

“Ta không đặt bẫy người đâu,” ta hấp tấp nói.

“Ta biết.” Giọng thằng bé vang lên đỉnh đạc. “Nếu mi muốn ta chết thì dễ ẹc. Mi chỉ việc bắt ta cái rụp rồi chui vào đầu độc ta. Xong, mi sẽ bắt qua tất cả bạn bè ta mấy hồi. Nhưng mà như mi vừa nói đó, mi đang cần ta. Chỉ vì sự xung đột riêng tư giữa mi với Visser Ba. Mi đang tuyệt vọng. Nhưng mi sẽ không bán đứng ta cho Visser Ba, bởi vì mi ghét hắn hơn ghét tội ta.”

Ta gần như nghẹt thở. Mặc dầu hầu như chả được cung cấp một thông tin nào, nhưng những lời cậu ta mới thốt ra lại vẽ nên một bức tranh hết sức thuyết phục về hoàn cảnh của ta lúc này.

Thế rồi, ta suýt cười phá lên. “Ta đã có lúc cho rằng cậu quá mềm yếu, quá ủy mị.”

“À, ừ, phải, mọi thứ đều thay đổi mà.”

<Mi ở trong đó lâu vậy là đủ rồi đó, Visser Một!> Visser Ba đang chau ở ngoài toa-lét hét vào bằng cái giọng truyền ý nghĩ của hắn.

“Marco, ta hết giờ rồi!” Ta rít lên. “Cậu có giúp ta không nào?”

“Ở đâu?” Marco hỏi.

“Vũng chính.”

“Quên đi. Mục tiêu đó quá khó nhai, Visser.”

“Nhưng mạng sống của mẹ cậu đang gặp nguy hiểm, Visser Ba sẽ giết bà ấy! Hắn đã dùng cơ thể bà ấy để tra tấn ta.”

“Vũng Yeerk đó được bảo vệ rất nghiêm ngặt,” Marco điềm tĩnh nói.

Đầu óc ta chạy loạn xạ. Thật không tin nổi! Thằng quỷ nhỏ này có máu lạnh đến độ phải bỏ luôn cả mẹ ruột của mình sao?

“Hôm nay chúng... chúng sẽ đem ta ra làm thịt tươi cho lũ Taxxon. Ta nghĩ là vào tối nay. Trong vòng một tiếng rưỡi nữa! Hãy đi bằng tàu vận tải. Ở đó họ mở lối tiếp cận với khu vòm”. Ta hấp tấp nói, cố gắng thuyết phục Marco.

Cậu ta do dự.

<Visser Một, chui ra mau, nếu không ta sẽ xông vào tóm cổ mụ ra!> Visser Ba hét lên.

“Hiện nay mái vòm mở ra ở đâu?” Marco hỏi nhanh. “Ta nghĩ tội ta sẽ quây chuyển cuối cùng.”

Ta hối hả bảo cho cậu ta biết những chi tiết cần thiết rồi hỏi “Cậu sẽ làm chứ?”

Marco không trả lời. Thay vào đó cậu ta nhe răng, “Mẹ ời, con biết mẹ đang nghe con nói. Con không biết có cứu mẹ được hay không. Mẹ hiểu mà, phải không mẹ? Nhưng con sẽ làm những gì đúng đắn. Con sẽ làm điều con cần phải làm.”

Đó là biểu hiện cảm xúc duy nhất của cậu ta. Giọng cậu ta vỡ òa khi gọi “Mẹ ời.”

<Mẹ tin rằng con biết mình phải làm gì. Mẹ yêu con, Marco.> Eva, tù binh trong chính hộp sọ của mình lặng lẽ lên tiếng.

“Marco, mẹ người rất yêu người,” ta thuật lại.

Nhưng nếu ta đã đang mong đợi cậu ta suýt suýt, thì ta lại thu được kết quả trái ngược hoàn toàn.

“Ta thừa biết mẹ ta yêu ta biết nhường nào, Visser,” cậu ta nói. “Nhưng sẽ không có thỏa hiệp nào giữa mi và ta cả, Yeerk. Ta sẽ giết mi vì những gì mi đã gây ra cho mẹ ta và cho cha ta. Hãy nhớ kỹ lấy.”

Cậu ta cúp máy đánh cụp.

Ta ném cái điện thoại di động vào bồn cầu và giật xả nước.

Thật tệ hại hết sức! Một thằng bé mà dám dọa nạt ta. Ta đã là tù binh của Visser Ba, và đang tạm thời bị tuyên phạt tử hình bằng tra tấn và bỏ đói. Bộ thằng bé đó nghĩ nó có thể làm ta sợ ư? Thật nực cười!

<Lại còn không đáng cười lớn sao, Yeerk?>

CHƯƠNG 24

Các quan Hội đồng bắt tội ta phải chờ gần một tiếng đồng hồ. Ta chỉ có thể đoán non đoán già xem những gì đã xảy ra trong nội bộ Hội đồng Thập Tam Trụ. Có lẽ họ đang thảo luận một vấn đề hoàn toàn chẳng liên quan gì tới phiên tòa này. Hình như đó là việc một lực lượng trinh sát được phái tới điều tra hành tinh Anati bỗng dưng biến mất một cách khó hiểu.

Nhưng có lẽ họ cũng đang bàn luận về số phận ta. Sẽ quyết định xem ta phải chết hay được sống. Mà nếu ta bị tuyên xử tội chết thì chết như thế nào, và bao giờ.

Cuối cùng, khi mà ta tưởng rằng mình không còn chịu đựng nổi sự căng thẳng đó nữa, thì biểu tượng không gian ba chiều lóe rực lên.

Quan Garoff mở đầu. “Nào, Visser Một, bây giờ người hãy tóm tắt lời điều trần của người. Hãy nói thật ngắn gọn cho chúng ta biết điều gì đã xảy ra với vật chủ Allison Kim.”

“Bẩm, vâng.” Ta ngoan ngoãn đáp.

Ta sẽ phải kể ra một câu chuyện mà nếu tiết lộ thì khác nào tự sát. Người buộc tội ta lại chính là kẻ thù hắc ám nhất của ta. Còn các quan tòa, ít nhất là một trong số họ, thì vô cùng khó tính - ta khó mà lường được những động lực nào đang cổ vũ, thúc đẩy hay ảnh hưởng lên quyết định của họ. Hơn nữa, ta mới vừa điện thoại cho bọn Andalite và đám Người biết-biến-hình,

cầu cứu chúng tấn công lại chính đồng loại của mình.

Ta đang bị thương, khắp mình đầy sừng tấy, trầy trụa, đau đớn. Visser Ba, quan Garoff, và cả con trai vật chủ của ta, Marco - tất cả bọn họ đều đe dọa giết ta.

Trong tình huống bây giờ, tất cả những gì mà ta làm được chỉ là nói và nói mà thôi.

“Essam và tôi cần thêm tia Kandrona. Nhưng nguồn Kandrona trên tàu đang cạn dần. Chúng tôi có nguy cơ bị đói. Mà điều đó có nghĩa là sẽ chấm dứt sứ mạng của chúng tôi trên Trái Đất.”

<Thì ra là sau hơn một năm sống như con Người, sinh con đẻ cái đã đời rồi mi mới quyết định liên lạc với Đế chế!> Visser Ba xò xiên. *<Có trách nhiệm quá ta!>*

“Tôi đã liên lạc với Đế chế. Đương nhiên, họ quả trách và dọa dẫm tôi vì tôi đã đánh cắp một con tàu và biến mất. Nhưng sau đó, tôi đã báo cáo về Sinh vật Bạc Năm nhiệm màu. Yeerk đầu tiên tiếp chuyện tôi là Phó-visser Chín-Mười-Hai. ‘Báo cáo, tôi đã xác định vị trí của loài sinh vật Bạc Năm,’ tôi nói với anh ta. ‘Đó là loại vật chủ có sự khéo léo và tinh khôn vượt trội những bộ cảm biến trung bình.’

‘Số lượng bao nhiêu?’ Vị Phó-visser chất vấn.

‘Năm tỉ.’

Tôi còn nhớ rõ vị Phó-visser đã ngồi bật dậy, sừng sốt đến độ suýt nữa để cho những lưỡi gươm Hork-Bajir của mình cắt cả vào da thịt mình.

Anh ta cảnh giác hỏi lại. ‘Người nói là năm triệu hả, Phó-visser?’

‘Không, thưa ngài,’ tôi nói. ‘Năm tỉ. Tức là năm ngàn triệu.’

Tôi giải thích khái niệm về nhóm Chia Sẻ và gởi cho anh ta cuốn băng tôi đã quay chi tiết về vật chủ loài Người tự nguyện đầu tiên. Tôi phác thảo ra một kế hoạch xâm lăng Trái Đất, mà theo đó, chúng ta không nhất thiết phải vét toàn bộ lực lượng từ khắp nơi trong dải thiên hà đến. Chúng ta sẽ tiến hành chiến dịch thôn tính Trái Đất với chỉ một nhóm Yeerk mà thôi... Sau đó, rất tự nhiên, không ai nói năng gì đến việc bắt giữ tôi nữa.

Tôi hoan hỉ trở về nhà từ cuộc liên lạc đầy phấn khởi đó, và thấy Essam-Hildy, đang chăm sóc hai đứa con bé bỏng. Hắn đang thay tã lót cho chúng. Tôi làm như vô tình bảo hắn rằng nguồn Kandrona mới đang trên đường tới đây, thì hắn chợt trở nên tức tối, bực bội.

“Nguyên có gì khiến hắn trở nên bức bối như thế?” Quan Garoff hỏi.

“Hắn cần nhận rằng, lẽ ra tôi không nên liên lạc với Đế chế. Mà theo hắn, chúng tôi có thể lái phi thuyền trở lại vùng không gian Yeerk, bịa ra một câu chuyện bị lạc đường gì đó, nhận một nguồn phát Kandrona mới, rồi trở lại Trái Đất. Hắn bảo rằng, hắn tính nói cho tôi biết chuyện đó, nhưng chưa kịp thì tôi đã tự ý đi bắt liên lạc rồi. Hắn rất tức giận.”

<Mụ ta đang đổ lỗi cho một Yeerk đã chết vì sự phản bội của mình!> Visser Ba thét um lên.

“Ta đã liên lạc với Đế chế!” Ta hét thẳng vào mặt hắn. “Nếu ta muốn, ta đã...”

<Nhưng nhiều tháng đã trôi qua!>

“Ta đã sử dụng quãng thời gian ấy để tìm hiểu loài Người. Tìm hiểu những ưu điểm và nhược

điểm của họ. Ta đã thành lập nhóm Chia Sẻ. Ta là một điệp viên, một sĩ quan hoạt động bí mật. Chỉ có một mình ta và Essam thôi. Người muốn ta phải làm gì nào? Sử dụng con tàu xấu xí của người và tấn công Nhà Trắng chắc?”

“Một điệp viên,” quan Garoff trầm ngâm. “Ừ, một điệp viên muốn hoà mình vào tất cả các thứ của thế giới xung quanh...”

Ta thấy rõ cái đuôi của Visser Ba giật cục lên. Một cử chỉ chứng tỏ hấn ngạc nhiên.

Quan Garoff vừa mới chìa bàn tay ra giúp đỡ ta, và bây giờ ngài bênh vực ta, dù là gián tiếp.

Ta khoái trá tận hưởng cơn rừng mình chạy dọc xương sống Andalite của gã Visser Ba.

“Tiếp tục cuộc điều trần đi, Visser Một,” quan Garoff ra lệnh.

“Vâng, bẩm quan tối cao.”

Ta sửa lại tư thế của cánh tay bị thương cho cơn đau dịu đôi chút. *“Essam bỗng nổi sùng, như tôi đã nói. Nhưng tôi có thể thuyết phục hấn tính đúng đắn và cần thiết của việc tôi làm. Tôi tin vậy. Tôi bảo hấn là lũ trẻ vô can. Chúng ta là những sĩ quan Yeerk, những đại diện cho Đế chế, chúng tôi có bốn phận phải làm, chúng tôi có nhiệm vụ vinh quang...”*

<Mi hơi phóng đại quá đấy,> Eva nhắc nhở. <Hãy tỏ ra khiêm tốn và thành thật đi. Ta đoán là họ không biết nhiều về điều đó đâu.>

Bây giờ vật chủ của ta lại lên tiếng, ra điều giúp đỡ, cố gắng để cứu ta. Thật là một sự sỉ nhục tận cùng!

“Vậy Essam đáp lại ra sao?” Quan Garoff hỏi.

“Hấn nói: ‘Vâng, ngài nói đúng.’ Còn tôi, về phần mình, tôi vẫn tiếp tục dối lừa và tìm lý do để giải thích. Tôi vẫn cần sự trợ giúp của Essam. Tôi bảo hấn rằng tôi hiểu mối dây đứt của hấn. Đúng, tôi thành thật thừa nhận: sau một thời gian dài sống như một con Người, cắt đứt quan hệ với Đế chế Yeerk, tôi đã bị lôi kéo vào mối thâm tình với loài Người - một cảm xúc không chuyên nghiệp tí nào. Tôi đã yêu mến vật chủ của mình. Và qua cô ấy, tôi cũng quyến luyến con cái của tôi.”

<Đúng rồi đó. Khôn ngoan lắm. Hãy thừa nhận những gì đã quá rõ ràng.>

“Nhưng mối thiện cảm đó không làm cản trở bốn phận của tôi. Tôi luôn nhớ mình phải làm gì. Tôi biết rằng sinh vật Bạc Năm là nguồn tài nguyên quan trọng của Đế chế Yeerk. Tôi ngờ Essam cũng biết điều đó, nhưng không ngờ là Essam lại yếu đuối hơn tôi. Như tất cả chúng ta đã biết: trong sự nghiệp của mình, hấn đã tiến tới thang bậc Phó-visser nhưng sau đó lại bị giáng chức vì hành vi không thích hợp. Đặc biệt, hấn thiếu sức mạnh, thiếu sự cứng rắn. Tôi cứ nghĩ Essam hiểu và đồng cảm với tôi. Nhưng hóa ra tôi đã lầm.”

<Tốt lắm, Yeerk,> Eva khen. <Mi lắp ráp các chi tiết rất khớp với những gì quan Garoff nhìn thấy trong ký ức của mi. Mi có thiện cảm với con Người, nhưng mi chế ngự được tình cảm đó. Thật quý hóa làm sao.>

“Trước đó, chúng tôi đã rời khỏi Hollywood. Tôi kết luận rằng Hollywood không phải là nơi tốt nhất cho cuộc xâm lăng. Tôi biết, mình phải ẩn dật, không để bị chú ý trong nhiều năm, trong khi Hollywood lại là nơi nổi tiếng, có biết bao con mắt nhòm ngó vào. Và lại, ở Hollywood có ê hề những phong trào nông cạn, hoạt động trên những tiêu chí hồ lớn tương tự như khái niệm về

nhóm Chia Sẻ của tôi. Vì vậy chúng tôi ra đi, rời khỏi nơi mà nhóm Chia Sẻ có thể bị cạnh tranh về sự nhẹ dạ, cả tin.”

“Chẳng phải tốn nhiều công sức mới tìm ra cho Allison Kim một công việc mới. Nhưng cuộc sống của tôi trở nên vất vả vô cùng. Thời điểm này tôi bắt đầu gầy dựng nhóm Chia Sẻ, và thỉnh thoảng tôi phải dùng vật chủ thứ hai để phục vụ cho sứ mệnh của mình. Tôi liên tục phải chạy đi chạy lại, vừa cần thiết cho nhóm Chia Sẻ - lại luôn phải thay đổi vật chủ giữa những nhiệm vụ. Thật tốn thời gian kinh khủng...”

*
* *

“Người sẽ đi đâu, Essam?” Ta hỏi.

“Đừng lo. Tôi sẽ để lại cho ngài nguồn Kandrona,” hắn bảo. “Tôi sẽ không bỏ đói ngài đâu. Tôi... tôi nghĩ tôi rất yêu ngài. Vì thế mà bây giờ tôi không muốn làm ngài bị tổn thương.”

“Người đang nói xằng bậy cái gì thế?”

“Tôi vừa mới nạp năng lượng xong. Tôi sẽ sống thêm ba ngày nữa. Lúc đó tôi sẽ thả Hildy ra, và để anh ta sống an toàn với lũ trẻ.”

“Người tính bỏ đi sao?” Ta thét lên.

“Đúng, Allison, tôi...”

“Ta là Phó-visser Bốn-Trăm-Linh-Chín, không phải là Allison!” ta rống lên.

“Vâng, thưa Phó-visser,” Essam nhỏ nhẹ. “Nhưng tôi không còn là dân của Đế chế Yeerk nữa. Tôi chọn cái chết để chấm dứt sứ mạng hèn hạ này.”

CHƯƠNG 25

Ta không tin vào tai mình nữa. Ôi trời, ta cảm thấy điếng cả người, tay chân rụng rời.

“Hèn hạ ư? Người có điên không đó, Essam? Tụi ta là Yeerk cơ mà!”

“Đúng. Nhưng tụi ta sẽ phải tìm ra con đường khác, cách thức khác tốt hơn thế này,” Essam trả lời.

Ta điên tiết lên. Ta đã bị... bị chính thuộc hạ của mình phản bội! Essam, tức Hildy, đã quay lưng lại ta! Ta chạy bổ đến tấm khung chắn nơi tụi ta giấu vũ khí.

Ta nhào vô, tóm đại một khẩu tia Nghiệt rồi quay ra, chĩa thẳng vào Essam.

“Tuân lệnh ta hay là chết ngay bây giờ?” Ta quát.

“Nếu ngài bắn, ngài sẽ bắn trúng lũ trẻ.”

“Người tưởng ta thêm quan tâm đến chúng ư? Tuân lệnh ta ngay! Ta là Phó-visser của người.”

Essam vội vã đặt lũ trẻ xuống, chạy xa khỏi chúng và thách ta. “Vây, hãy giết tôi đi, Edriss.”

Ta định nhún cò, nhưng ngay lúc ấy, vật chủ của ta vùng lên chống lại ta. Allison Kim đã nằm phục sẵn, chờ thời cơ - cô ấy đã ru ngủ ta bằng cảm giác giả tạo rằng ta đang an toàn. Allison tấn công ta bằng tất cả sức mạnh vốn có. Rất tự nhiên, chỉ trong vòng vài giây đó, Essam đã chồm lên, giăng khẩu tia Nghiệt khỏi tay ta.

<Một câu chuyện ly kỳ quá há, Yeerk. Nhưng có thật không vậy?> Eva bình luận.

<Ta không thể để cho hắn mang con ta đi. Ta đã bảo hắn: “Đừng lo, đồ ngu, ta có thể giữ lũ trẻ an toàn. Chúng là của chúng ta. Mai này ta sẽ là một Visser trọn vẹn, người không biết sao. Cho nên, chỉ có ta mới bảo vệ được chúng.”>

<Anh ta không tin mi?>

<Hắn tin ta.>

<Tại sao?>

<Việc này vượt quá sự lưu luyến lũ trẻ, mục không biết hắn ta đang yêu sao?>

<Yêu ai?>

<Yêu Allison Kim... vật chủ của hắn là Hildy Gervais... là con Người. Essam lẫn Hildy đều đang yêu sâu nặng. Essam sẽ bỏ đi để sống như một con Người, theo một cách nào đó.>

<Và anh ta đã chọn cái chết hơn là đầu hàng tính người của mình,> Eva nói. <Ái chà, qua vụ này mi có còn nghĩ mi sẽ chinh phục được loài Người tụi ta hay không?>

*
* *

Quan Garoff tăng hăng. “Visser Một?”

“Xin lỗi, bẩm quan tối cao. Tôi... tôi không sao,” ta bùng tỉnh. *“Essam... cao to, lực lưỡng hơn tôi. Hắn là vật chủ loài Người giống đực mà. Hắn bắt giữ tôi làm tù binh. Biết lịch trình nạp dinh dưỡng của tôi, hắn đã bóp nghẹt ý chí của tôi, chờ cho tới khi tôi đói. Cuối cùng, tôi không còn sự lựa chọn nào khác: tôi buộc phải trở vào vũng tạm thời của tôi.”*

‘Lũ trẻ cần mẹ của chúng,’ Essam nói.

‘Ta là mẹ của chúng đây!’ Tôi la lên. Dĩ nhiên là tôi nói dối, nhưng tôi hy vọng mình sẽ lừa được hắn.

‘Không. Allison Kim mới là mẹ của chúng. Ngài không là mẹ của ai cả. Ngài không bao giờ có thể làm mẹ.’

‘Mi đã biến thành con Người, đồ ngố!’

‘Đúng, tôi đã biến thành con Người, thừa Phó-visser.’

‘Người sẽ làm gì hả tên nghịch tặc kia?’ tôi hạch hỏi. ‘Mi sẽ bỏ mặc ta ở trong vũng mà không có vật chủ sao? Mi tínhмыш kế ta bị kẹt ở đây sao? Thậm chí mi mặc kệ ta bị phát hiện, bị xả tuột xuống toa-lét bởi bất cứ người nào đang đi tìm sự biến mất của Allison Kim sao?’

Essam lưỡng lự một hồi. Nhưng rút cuộc thì hắn cũng đồng ý trói vật chủ thay thế của tôi vào thành hồ. Trước đó, tôi đã chiếm được một gã thanh niên đô con, để gây ấn tượng để đi diễn thuyết cho nhóm Chia Sẻ. Bình thường vật chủ thay thế này bị tôi nhốt kỹ trong căn phòng trên gác mái.

Essam mang đến cho tôi vật chủ thứ hai, và trói anh ta lại bằng thiết bị còng giữ do chính hắn thiết kế. Xong hắn bỏ đi. Ngay lập tức, tôi chui vào vật chủ này và đi lòng tìm Essam, Allison Kim và lũ trẻ.”

“Tại sao người lại phải đi theo Essam?” quan Garoff hỏi.

“Để giết hắn ta, dĩ nhiên.”

<Nói láo. Mi yêu hắn.>

“Còn lũ trẻ thì sao?” quan Garoff hỏi.

“Chúng không liên quan gì hết,” ta nói, cố tỏ ra ơ hờ.

<Láo, mi vẫn còn yêu chúng, Yeerk.>

“Tôi đã sinh ra đăm trẻ với mục đích là để tìm hiểu loài Người. Nhưng tôi đã trở nên quyến luyến chúng - ít ra thì vật chủ của tôi yêu thương chúng. Và, như tôi đã nói... tôi trở nên... lúng túng. Nhưng vì tôi đã ra khỏi Allison Kim, cho nên tâm trí tôi đã thanh thoi, sáng suốt. Không cần phải hủy hoại lũ trẻ, chúng chỉ là tội nhóc tí, không biết đầu cua tai nheo gì hết. Tiêu diệt chúng không khéo lại vướng vào vòng rủi ro không gỡ ra được. Tôi được biết sẽ có những con Người nhận chúng làm con nuôi và sẽ giải quyết vấn đề giùm tôi.”

“Có lý,” quan Garoff bình phẩm.

Nhưng Visser Ba chẳng mấy may mũi lòng. <Phải chăng mục phản bội này mong chờ chúng ta tin rằng mục sinh con ra là chỉ để “tìm hiểu” về loài Người? Chúng ta có hàng ngàn tên Mượn xác-Người đã vượt qua ải êm thấm mà có phải sinh đẻ gì đâu?>

“Người không bao giờ hiểu được bất cứ điều gì ngoài những hành vi tàn ác và trấn áp tinh thần người ta ư, Visser Ba? Kế hoạch của người nghe sao mà rầm rộ và nực cười quá đi. Người tính sẽ hoang phí bao nhiêu thời gian và bao nhiêu nguồn tài nguyên sáng tạo để tiêu hủy ý chí tự do của loài Người? Rồi người sẽ thất bại cho mà coi! Người đã tiêu hao cả một gia tài chỉ để theo đuổi kế hoạch sáng chế ra Tia Chống-biến-hình; nhưng hóa ra mọi cố gắng đều đổ ra sông biển hết! Tại sao vậy? Tại vì, ngay một nhóm quân phiến loạn Andalite còn con mà người cũng không dẹp nổi nữa là!”

<Mi quên rồi sao, Visser Một, ta vừa mới quét sạch tụi “thảo khấu Andalite” đấy thôi.> Visser Ba nhắc khéo.

“À, đúng rồi, ta quên mất vụ tuyên truyền rùm beng đó,” ta nói với nụ cười khẩy đầy khinh miệt. “Xin nồng nhiệt chúc mừng. Mi đã mất bao nhiêu vật chủ Hork-Bajir quý giá trong nhiều tháng chống lại tụi giặc Andalite đó? Bao nhiêu Yeerk đã ngủm rồi?”

<Sai lầm đó bắt nguồn từ con đường mi đã trải sẵn ra, Visser Một. Mi và cái nhóm Chia Sẻ ngớ ngẩn của mi, cùng kế hoạch thâm nhập từ từ đó. Chúng ta đã chiếm giữ bọn Gedd. Chúng ta bắt ép Hork-Bajir!> Visser Ba dứ nắm đấm bằng bàn tay Andalite yếu xiu. <Hãy bắt lấy loài Người! Chúng ta liên minh với Taxxon, nhưng nếu chúng có rục rịch hay hó hế gì thì chúng ta cũng đè bẹp chúng luôn!>

Visser Ba lồng lộn sàng qua sàng lại trước màn hình không gian ba chiều, chốc chốc lại cao hứng nhảy dựng lên khi nghe giọng sùng sộ của chính mình.

<Mi cho rằng chúng ta sẽ thâm nhập vào cộng đồng người Andalite khi có thời cơ ư? Chúng ta sẽ tạo dựng nên những câu lạc bộ hoạt động xã hội nho nhỏ và bảo chúng trở thành nô lệ của chúng ta ư? Không! Khi chúng ta đã sẵn sàng, chúng ta cũng sẽ quy phục chúng!>

Rồi hắn ngừng phất lại và đổ dồn cả bốn mắt về phía ta. <Chúng ta là Đế chế Yeerk! Chúng ta không phải là loài chỉ điểm hay gián điệp. Chúng ta là kẻ làm ra luật, là những kẻ chinh phục!>

Bài diễn văn của Visser Ba thật có sức lôi cuốn. Ta cảm thấy vài vị quan Hội đồng đứng nhồm cao hơn trong trường trọng lực của mình, đôi vai và quai hàm của họ bạnh ra. Dầu sao thì họ cũng là những chính trị gia nên rất dễ bị lung lay trước những thuyết khách to mồm.

Ta thần nhiên chờ cho đến khi tiếng vang của giọng truyền của Visser Ba phai nhạt đi. Rồi ta thủng thẳng nói. “Bấm các quan tối cao, tôi đã nghĩ sai về Visser Ba, hắn không phải là một kẻ bịp bợm của Andalite. Mà hơn thế nữa, qua tất cả vẻ hùng hổ bộc lộ ra thì rõ ràng, hắn đã giao du với tụi Helmacron.”

Một tiếng cười lớn bật ra từ phía vị quan Hội đồng nào đó. Loài Helmacron là loài nhạy cảm tí hon, bé nhỏ nhất, chỉ to hơn hạt cát chút xíu thôi, nhưng bản ngã của chúng thì lại rất dễ nể.

Visser Ba làm ngơ tiếng cười nọ. <Thật đơn giản, Visser Một. Mi thúc đẩy chính sách xâm lấn từ từ là vì một lý do, chỉ vì một lý do mà thôi: mi sợ chiến tranh sẽ tiêu diệt đám con của mi.>

<Cẩn thận! Đó là cái bẫy!> Giọng Eva thốt lên trong đầu ta.

“Nhảm nhí!” Ta thét. “Ta không quan tâm về tụi nhóc loài Người! Không đời nào!”

Visser Ba mím một nụ cười kiểu Andalite. Chợt ta cảm thấy sững người. Khỉ thật! Vật chủ của ta đã thấy trước điều đó, còn ta thì không. Đúng, đó là một cái bẫy.

<Tình cờ làm sao, thưa các Quan trong Hội đồng, đây là ngày dành cho tôi để tạo ra những bất ngờ,> Visser Ba hí hửng ra lệnh. <Hãy mang nó vào đây.>

Cánh cửa bật mở.

Một thằng bé khoảng chín tuổi lừ đừ bước vào.

Lần cuối cùng ta thấy nó cách đây vài năm. Từ lâu rồi, bất cứ khi nào có dịp ghé Trái Đất ta đều dò la tin tức chúng, theo dõi sự lớn lên của chúng, hai đứa con sinh đôi của ta. Đó là con trai ta. Tên nó là Darwin. Thằng bé là kết quả của một trò đùa nho nhỏ của ta ngày trước. Nó là hiện thân của một điều không bao giờ diễn ra trong quá trình tiến hóa: một đứa trẻ loài Người có tới bốn cha mẹ, hai con Người và hai Yeerk.

<Ta không đủ tin cẩn để trao cho mi một khẩu tia Nghiệt, Visser,> kẻ thù của ta cà rớn. <Nhưng như mi đã gợi ý, súng đạn của loài Người coi bộ cũng khá là hiệu quả đấy.>

Một tên Hork-Bajir chìa ra cho ta một khẩu súng loài Người. Ta cầm lấy. Không còn chọn lựa nào nữa. Bàn tay ta đổ mồ hôi đầm đìa. Trái tim ta... ôi không! Không phải thế này!

<Chỉ cần một viên đạn thôi, Visser Một. Hãy chứng minh cho chúng ta thấy. Hãy chứng tỏ cho chúng ta thấy rằng mi chẳng quan tâm gì đến đứa trẻ loài Người này.>

CHƯƠNG 26

Ta cầm lấy khẩu súng.

Và Darwin, con trai ta, diềm nhiên giơ tay phải của nó lên nắm nòng súng và dí vào tim mình.

Ta hiểu ngay. Darwin đã Bị-mượn-xác. Tên Yeerk trong não nó đang giữ họng súng để ngăn ngừa trường hợp ta bất ngờ quay qua bắn Visser Ba. Hắn giữ súng để kẻ duy nhất ta có thể giết chết là Darwin.

Vật chủ của tên Yeerk, tức con trai ta, sẽ chết. Có thể tên Yeerk sẽ được cứu kịp thời, dù rằng tính mạng hắn đang treo trên đầu sợi tóc. Chấn hắn đã bị Visser Ba đe dọa dữ dội lắm nên mới phải đành lòng làm cái việc nguy hiểm này.

Ta ngắm con trai mình. Gương mặt nó pha trộn giữa vẻ Hàn Quốc của Allison Kim và nét thanh mảnh rất Pháp của Hildy. Đôi mắt, mái tóc nó là thừa hưởng từ Allison.

Làn da trắng xanh, cái miệng rộng là do Hildy truyền lại.

Chẳng có nét nào giống ta cả, dĩ nhiên. Làm sao mà giống được cơ chứ? Tuy nhiên, nếu không do ta thúc ép thì đứa trẻ này đã không ra đời. Và trong con người của mẹ nó cũng có một phần của ta.

Ta chập vật kèm nén để không biểu lộ gì ra nét mặt. Những vết thương đã giúp ta. Hồi nãy ta đã soi mình trong gương, và thấy mắt phải của mình lúc nào cũng giống như đang khóc.

Darwin đã là một kẻ Bị-mượn-xác. Thế còn em nó đâu? Con gái của ta, Madra đâu rồi? Đó là đứa con gái nhỏ được ta đặt tên theo một mặt trăng nhỏ xíu, sáng rực ở thế giới quê nhà Yeerk.

Khẩu súng trông thành trong tay ta. Chỉ việc bấm cò là xong. Tất cả những gì ta cần làm là thế. Rồi ta sẽ tự do. Visser Ba đã đặt cược tất cả mọi thứ vào màn chót này.

Từ chối có nghĩa là ta đã tự toà ra khỏi tầm che chở đầy uy quyền của quan Garoff.

<Có lẽ Visser Một không quen với việc sử dụng vũ khí,> Visser Ba móm mĩa. <Có vẻ không chắc lắm, nhưng chỉ cần tẩy sạch ký ức của Allison, mi sẽ siết cò, Visser. Chỉ việc siết cò thôi!>

<Mi không thể làm vậy được, Edriss.> Eva cất giọng can ngăn.

<Ta không có sự lựa chọn nào khác! Chúng sẽ giết ta mất!>

<Rất đơn giản, chỉ việc siết cò thôi, Visser. Đoàn! Viên đạn chì sẽ xuyên qua....>

“Người có bắn hay là không?” Quan Garoff sáng giọng. Ngài cũng đang lâm vào thế kẹt như ta. Ngài chẳng thể làm gì để cứu ta. Ngài chỉ hy vọng là ta sẽ bắn.

Lạ cái là Darwin nhìn rất giống cô ấy - giống Allison Kim. Thật lạ lùng! Ta luôn quay quắt nghĩ rằng: ta có thể thấy một cái gì đó của mình, một chút xíu thôi, trong mắt thằng nhỏ.

Ta cần phải quyết đoán.

Quan Garoff nhìn ta trừng trừng. Toàn thể Hội đồng như bị thôi miên. Cả bốn con mắt Andalite của Visser Ba cũng chong thẳng vào ta, căng thẳng. Thậm chí, cả lũ lính Hork-Bajir cũng đang nhìn ta trân trối.

Chỉ có ta là nhìn đi chỗ khác. Chỉ có ta là thật sự trông thấy sự biến đổi trong phòng.

“Không còn cách nào khác,” ta nghiêng răng trèo treo, tay đặt vào cò súng.

Kế hoãn binh. Hãy trì nêo. Chỉ cần vài giây nữa thôi. Chỉ vài tích tắc nữa thôi là con rận, loài côn trùng cực nhỏ kia, sẽ nở lớn lên.

Ta nhìn thẳng vào Visser Ba mỉm cười. “Người thua rồi, Visser. Người đánh giá ta trệt lất. Ta sẽ giết con Người nhỏ này và sau đó, ta sẽ đứng xem người chết thê thảm như một kẻ phản trắc!”

<Bắn! Bắn đi!>

“Ta hy vọng đây là con sên rỗng ruột, Visser Ba. Thật uổng phí nếu con sên này bỗng quay qua và giết đám lính Mượn xác-Hork-Bajir đang đứng đằng sau hẳn.”

<BẮN MAU!>

Cơ thể vật chủ của Visser Ba không còn là cơ thể Andalite duy nhất trong phòng nữa.

Phập!

PHẬT!

Chú lính nhỏ Andalite vung đuôi với tốc độ ánh sáng! Hai gã Hork-Bajir đổ ầm xuống, cả hai đều không giữ được thăng bằng trên cái chân còn lại.

<Vào đi!> Chú nhỏ Andalite hét.

RẦẦ!

Cánh cửa ập vào trong. Một ánh chớp màu cam vằn đen, thấp thoáng răng và móng vuốt phóng vút vào phòng với tốc độ lóa mắt. Nửa giây sau, lại thêm một khối tổ chăng lông lờm xờm, trắng nhờ nhờ, rầm rầm lặn vào như một chiếc xe tải nhỏ.

Đám Hork-Bajir dính cục lại vào nhau trong dáng vẻ đờ đờ sát khí, sẵn sàng phản công. Nhưng lúc này, có hai sinh vật nữa mới gia nhập trận địa - hai Hork-Bajir.

Đôi Hork-Bajir biến hình tông thẳng vào chòm Hork-Bajir lính gác, gieo rắc nỗi hoảng sợ và bàng hoàng.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Một chớp mắt xô tên Visser Ba về ngạo nghễ sang về mặt hờn.

<Không!> Hân hét.

Darwin nói lỏng nắm tay ra khỏi nòng súng. Ta lia khẩu súng về phía con gấu và bắn. Viên đạn trúng đích. Nhưng hình như con gấu chẳng thêm bận tâm gì hết.

“HHUUUHRROOOOARR!”

Tụi Mượn xác-Hork-Bajir đổ rạp xuống. Một tên nâng khẩu tia Nghiệt lên và bắn.

PĂNG CHÍU!

VÚUT!

“Aaaaahhhh!”

Thật là một phản ứng cực đoan! Tia năng lượng trượt mục tiêu, ghim vào bức tường đá và nổ tung, nhiệt lượng phả ra khắp phòng. Lớp lông Andalite màu xanh da trời của Visser Ba quắt queo lại và cong đen lên vì sức nóng.

<Đồ ngu! Không được dùng vũ khí!>

Visser Ba ra lệnh.

Hân xông xáo lâm trận. Hân luôn hung hăng, dữ tợn trong những cuộc chiến đối đầu trực tiếp. Nhưng một nửa số lính Hork-Bajir trong phòng đã tiêu tủng, lớp bị thương lớp đi đời. Hết giây này qua giây khác, không thể phân biệt được giữa đám lộn xộn này đâu là Hork-Bajir của tụi ta và đâu là Hork-Bajir phiến loạn.

<Tất cả mọi Yeerk trong tầm lệnh truyền của ta, hãy theo ta!> Visser Ba triệu hồi.

Quân tiếp viện sẽ đến ngay thôi. Trong khu vũng Yeerk liên hợp này còn mấy chục tên Mượn xác-Hork-Bajir và hàng đồng Taxxon nữa.

“Đồ Andalite dơ dáy!” Darwin xoay người quơ quào một cách vô hiệu vào tên *lính nhỏ* Andalite. Nhận lại, nó được một lưỡi dao đuôi dĩa vào đầu. Nó xiêu xuống dần, bất tỉnh. Tuy vậy, nó không chết! Lại an toàn nữa là đằng khác! Một móng vuốt Hork-Bajir quẹt ngang trên lưng nó chỉ khiến nó bầm dập chút đỉnh thôi, chứ không gây thương tật vĩnh viễn.

Con cạp và con gấu tả xung hữu đột. Chúng cào cấu, đập, tát, gặm rú, gào la rầm rĩ, cho đến khi ta cảm thấy như tai mình ộc máu. Rúc vội vào một góc phòng, ta đưa hai tay bịt chặt lấy tai, thu mình lại, ngồi co ro trước cuộc hỗn chiến. Giữa rừng gươm, dao, móng vuốt và răng dữ dằn này, ta chẳng thể làm nên trò trống gì. Ngón tay loài Người là vô dụng khi không cầm vũ khí.

<Đằng sau bờ kìa!> Một trong hai lối biến hình Hork-Bajir rú lên.

Con cạp xoay người, rống rít, phang đập tới tấp. Một tên Hork-Bajir rũ người lùi lại, đưa tay cụm rùm ôm lấy bộ lông của chính mình.

Một quang cảnh không thể kiểm soát nổi. Hàng tá kẻ tham chiến vẫn còn trụ vững, tất cả đều dồn cục vào trong một căn phòng chật hẹp. Tuy nhiên, cho đến lúc này vẫn chưa ai bỏ chạy.

Xung quanh ta là cảnh tượng hỗn loạn, điên cuồng.

Con gấu trắng tông cái vai ô đề như máy đóng cọc của nó vào sườn Visser Ba, xô hấn ngã lăn chiêng. Nhưng tên Visser này quả là lạnh lẹn - ở hấn hội đủ tất cả vẻ dũng mãnh thật đáng nể của một chiến binh Andalite lão luyện.

Hấn nhoài về phía tên *lính nhỏ* Andalite. Mặt đối mặt, họ đánh đuôi đôi. Những kiếm sĩ khua tít lưỡi dao lên như muốn xé toang không khí.

Ta trông thấy Hội đồng, ngồi an toàn trong hình ảnh ba chiều. Một lần nữa, họ lại trở thành khán giả của cuộc đấu. Cuồng nhiệt không thua gì những cuộc đấu. Cuồng nhiệt không thua gì những cổ động viên cuồng tín của loài Người, họ hăng hái cổ vũ, khích lệ và giục giã. Một trong những quan Mượn xác-Taxxon phần chí đến nỗi vượn cổ ngoạm cái đầu của một tên Gedd đi ngang.

Đến bây giờ thì Hội đồng đã tỏ tường sự thật: Đây mới đích thực là cái đám được gọi là “Bọn thảo khấu Andalite”. Chứ không phải là lũ lợt lạt, vô duyên mà tên Visser Ba mới biểu diễn hồi nãy.

Ta bỗng cảm thấy thương hại Visser Ba. Khoảnh khắc này đây, chính mắt các quan Hội đồng đã trông thấy những chiến binh có khả năng biến hình lợi hại ra sao.

Ồ, không, giờ thì đã quá trễ cho Visser Ba rồi. Hấn đã nói láo Hội đồng. Tệ hơn, hấn đã đối xử với họ như thể họ là những vị quan ngu dốt. Bây giờ, hấn đã bị bắt quả tang...

Visser Ba quất cái phup vào con cạp, một cú đòn mà không con Người nào có thể né được. Nhưng con cạp đã dễ dàng quay gương mặt tinh ranh và khiêu khích của nó lại, và gương móng vuốt ra quào cho Visser Ba một cái, thiếu điều xé banh bộ ngực của hấn ra.

<Quân tiếp viện! Tất cả mọi Yeerk nằm trong tầm truyền của ta, hãy ra tiếp chiến!> Visser Ba gào. Hấn bắt đầu nhận ra mình có thể bị giết như chơi, ở ngay chỗ này, ngay bây giờ, và ngay dưới ánh mắt của các quan Hội đồng Thập Tam Trụ.

Thế nhưng, sinh vật tiếp theo xuyên ào qua cửa không phải là một Hork-Bajir, cũng chẳng phải là một Taxxon.

Mà là một con khỉ đột!

<Vậy là,> Marco nói với ta. <Đây có phải là điều mi mong muốn không?>

Ta thoáng gật đầu.

Con khỉ đột, vẫn không rời mắt khỏi ta, tung một cú đấm đen thui vào giữa mặt một tên lính canh Hork-Bajir.

Sau đó nó đi khuynh khuynh về phía ta. Nó giật nắm đấm, và nửa giây sau tất cả mọi thứ đều tối sầm trước mắt ta.

Ta tỉnh dậy giữa cơn đau dần người.

Mắt mở to. Lỗ mũi ta bẹp dúm. Ta đưa bàn tay còn tạm ổn lên sờ sờ nhìn ngón tay mình. Máu! Máu đã bắt đầu đông lại, nhưng chưa khô. Như vậy, chứng tỏ ta đã ra ngoài chưa lâu lắm.

Ta đang ở trong một đường hầm hay một cái hang nhỏ xíu, tù mù. Phải mất mấy phút ta mới định thần ra nó là cái gì. Thì ra đó là một đường hầm Taxxon. Bọn Taxxon đã xây thêm vài nhánh hầm tỏa ra xung quanh vũng chính.

Một con Taxxon chết sinh, nằm chổng chơ dưới hầm, cách ta khoảng sáu mét. Ruột gan nó bốc mùi hôi thối.

Ta quay mặt đi, nhìn qua vai và giật nảy mình.

Trời ạ! Khu liên hợp vũng Yeerk ở ngay trong tầm mắt ta, cách chưa đầy năm mươi mét. Hàng đàn Hork-Bajir đang bước tới bước lui, dáo dác, bổ nhào nhìn ngó vào mọi xó xỉnh. Rõ ràng là chúng đang kiểm ta - kiểm tội ta.

Dù sao thì tội ta cũng đang ở rất gần, nhưng tội nó lại không thấy.

Xem ra tội ta đang ở đằng sau một hình chiếu ba chiều. Ta chẳng thấy máy chiếu đâu cả. Nhưng máy chiếu hình ba chiều không thể nào tự giấu mình đi được, lại chẳng có lý do nào mà phải thế. Có thể nó là một trong những phiến đá nằm rải rác quanh đây.

Con cop, con gấu trắng, và hai tên Hork-Bajir, và tên *lính nhỏ* Andalite vây quanh ta, cố ý lùi xa một khoảng cách an toàn. Marco đang ngồi bệt dưới đất, ở trong dạng con Người thật của mình. Cậu ta mặc quần đùi thể thao và áo thun T-shirt và giương mắt dòm ta vò vố. Thật khó mà đọc được cảm xúc của cậu ta.

“Phải đi bác sĩ thôi, Visser. Những vết thương này ngoài sức lo liệu của ta rồi.”

“Visser Ba,” ta thì thào qua hàng răng gãy. “Cậu đã giết hắn rồi chứ?”

Marco lắc đầu. “Không. Hắn biến hình chạy mất rồi. Tội tui phải rút lui.”

“Thật đáng tiếc,” ta ngậm ngùi. “Chúng sẽ tìm ra các cậu thôi.”

“Tội ta biết. Giờ thì chưa đâu.”

“Các cậu có thiết bị phóng hình chiếu ba chiều tuyệt hảo đấy nhỉ. Xem ra nó xin hơn bất cứ thứ gì Yeerk tội ta có ấy chứ,” ta nheo mắt lại. “Mà không chừng, có khi nó còn tốt hơn đồ của tội Andalite.”

“Chỉ là thứ lắp ráp lại từ những thứ hầm bà lằng tội tui mua ở tiệm Radio Shack đấy mà,” Marco nói. “Nè, bà nói đi, cơn cơn gì tội tui phải ở đây?”

“Cậu đã hoàn thành sứ mạng của mình,” ta nói. “Cậu có thể đi được rồi.”

Marco gục gặc cái đầu. “Vậy là, tội tui được mong chờ phải xuất hiện một chút thế là xong chứ gì?”

“Chính xác.”

“Một cuộc chiến nho nhỏ đầy thú vị giữa hai tên Yeerk tại mi đang diễn ra. Mi có chắc là mi biết mình đang đánh nhau với ai không?”

Ta cười khà khà. “Giờ thì ta biết tất cả mọi thứ.”

<Mi cho rằng mi sẽ khiến hắn hoảng sợ ư, Edriss? Mi vẫn còn chưa nắm được cái gì đang diễn ra ngay trước mắt mi ư?>

Dường như Marco lặp lại sự tự tin của mẹ cậu ấy. “Đừng phí công dọa nạt ta, Visser Một.” Marco đồng dạc nói. “Nếu ta và các bạn của ta bị bắt làm tù binh thì vài tên Yeerk nào đó sẽ tiếp cận toàn bộ ký ức của ta, và của tất cả mọi người ở đây. Rồi chúng sẽ mò ra cú điện thoại mi gọi cho ta. ‘Ê, làm ơn tới mau mau để đá đít mấy anh bạn Yeerk của ta,’ đúng không? Bảo đảm các anh chị em Yeerk của mi sẽ biết hết điều đó.”

<Nó đã thấy,> Eva hả hê. <Nó đã thấy cái bẫy mi mắc phải.>

<Thằng nhóc thật sáng dạ,> ta thừa nhận. <Nó đã lớn rồi.>

“Đúng đó, Marco,” ta công nhận. “Nhưng nếu cậu mà chết thì cậu sẽ chẳng hó hê được với bất kỳ ai...”

Marco ụp lấy miệng, cố nén tiếng kêu sững sờ. “Ax?”

Lưỡi dao đuôi của tên *lính nhỏ* Andalite đã kề sát cổ ta.

“Nào, Yeerk, Mi hãy thả mẹ ta ra, thả ra ngay lập tức. Rồi tại ta sẽ thả mi vô vũng và để cho mi sống lâu thêm ít nữa.”

“Còn gì nữa?” Ta hỏi.

“Hoặc anh bạn Andalite của ta sẽ cho mi ném một lưỡi dao đuôi.”

“Cậu sẽ không dám làm vậy đâu. Hãy nhìn vào mắt mẹ cậu đây này...”

Marco đứng lên, nhưng ngay cả khi đứng thẳng cậu ta cũng chỉ cao hơn ta đang ngồi một chút.

“Mi có biết trên biển số xe gắn máy New Hampshire có ghi cái gì không?” Cậu ta hỏi.

Ta lắc đầu.

“Hãy tiếp cận ký ức của mẹ ta đi,” cậu ta bảo. “Mẹ ta biết rõ nó mà. Hai mẹ con ta đã từng nói với nhau về ý nghĩa đó rồi. Lúc ấy, chúng ta cho rằng điều ấy khá là ủy mị. Nhưng rồi, càng ngẫm nghĩ về nó, chúng ta càng thấy nó chẳng ủy mị tí nào. Đó là... không thể tránh khỏi.”

Ta tiếp cận ký ức của vật chủ Người. “Sống tự do hoặc là chết?”

“Sống tự do hoặc là chết,” Marco nói. “Mẹ ta phải bước ra khỏi đây là một người phụ nữ tự do, bằng không bà ấy sẽ chết.”

<Cậu ta sẽ không dám làm vậy đâu!> Ta bảo với Eva.

<Không. Con ta sẽ làm thật đấy. Mi cần phải để ta nói chuyện với nó. Chỉ mình ta thôi, một mình ta, không có mi xía vào.>

“Mi có mười giây để quyết định,” Marco dứt khoát. “Mười... chín... tám...”

CHƯƠNG 28

<Không! Mụ nghĩ ta là một tên ngốc sao?>

<Mi không có lựa chọn nào đâu, Edriss.>

<Mụ nghĩ là ta sẽ tin tưởng cái thằng con lạnh lùng của mụ sao? Nó long trọng thề là sẽ giết ta đấy!>

“Sáu... năm...” Marco vẫn đều giọng đếm.

<Con trai ta không thề suông đâu. Nếu nó không giết mi thì ta cũng bảo nó làm.> Eva cất giọng ngạo nghễ.

<Mụ sẽ để mặc ta không có vật chủ, yếu đuối, mù lòa sao?> Ta ngỡ ngàng hỏi.

<Đúng, Edriss. Bởi vì Marco là con trai ta. Nó có một khả năng thấu thị xuất sắc lắm. Ta biết rõ hơn mi mà...>

Thật lạ đời! Vật chủ của chính ta lại đi mặc cả với ta. Ta ngóng Marco và nhóm giặc của nó tấn công, chứ đâu có mong nó nhào vô bắt ta làm tù binh. Chúng ta đã làm đảo lộn trật tự quyền lực rồi...

“Ba... Hai...”

Và bây giờ ta lại không còn cơ hội sống sót. Không, trừ phi... trừ phi... Liệu ta có thể tin Eva không? Liệu chị ta có làm điều chị ta phải làm không?

“Một!” Marco buông giọng danh thép.

“Ta sẽ thả mẹ của ngươi ra!” Ta hồi hả nói.

“Ta chỉ tin khi thấy cơ thể xám xịt của mi bò ra khỏi tai mẹ ta,” Marco cương quyết.

Tiêu rồi, ta nghĩ thầm. Tất cả hy vọng của ta. Tất cả! Những hoài bão lớn của ta đang tùy thuộc vào lòng thương hại của hai con Người rất ghét ta. Ôi trời, thật là quái đản!

Ta rùng mình, lỏng người ra. Lát sau, ta từ khoang tai của Eva trườn ra ngoài, nằm tũn trên bàn tay của một con Người. Không trông thấy gì nữa hết. Những âm thanh nghe được chỉ là những tiếng bung bung. Ta hồi hộp chờ những ngón tay khéo léo của loài Người nắm lấy thân ta, vặn xoắn nó lại trong khi ta bất lực, vô phương phòng vệ.

Ta chờ thần chết đến với mình.

Và rồi, thành linh ta lại cảm nhận được khoảng tai ở đằng trước mình. Háo hức, choáng váng và sợ sệt, ta cuống quýt chạy tọt trở vào lỗ tai Eva.

Đây rồi! Ta lại chạm được vào não chị ta. An toàn rồi! Đúng, mắt của Eva là của ta, bàn tay, trí óc, giọng nói của Eva cũng là của ta nốt!

Ta trông thấy nước mắt tuôn trào trên mặt Marco. Những người khác, tên *lính nhỏ* Andalite và các con thú, quay mặt lại.

Ta cuống cuồng lục lọi phần ký ức mới nhất của Eva, cố tìm hiểu xem điều gì vừa xảy ra...

Một lúc sau, ngay khi ta bắt đầu tiếp cận được phần ký ức mình vừa bỏ lỡ thì Marco gật đầu với con cạp.

“Xin lỗi, Mẹ,” Marco nhìn ta và nói. “Nhưng tội con cần phải làm cho nó có vẻ như thật.”

Con cạp xoè vuốt ra và nhanh như chớp, nó để lại bốn vết rạch sâu hoắm, tuôn máu lòng ròng trên cánh tay còn lành lặn của ta. Lại thêm một chuyển động cực kỳ lạ lùng nữa, tên *lính nhỏ* Andalite châm một lỗ vào má ta.

“Cần phải làm cho ra vẻ là mi đã quần nhau kịch liệt với bọn ta, Visser.” Marco lạnh lùng nói, cổ họng nó như bị bóp rít, từ ngữ tuôn ra khó nhọc và mắt nó nhòe nhoẹt những nước...

Marco quay mặt đi. Liền sau đó, một cảnh tượng khô hài chột diễn ra: con gấu thô kệch lại gần và vỗ bàn tay to tổ tướng của nó vào đôi vai gầy guộc của Marco.

<Được rồi, dứt điểm đi Ax,> con cạp ra lệnh.

Phập!

Đuôi của tên *lính nhỏ* Andalite hẩy ta ngã nhào.

Ta bị bỏ lại, nửa tỉnh nửa mê, cơ thể vật chủ ta đầy thương tích. Rất nhiều Yeerk từng nếm trải qua trạng thái lạ lùng như đang mơ này. Không thể điều khiển được cơ thể vật chủ, bắt nó làm điều mình muốn, không thể kiểm soát được trí óc, nhưng vẫn có thể thấy những giấc mơ, vẫn nhìn được diễn biến của những sự kiện vừa xảy ra.

Trong tình trạng mơ mơ màng màng, ta thấy lại những điều vừa xảy ra. Ta thấy vật chủ của mình, mẹ của thằng bé Marco, đang giải thích điều gì đó cho nó.

“Marco, con không hiểu được đâu. Nếu Visser Một quay trở lại vũng Yeerk mà không có vật chủ, không có mẹ, bọn kia sẽ nghĩ ngay ra có điều gì đó vẫn đang còn tiếp diễn. Chúng sẽ lùng sục, đào bới từng tấc đất để tìm cho bằng được câu trả lời đó, Marco.”

“Hắn phải chết, mẹ à. Mẹ cần... Ba và con... chúng con rất cần mẹ trở lại!”

Qua mắt Eva, qua ký ức của chị ta, ta thấy chính mình, nhỏ bé, vô hại trong lòng bàn tay của Marco.

“Mẹ biết mà, cưng. Mẹ cần con hơn cả cuộc sống nữa cơ. Nhưng Visser Một là Yeerk chủ trương xâm lăng không bạo lực. Visser Ba thì chỉ muốn xả tia Nghiệt từ quỹ đạo xuống thiêu rụi tất cả các thành phố, giết và giết cho đến khi loài Người đầu hàng.”

“Chúng ta sẽ không bao giờ chịu khuất phục!” Marco bỗng nổi sung thiên.

Eva ghì cậu ta vào lòng mình. “Marco, mẹ không nghi ngờ về điều đó. Nhưng sự thật là, Marco à, sẽ có những con người buông vũ khí. Không phải tất cả, không phải luôn luôn, nhưng sẽ có người chịu khuất phục. Có thể là rất nhiều người sẽ gục ngã, Marco. Đủ để cho Yeerk có được thứ chúng muốn. Và những người còn lại sẽ phải chết. Hàng triệu, hàng tỉ người sẽ mất mạng.”

Ta thấy những ngón tay của Marco siết quanh ta. Ta thấy mình đã cận kề với sức mạnh có thể nghiền nát cuộc đời mình đến như thế nào.

“Con trai dũng cảm của mẹ. Con cần phải chiến thắng trong cuộc chiến này. Nhưng bây giờ thì Visser Một phải sống. Chỉ có hắc mới chơi lại nổi Visser Ba. Nếu hắc thua, hay hắc bị coi là bất trung, thì hắc sẽ có con đường của hắc. Nếu thế thì trước sau gì hắc cũng khó toàn mạng.”

Ta thấy mặt của thằng bé qua ký ức của Eva. Ta thấy nó suy nghĩ mông lung. Một đứa trẻ! Cậu ta sẽ quyết định số mệnh của Trái Đất và của Đế chế Yeerk.

“Marco à, Visser Một có lý do riêng để đổi mặt với Visser Ba,” Eva nói.

“Mẹ nói cho con nghe đi.”

“Bà ta có con cái.”

CHƯƠNG 29

<Yeerk sinh sản theo kiểu phân thân mà,> tên *lính nhỏ* Andalite chen vào. <Chúng đâu có liên hệ tình cảm gì với đám hậu duệ vì Yeerk chết ngay sau khi hoàn tất nhiệm vụ bảo tồn nòi giống mà...>

Vẻ miệt thị trong giọng nói của thằng nhóc Andalite thật quá rõ. Nhưng nó nói đúng. Mỗi thâm thù giữa Andalite và Yeerk là “có qua có lại”.

“Visser Một có con thông qua vật chủ-Người trước kia,” Eva giảng giải. “Bà ta rất thương chúng. Nếu Visser Một không còn chỉ huy trên Trái Đất nữa, bà ta sẽ khó mà bảo vệ được chúng. Nếu Visser Ba chủ trương cuộc chiến đẫm máu thì đám trẻ sẽ chết.”

Nghe vậy, Marco ngạc nhiên đến suýt bật ngửa ra. Sau đó, cậu ta quay qua con gấu và hỏi, “Bồ nghĩ sao?”

<Mình nghĩ mẹ bồ nói đúng sự thật,> con gấu đáp.

“Xin lỗi mẹ, con không thể tin bất cứ ai.”

“Đúng thôi. Nhưng con cần phải hiểu rằng ngày hôm nay chính là ngày Visser Một ra hầu tòa. Một phiên tòa quyết định cuộc đời bà ta. Sự phán quyết như thế nào là tùy thuộc vào Hội đồng

Thập Tam Trụ, nhưng họ hãy còn chưa chính thức tuyên xử vì hiện giờ họ biết lơ mơ về Trái Đất. Họ sẽ chọn lựa giữa Visser Một và Visser Ba. Nếu họ chọn Visser Ba thì thể nào họ cũng làm theo kế hoạch của hắn...”

Con cộp lại lên tiếng. <Nhưng nếu Visser Ba thừa hành chiến dịch xâm lăng Trái Đất thì chúng ta sẽ dễ xử với hắn hơn là với Visser Một đấy. Hắn thường phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn. Đồng loại của hắn hết thấy đều ghét và sợ hắn - như vậy sẽ làm cho quân của chúng suy yếu đi. Vả lại, chúng ta cũng biết hắn khá kỹ. Chúng ta biết mình trông đợi điều gì. Trong khi Visser Một có thể lại là kẻ thù nguy hiểm, xảo quyết hơn.>

Một lập luận quả là sắc bén. Nó có vẻ bóng bẩy, trau chuốt, nhưng đương nhiên là rất đúng đắn.

<Hơn nữa, Visser Một biết Marco rồi.> Một trong hai tên Hork-Bajir giả hiệu lên tiếng. <Nếu mục ta thắng kiện vụ này và được quyền điều khiển Trái Đất, mục ta sẽ giết Marco mất, hoặc mục sẽ bắt cậu ấy làm vật chủ cho chính mình. Làm vậy, mục sẽ không còn phải lo ngay ngáy chuyện những Yeerk khác đọc được ký ức của mình nữa. Mục sẽ đích thân kiểm soát Marco, sẽ sẵn lòng chúng ta từng người một, và rồi chúng ta sẽ tiêu ma hết.>

<Tốt nhất, hãy cho Visser Một bốc hơi trước, rồi sau này, khi nào có cơ hội thì chúng ta sẽ tính sổ Visser Ba,> tên Hork-Bajir thứ hai nói cộc cằn.

Marco nhìn con cộp. “Chúng ta sẽ làm gì đây, hả thủ lãnh can trường?”

<Marco, đó là mẹ của bồ mà.> Con cộp đáp.

Thề trước tia Kandrona, con cộp đó cũng là Người nốt! Phải chăng tất cả bọn chúng đều là Người? Tất cả, ngoại trừ một tên Andalite?

Ta muốn phá ra cười cho hả. Ta ước chi mình có thể chạy bổ tới chỗ Visser Ba và quẳng sự thật này vào mặt hắn: rằng hắn là đồ bất tài vô dụng, mọi đường đi nước bước của hắn đều dẫn vào ngõ cụt, rằng thất bại của hắn chẳng phải là do những du kích Andalite tinh nhuệ gì gì đó đâu, mà do chính con Người, chính xác là do những đứa trẻ loài Người gây ra.

Marco cúi gằm xuống, nhìn ta đang nằm chổng chơ trong lòng bàn tay. Cậu ta hờm những ngón tay lại quanh thân ta, nhưng không bóp mạnh.

“Con yêu mẹ lắm,” cậu ta nói với Eva.

“Mẹ biết lắm, cưng à. Mẹ yêu con vô cùng. Và mẹ cũng rất tự hào về con.”

“Vâng! Ba í mà, ba...”

Eva lắc đầu. “Hãy cứ để ba con tiếp tục sống như thế. Ba con cứ đinh ninh là mẹ không còn nữa. Ba con đã đau khổ nhiều rồi. Ngay cả bây giờ, sự sống của mẹ cũng rất mong manh...”

Cuối cùng, Marco cũng đánh rơi mất vẻ điềm tĩnh cố giữ. Phút chốc, trông cậu ta già khăng và yếu đuối hẳn đi. “Thôi, giờ mẹ có thể ra khỏi đây được rồi đó. Chúng con sẽ để mẹ đi. Mẹ hãy đi đâu đó xa thật xa nhé. Chúng con sẽ xoay xở được mà. Chúng con có sức mạnh, có nhiều đồng minh... và bạn bè, những người bạn mà tiền bạc cũng không thể mua được.”

Eva ghì chặt Marco bằng tất cả sức mạnh của mình. Ta vẫn nằm đó, yếu đuối, bất lực trong tay cậu bé.

“Mỗi chúng ta sẽ chiến đấu chống lại cuộc chiến này theo cách của mình, Marco à...” Eva thầm thì.

Marco lách người ra khỏi mẹ, bước lùi lại rồi đưa tay vuốt tóc mà như thể đang dấm vào đầu mình.

“Thế này nhé, Marco. Con hãy nói với Visser Một rằng... À, mà mi cũng sẽ nghe được chứ, Visser Một? Này, tên Yeerk. Nhất trí thế này nhé. Nếu tụi ta mà nghe tin mi cầm đầu lực lượng Yeerk ở Trái Đất, thì tụi ta sẽ cho mi một trận ra trò đó. Tụi ta sẽ liên lạc với Visser Ba, hoặc thậm chí sẽ liên lạc trực tiếp với Hội đồng Thập Tam Trụ, và báo cho chúng biết mi đã móc nối, thông đồng với tụi ta như thế nào. Tụi ta đã ghi âm lại đầy đủ cuộc gọi đó rồi. Cuốn băng sẽ được gửi lên thượng cấp của mi, và thế là chấm hết đời mi. Mặt khác, từ rày trở đi sẽ không bao giờ có sự việc như thế này xảy ra nữa đâu. Nhớ chưa! Đó là một hiệp ước hãn hoi. Hãy cứ coi như mi không biết tụi ta, và tụi ta chưa bao giờ có mặt ở đây cả.”

Ghi âm ư? Bằng cách nào? Ta nhìn nghiêng ngửa ra xung quanh, mong tìm được thiết bị lưu trữ. Tất nhiên, nó hẳn phải được giấu giếm rất tinh vi. Tụi ta đang ở đằng sau máy phát hình chiếu ba chiều. Hình ảnh do máy tỏa ra có thể dễ dàng che giấu được bất cứ thiết bị tinh xảo nào.

Marco xoè bàn tay ra, sự lưỡng lự khiến cậu ta run rẩy. “Yeerk, hôm nay mi chưa chết, nhưng một ngày nào đó, mi sẽ không thoát được đâu.” Cậu bé nói rồi trả lại ta cho Eva. Đó là khi ta biết số phận mình đã được định đoạt thế nào.

CHƯƠNG 30

Ta nằm im thín thút khi vật chủ của ta ngất đi.

Không thể nào nhìn bằng mắt hay nghe được bằng tai chị ta nữa, ta chỉ còn cách nằm im, hoà niệm với ký ức của riêng mình.

Lũ “thảo khấu Andalite” có lẽ đã cao chạy xa bay. Có lẽ chúng đã tắt hình chiếu ba chiều che giấu tụi ta này giờ. Chẳng bao lâu sau sẽ có một Yeerk nào đó tìm ra ta. Ta thậm chí cầu khẩn cho tên đó không phải là một con Taxxon. Lòng trung thành và sự tự kiểm chế của bọn Taxxon thật đáng ngờ, nhất là khi có sẵn thịt tươi ở đó mà không phải giành giệt, tranh chấp gì...

Ta nằm im, bất lực, chẳng thể làm gì hơn là nóng lòng chờ đợi cho trí não Eva làm việc trở lại. Ta chờ, nhân thể nhớ lại câu chuyện mình đã giấu nhem, không kể cho các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ nghe.

Ta đã nói dối họ.

Tất nhiên, ta đã nói xạo với các quan...

Ta và Essam đều biết nguồn Kandrona đang cạn kiệt. Cái đói đã cận kề. Essam bảo hẳn thích chết hơn là liên lạc với Đế chế Yeerk.

Nhưng ta thì không. Ta chưa muốn lìa đời. Ta yêu cuộc sống như loài Người vậy. Ta yêu cuộc đời mình dưới vỏ bọc là Allison Kim, vợ của Hildy, một người mẹ.

Ta đã đi quá xa. Ta đã là Người nhiều hơn là Yeerk. Nhưng làm sao để sống sót đây? Và quan trọng hơn nữa, làm thế nào để nắm được quyền lực? Bởi vì dù rất yêu mến cuộc sống của mình trên Trái Đất, ta vẫn luôn khát khao được trở thành một Visser trọn vẹn. Mong ước đó luôn cháy bỏng trong lòng ta. Ta khao khát được thống lĩnh và kiểm soát loài sinh vật Bạc Năm ở trên Trái Đất này...

Thực lòng, ta chỉ muốn lèo lái cuộc xâm lăng Trái Đất sao cho ta có thể duy trì sự kiểm soát thông qua một chiến lược xuyên suốt, và những chiến thuật theo từng thời điểm. Ta muốn từ từ chiếm giữ loài Người trên Trái Đất mà không cần phải khua chiêng gióng trống ầm ĩ về sự có mặt của tụi ta. Cho đến khi tụi ta là họ, và họ là tụi ta rồi, thì tất cả quyền lực sẽ rơi vào tay ta.

Ta có thể làm được tất cả, chỉ cần ta trình lên Đế chế Yeerk một sự việc đã rồi, một sự kiện đã được dàn xếp đầu vào đấy.

Thế là ta bắt tay vào làm việc như điên.

Trước tiên, ta chuyển tới cư ngụ tại một cộng đồng Mỹ tiêu biểu hơn - một thành phố cỡ vừa nằm trên bờ biển. Ở đó, ta vận dụng tài năng vi tính siêu phàm của mình để rút ruột ngân hàng, đánh cắp hàng triệu đô-la. Ta thành lập các công ty giả, các văn phòng ma và kiếm thêm hàng triệu đô-la nữa nhờ mua bán cổ phiếu.

Và một khi đã kiếm được kha khá tiền, khoảng mấy trăm triệu đô-la, ta bắt đầu gầy dựng, đặt nền móng cho nhóm Chia Sẻ.

Nó sẽ đáp ứng được một trong những điểm cơ bản nhất của loài Người: nhu cầu phải thuộc về một nhóm hội nào đó. Nó cũng xoa dịu nỗi sợ cô đơn. Nó đề cao niềm ham muốn được nổi trội, nổi khao khát được trở thành người quan trọng.

Ta đã dựng nên ngôi nhà chung cho những kẻ yếu đuối, những người nhu nhược, và những kẻ sợ hãi. Ta đã phủ lên nó một lớp giấy gói hào nhoáng, kêu gọi - thứ mà loài Người rất yêu mến.

Nhóm Chia Sẻ không bao giờ chủ trương rằng những người yếu phải có kết cục là phục tùng kẻ mạnh. Ô không, không đâu!

Ngược lại, nó sẽ là một gia đình đầy áp đạo đức, sự quang minh chính trực, và tình anh chị em. Ta sẽ tạo cho những con Người tới đây một nơi để đến sinh hoạt. Ta sẽ cấy vào đầu óc họ những tư tưởng mới, nhân sinh quan mới về chính bản thân mình - họ sẽ xem mình như là một phần của cái gì đó to lớn hơn, lấn át cả cá nhân họ.

Trước khi liên lạc với Hội đồng Thập Tam Trụ, ta chỉ cần một thứ thôi để trình lên các quan, coi như một thành quả của ta. Nói ngắn gọn, ta cần một con Người, chỉ một mà thôi, tự nguyện quy hàng.

Nếu trình diện được cho Hội đồng thấy một con Người sẵn sàng từ bỏ ý chí và tự do của mình mà không cần phải đe dọa hay dùng vũ lực gì hết, chắc chắn ta có thể thuyết phục được Đế chế Yeerk đi theo con đường ta đã hoạch định. Đó là con đường thâm nhập, thẩm thấu dần dần.

Buổi tập hợp đầu tiên của nhóm Chia Sẻ diễn ra vào một ngày thứ Bảy. Có ba mươi lăm

người đến dự.

Thật kỳ diệu! Chỉ trong một thời gian ngắn mà ta đã làm được một khối lượng công việc khổng lồ. Ta đã nghiên cứu lịch sử loài Người, bổ sung vào lượng kiến thức của Allison Kim. Ta tìm hiểu tất cả các nghi lễ, phong tục tập quán, các phong trào xã hội; ta tìm hiểu về những nhà lãnh đạo có tầm ảnh hưởng lớn, những người có duyên truyền cảm hứng cho số đông...

Để chuẩn bị đón tiếp ba mươi lăm con Người đầu tiên ấy, trước đó ta đã thuê lại một hội trường xinh đẹp. Xong, ta trang trí tất cả các bức tường bằng những biểu tượng, những khẩu hiệu rực rỡ và giảng cờ xí rọp trời. Loài Người rất dễ bị ảnh hưởng bởi những thứ vớ vẩn đập vào thị giác mình - những hình ảnh lòe loẹt, phô trương thường ăn sâu bám rễ vào trí óc họ.

Họ kéo đến dần, thành từng tốp nhỏ, nhưng phần lớn là đến một mình.

Cú hích ban đầu là dàn nhạc kích động chơi rộn rã. Những hoạt náo viên ta thuê từ một văn phòng nọ ra sức hò hét, tăng bốc và nịnh hót để gây sự chú ý của những con Người. Những tờ rơi và những cuốn sổ tay nhỏ được in ấn bắt mắt, rất mắc tiền được phát không, tạo nên ấn tượng mạnh mẽ. Những bức tranh và những hình vẽ táo tợn được ta dán hay treo đầy vách tường làm cho họ xốn xang.

Ta nói chuyện với họ từ trên sân khấu. Không phải là Allison Kim nói, dĩ nhiên, bởi vì ta muốn giữ bí mật về tất cả mối quan hệ của ta với cô ấy. Ta muốn giấu nhem quãng thời gian đáng nhớ của mình trước khi những đồng loại Yeerk xuống Trái Đất.

Ta cẩn thận chọn ra một vật chủ loài Người dành riêng cho mục đích này. Tên ông ta là Lawrence Alter, một tay kinh doanh bất động sản. Ta đổi tên hắn thành Lore David Altman. Hồi đó kiểu nối kết ba tên như thế rất phổ biến.

Hắn có mái tóc dày quăn rũ cộng với duyên ăn nói trời cho, thêm chất giọng vang to, trầm ấm và truyền cảm. Hắn là một gương mặt ăn khách, dễ lôi cuốn những con Người khác hưởng ứng theo, mặc dù trí não hắn là một vùng đất hoang nếu đem so với trí óc của Allison Kim.

Những lúc ta - trong lối vai vật chủ Lore David Altman bận diễn thuyết, Allison Kim luôn bị còng chặt tay vào một máy sưởi ở trong khách sạn, chờ cho đến khi ta trở về.

Sau đó, khi buổi gặp mặt đầu tiên của nhóm Chia Sẻ kết thúc, ta thấy mình chẳng thể nhớ chính xác những lời mình đã phun ra. Đó không phải là những lời lẽ cao siêu gì. Phần lớn những từ đao tạo búa lớn thường chỉ xoay quanh những đề tài mà loài Người thích nghe: rằng các bạn rất đặc biệt, cao quý; rằng các bạn rất đặc biệt, đã được chọn lọc kỹ lưỡng; rằng tất cả những thất bại trong cuộc đời của các bạn đều là do lỗi của những người khác gây ra; rằng những lực lượng huyền bí, vô hình và những kiến thức bí mật sẽ tiếp sức mạnh cho các bạn...

Sang đến thứ Bảy tuần sau, số người đến dự đã đông gấp đôi.

Trước đó ta đã bắt đầu giải thích về sự hiện hữu của nhóm Nội-Chia Sẻ và nhóm Ngoại-Chia Sẻ. Những con Người trong nhóm Ngoại-Chia Sẻ vốn đã thông thái hơn, giỏi giang hơn, đạo đức hơn và cao quý hơn số đông những người trung bình rồi, thế nhưng... họ vẫn ít cao quý hơn số đông những người được gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ.

Đương nhiên, vào thời điểm ấy chưa hề có nhóm Nội-Chia Sẻ. Chỉ có bảy tám chục con Người ngồi trên những chiếc ghế bọc nhung, và được mớm bằng dòng suối vô tận những lời hoa mỹ, cao siêu nhưng không cần phải mang ý nghĩa rõ ràng.

Muốn gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ, những con Người cần phải vượt qua một cuộc sát hạch vĩ

đại - phải làm sao đó để từ bỏ ý chí của mình.

Đây là điều khiến Essam, tên Yeerk chỉ mới chui vào sống trong Lowenstein và Hildy, không tán đồng. Hắn không chấp nhận chuyện những con Người bỗng dưng đánh đổi tự do của mình để nhận lại những lời sáo rỗng. Nhưng ta đã sống trong đầu người lính bại trận và trong cả cô nàng Jenny Lines vô hồn, ta đã nếm trải sự chiến thắng, sự mê tín, sùng bái và nhục điểm của loài Người...

Cho nên ta biết lắm...

CHƯƠNG 31

Thật dễ dàng! Vì quá dễ dàng nên ta cảm thấy thất vọng!

Ta đã có một thời gian dài sống trong các vật chủ - từ Jenny Lines tầm thường đến Allison Kim dễ sợ. Ta đã nảy sinh nhiều thiện cảm với loài Người, ngay cả khi ta đang ráp tâm tính toán kế hoạch làm sụp đổ cả giống loài họ.

Ta đã có, hoặc cảm thấy có, con cái của chính mình.

Và, một phần trong ta, một phần nhỏ nhoi thôi, cũng có cảm tình chút chút với Essam - tên Yeerk đã theo ta từ những ngày đầu thám hiểm Trái Đất.

Ta thật không muốn tin rằng loài Người lại có thể dễ dàng bị khuất phục một cách ngô nghê như vậy. Một phần trong ta, một phần nhỏ thôi, cảm thấy thất vọng vì mình đã đúng.

Gã đầu tiên lọt tròng tên là Rich Huntley. Gã nài nỉ ta cho gã gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ.

“Tại sao?” Ta hỏi hắn. “Tại sao anh muốn gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ?”

“Bởi vì tôi hoàn toàn tin tưởng vào tất cả những điều ông nói.”

“Anh có thể tin tưởng mà không nhất thiết phải xung vào nhóm Nội-Chia Sẻ,” ta nói nước đôi. “Cớ gì mà việc này lại quan trọng với anh đến thế?”

Ngần ngừ một chút, rồi cuối cùng Rich Huntley cũng bật ra sự thật. “Bởi vì tôi muốn là một phần của cái gì đó. Một thứ lớn lao và quan trọng.”

Một phần của cái gì đó. Bất cứ cái gì, miễn sao gã có thể là một phần, không phải chỉ là một mình.

“Gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ, có nghĩa là anh sẽ phải mất tất cả ý chí cá nhân của mình,” ta báo trước.

Rich Huntley nhún vai.

“Tức là anh sẽ không bao giờ tự do trở lại một khi đã là thành viên của Nội-Chia Sẻ.” Ta lại

nhấn mạnh một lần nữa.

“Tôi không muốn xa rời nó! Tôi yêu nhóm Chia Sẻ. Tôi yêu ông, thưa ông Lore.” Rich Huntley đáp lại.

“Anh sẽ tách biệt, sẽ rất khác mọi người đấy.”

“Ồ, đúng rồi! Đó chính là điều tôi muốn!”

Rich Huntley quá hăm hở, quá nhiệt thành đến nỗi ta đâm ra nghi ngại hay là có cái bẫy nào ở đây chẳng. Không thể quá dễ dàng như thế được. Loài Người không thể chịu từ bỏ cá nhân mình chẳng vì cái gì, ngoài lời hứa hẹn rằng họ sẽ trở nên “đặc biệt”. Thế mới khủng khiếp làm sao!

Ta sẽ làm một cuộc kiểm tra chung cuộc.

Essam đồng ý từ bỏ vật chủ của mình để giúp ta tiến hành cuộc thử nghiệm này. Tội nghiệp Essam, hẳn tưởng hẳn sẽ thắng cược mà...

Ta lấy Essam từ trong một cái hũ đựng nước lấp xấp ra, đoạn đặt hẳn trên bàn tay mình. Ta biết tội ta trông ra sao dưới con mắt của loài Người: những con sên nhót nhọt, đồ sâu bọ, đồ đĩa gốm. Những từ chẳng bao giờ ám chỉ cái gì hay ho cả.

Con Người, Rich Huntley, giật nảy mình lùi lại.

Hình hài Essam trong trạng thái tự nhiên đập vào thị giác của con Người này, và làm cho gã phát ốm.

“Rich,” ta nói, “Đây là Yeerk. Để trở thành một thành viên chính thức của nhóm Chia Sẻ, anh phải để ta nhét cái này vào tai anh. Nó sẽ quyến vào não anh và sẽ nắm quyền kiểm soát cuộc đời anh.”

Rich Huntley có vẻ hơi chần chừ. “Nhưng rồi, tôi sẽ được gia nhập chứ? Tôi sẽ được ở trong nhóm Nội-Chia Sẻ chứ?” Gã ngập ngừng hỏi.

“Đúng.”

“Thế thì làm đi... có đau không?”

“Không.”

“Thôi được, thôi được. Thế thì hãy làm đi. Làm đi.”

Tội ta làm. Essam nhìn ta qua đôi mắt của Huntley.

“Ngài đã thắng, thưa Phó-visser,” hẳn rầu rĩ thừa nhận.

Ta tỏ ra hào hiệp. “Chúng ta cùng thắng, Essam. Tất cả Yeerk đều thắng.”

“Và loài Người thua.”

“Quy tắc đầu tiên của luật tiến hóa, Essam: hãy sống một cách sung sức, thích đáng nhất. Tội ta đâu có tính sẽ ăn tươi nuốt sống họ,” ta đùa. “Tội ta đâu phải là loài thú ăn thịt. Tội ta là loài sống ký sinh. Loài Người sẽ sống, sẽ được cho ăn và sẽ được chăm sóc chu đáo.”

“Họ sẽ bị biến thành nô lệ,” Essam cất giọng buồn buồn.

“Hãy sục sạo khắp trí não của hắc khi người ở trong ấy đi, Essam. Con Người này còn tốt cho điều gì khác nữa không?”

Sau khi Essam rời khỏi Rich, tụi ta thủ tiêu con Người ấy đi.

Tụi ta đã ghi lại tất cả mọi thứ. Một chứng có trình lên Đế chế Yeerk rằng: Ta không chỉ xác định được vị trí của loài sinh vật Bậc Năm, mà còn bắt đầu thu hoạch vật chủ-Người, không phải tốn kém nhiều nhận như đối với loài Hork-Bajir.

Ta nối liên lạc với Đế chế Yeerk.

Essam biết ta liên lạc với Đế chế Yeerk. Và hắc đồng ý. Nhưng đó không phải là vấn đề khiến ta và Essam tách xa nhau ra. Ta đã dối Hội đồng một chuyện. Ta không thể cho họ biết rằng trước đó ta đã nhất quyết phải giữ gìn những đứa con của ta...

Sự tuyệt giao giữa ta và Essam xảy đến vài tuần sau đó, khi ta càng ngày càng cảm thấy không còn cần Allison Kim chút xíu nào nữa. Ta cần dành trọn thời gian của mình dưới danh nghĩa là Lore David Altman, thủ lĩnh tinh thần của nhóm Chia Sẻ.

“Ngài sẽ làm gì với Allison?” Essam hỏi ta.

“Ta sẽ làm gì ư? Tụi ta cần phải thủ tiêu Allison Kim, đồng thời cũng phải xoá sạch dấu vết của Hildy Gervais. Bởi vì Hildy có quan hệ rất mật thiết với Allison, và sẽ tốt hơn khi người ta đồn rằng cả hai hình như đã cùng nhau biến mất.”

“Ngài sẽ giết cha và mẹ của những đứa trẻ ư?”

“Essam, tụi ta không còn cách nào khác... Những vật chủ mới của tụi ta sẽ nhận chúng làm con nuôi, những đứa trẻ sẽ không sao đâu!”

“Thôi được, ngài nói phải, thưa Phó-visser.”

“Chẳng bao lâu nữa ta sẽ không còn ở cấp bậc “phó” nữa đâu,” ta hồ hởi nói. “Ta sẽ làm một Visser hắc hoi. Và Visser với chỉ một con số thôi nhé, Essam. Họ có thể từ chối ta cái gì bây giờ? Ta có thể là Visser Sáu. Hoặc Visser Ba hổng chừng. Thậm chí cả Visser Một nữa đấy, Essam. Như vậy chẳng lẽ không tuyệt vời sao? Ôi, Visser Một!”

Ta quá mải mê chìm đắm vào viễn cảnh về quyền lực mới, đến nỗi không nhận ra dấu hiệu cảnh báo.

Phần còn lại của câu chuyện ta kể cho Hội đồng nghe là đúng sự thật, hay gần như là sự thật: Essam đã khống chế ta, bỏ ta đói cho đến khi ta rời bỏ Allison Kim. Hắc để ta tự tìm đường tiếp cận vật chủ Lore David Altman.

Ta ráo riết lùng sục Essam, nhưng ta không giết hắc.

Hắc mang con ta đi. Ta muốn giằng chúng trở lại.

Ta vẫn muốn chúng mà...

“Visser Một! Visser Một!”

“Ừmm?”

“Tỉnh dậy mau. Ngài vừa mới được tiêm thuốc hồi sức.”

Một tên Mượn xác-Người đang cúi xuống nhìn ta. Ta đang nằm ngửa trên một cái bàn, trong một căn phòng giống như phòng bệnh viện. Nhưng ta biết đây chỉ là một phần thuộc khu liên hợp của vũng Yeerk chính.

<Mụ ta tỉnh chưa vậy?> Visser Ba gắt gỏng hỏi.

“Rồi ạ, thưa Visser. Tôi đã chữa trị hầu hết những vết thương mới. Hình như bà ta bị cào bởi một con thú rất lớn thuộc họ nhà mèo, bởi vì...”

<Mang mụ ta vào phòng xử án ngay. Liền bây giờ.> Visser Ba cúi kính ra lệnh.

Đôi mắt Andalite to tướng của Visser Ba đảo lượt lên người ta. Bây giờ sự tức giận trên mặt hắn đã tắt ngúm. Chỉ có sự sợ hãi là tươi mới.

<Các quan Hội đồng yêu cần sự có mặt của cả hai tại ta, Visser Một,> giọng truyền ý nghĩ của hắn nghe khào khào như đang phát ốm.

Ta nhồm dậy, chệnh choáng, lảo đảo vì mất máu, vì những vết thương cũ và mới, và vì những hệ quả của cơn bất tỉnh.

Ta bước loạng choạng về phòng xử án.

Lũ lính canh lố thốc đi theo ta như lần trước. Nhưng lần này thì khác rồi. Rõ ràng, bây giờ cả hai tại ta - ta và Visser Một, đều bị xoi mói.

CHƯƠNG 32

Ta ngồi. Còn tên Visser Ba thì đứng.

Số lính Hork-Bajir trong phòng tăng gấp đôi, bên ngoài lính Hork-Bajir được huy động đen đặc, trực tiếp nghe theo lệnh của quan Garoff. Mệnh lệnh kết cục có thể là bắt giữ Visser Ba. Nhưng xem ra thì có nhiều khả năng mệnh lệnh sẽ là xử tử hắn ngay tại chỗ.

Dù sao thì việc bắt giữ một chiến binh có khả năng biến hình đâu phải là chuyện giỡn!

Lẽ ra ta phải vui mừng khi thấy Visser Ba bị lột tròng mới đúng. Nhưng không! Chính ta đây, ta cũng đang bấp bênh trên đà bị tuyên xử. Hổng chừng cái đặc ân được chết nhanh còn không đến phiên ta hưởng nữa kia.

<Mi là tên trộm, một kẻ chần dốt nô lệ, một kẻ giết người cố hữu,> giọng Eva xỉ vả trong đầu ta. <Làm sao mà có lúc ta lại cảm thấy một chút thương hại đối với mi cơ chứ?>

Các quan Hội đồng lại xuất hiện trên màn hình không gian ba chiều.

Ta nhìn xăm soi vào những gương mặt đội mũ trùm, mong tìm ra mấu chốt gì đó. Liệu có rạn nứt gì giữa những Yeerk già nua, lạc hậu mà uy quyền này không nhỉ? Liệu có gì căng thẳng giữa họ với nhau không? Hay chỉ tại ta quá hoảng vía mà nghĩ bấy vậy thôi?

Quan Garoff nói, giọng ngài trầm đều, và rất nghiêm trang. *“Có vài khúc mắc cần làm sáng tỏ, Visser Một. Làm sao lũ trẻ trốn thoát được? Essam chết như thế nào? Và làm sao mà vật chủ của anh ta, Hildy Gervais lại sống sót?”*

“Ngài... ngài... muốn tôi tiếp tục câu chuyện của mình sao, thưa quan Hội đồng Garoff?” Ta hỏi thê thọt.

“Phiên tòa đã kết thúc rồi, Visser Một. Mọi sự đã ngã ngũ, các quan Hội đồng chúng ta đã luận án xong xuôi rồi.” Ngài ý nhị nhìn vào Visser Ba và thêm. *“Cả hai bản án.”*

Lạ thật! Bấy giờ ta và Visser Ba đang ở trên cùng một chiếc thuyền - hai kẻ thù ghét nhau như chó với mèo, như cách nói ví von của loài Người. Một con thuyền đang phải len lỏi, vượt qua các vách đá ngầm với cơ may le lói có thể cập đến bến bờ bình yên.

<Ta thích thú mỗi khi mi lái thuyền. Trước khi ta nhận thức được rằng tất cả đã được sắp xếp để giải thích cho việc mi biến mất.>

<Tất cả những chuyện ấy không phải là đã được sắp đặt, con người kia. Ta nhớ nó.>

“Hãy giải thích cho chúng ta, một cách vắn tắt, điều gì đã xảy ra sau khi Essam bỏ lại lũ con của ngươi, Visser Một.” Quan Garoff đòi hỏi.

“Vâng, bẩm các quan tối cao.”

Ta cố lái ký ức của mình vào những ngày sôi động ấy - những ngày hy vọng tràn trề xen lẫn với những mất mát đắng cay. Nhưng ta chỉ thấy một cánh buồm trắng bay phàn phật trên đầu mình, cảm thấy nước biển mặn chát vỗ vào mặt, chọc cho mắt ta cay xè. Ta cầm cần lái, áp lực đè nặng lên bàn tay, ý thức rằng chính con thuyền này đang sống, nó được ban cho cuộc sống bởi vì bầu trời và biển cả rất cần tạo ra một thứ liên minh, liên kết nào đó...

Chồng của Eva - chồng thứ hai của ta, nếu nói thế cũng được - đang nằm ở đây, nằm ngửa, chân duỗi thẳng, một tay cầm chai đồ uống, tay kia đặt hờ lên một quyển sách anh ấy không hề đọc. Và dĩ nhiên, có cả Marco nữa. Thăng bé đang leo trèo trên một cột buồm một cách nguy hiểm, khoái chí chơi trò siêu nhân.

Ta giấu mình giữa cậu bé và ông bố của nó. Ta đã học biết một phương châm rằng: đừng để cho cảm xúc loài Người tác động lên mình. Ta là một diễn viên đang chơi trò cầu toàn. Ta sử dụng trí não Eva, vận dụng bản năng của chị ta để trở thành một người vợ dịu dàng, một người mẹ hiền dịu, ngay cả khi đầu óc ta đang lập mưu tính kế. Ta mãi mãi vẫn toan tính.

Ta không bao giờ để cho Eva biết về lũ con của ta. Không bao giờ cho chị ta biết chúng ở đâu. Muốn thăm nom chúng, ta dùng đôi mắt của những vật chủ khác, chứ không phải qua con mắt của chị ta, để thỏa nỗi lòng. Chị ta ghét ta dữ dội vì những gì ta đã giáng xuống gia đình và con trai chị ta.

Tuy nhiên, ta không bao giờ chịu đựng nỗi việc cho chị ta biết mình cũng có con.

Tội ta - dù là con Người hay Yeerk - đều có những lo toan của riêng mình trong cuộc đời. Đạo

đức là thứ hư ảo, một vỏ bọc mong manh. Trên tất cả là sự khao khát quyền lực. Ta biết thế, và tin thế.

Tuy nhiên, ta không thể để cho vật chủ của mình biết về chuyện con cái của ta - rằng ta cũng là một người mẹ. Chịu đựng lòng căm thù của Eva, ta có thể làm được. Nhưng phải chịu đựng lòng thương hại được che giấu khéo léo, có ý đồ muốn san sẻ tình yêu ư? Không đời nào!

“Chúng ta đang đợi đây,” quan Garoff nói, giọng đầy vẻ dò xét.

“Bẩm, vâng vâng,” ta hấp tấp đáp. *“Hildy! Essam! Thật là... là...”* Ta lúc lắc đầu và được đáp trả bằng một cơn đau thốn lên từ những khúc xương méo lệch của ta.

“Tôi đã lần theo dấu vết chúng,” ta nói. *“Tôi đã đuổi theo chúng. Nhưng thật chẳng dễ dàng chút nào. Essam không phải là tên ngốc. Allison cũng chẳng dại khờ gì. Còn Hildy thì có nhiều kinh nghiệm sống thú vị. Anh ta biết những nơi nào con Người có thể ẩn náu được. Tuy nhiên, tôi đã tìm ra chúng.”*

“Hai đứa bé song sinh bị ốm. Cả hai đứa bị sốt cao. Allison và Essam đưa chúng đến khám bác sĩ. Bác sĩ đón nhận chúng ở bệnh viện, và tên chúng tự nhiên nháy vào máy tính lòng tim của tôi.”

“Tôi học tốc tới đó liền. Ba ngày đã trôi qua. Biết Essam đang đối tia Kandrona, tôi hy vọng sẽ dùng nguồn dinh dưỡng còn lại đó để tra tấn, uy hiếp Essam. Con đối sẽ càng hoành hành dữ tợn hơn khi sự cứu rỗi linh hồn gần kề.”

<Mi định cứu hẩn chứ?> Eva chen ngang.

<Không đâu, con Người à, không đời nào. Hẩn đã bỏ rơi ta, đã cự tuyệt ta. Rút cuộc thì tại ta...>

<Hiềm khích chẳng?> Eva ngờ vực hỏi.

<Hiềm khích á? Đừng dần độn thế chứ. Không phải hiềm khích mà là tức giận, tức giận! Làm sao mà chúng dám tệ bạc với ta được? Essam có bốn phận phải làm với ta. Còn Allison? Cô ấy đã không đối xử với ta tử tế. Cô ấy vờn vèo ta, lợi dụng ta, rồi liền đó quay lưng lại với ta!>

<Lay trời! Mi vừa nói cái gì vậy? Mi sử dụng và bắt người ta làm nô lệ rồi giết chóc không chút đắn đo, không nương tay. Thế mà mi lại đòi hỏi lòng trung thành ư?> Eva cất giọng run rẩy trong đầu ta.

“Visser Một, nếu người thấy khó khăn trong việc tập trung tư tưởng thì...” quan Garoff nôn nóng nhắc nhở.

“Không, bẩm quan Hội đồng Garoff. Tôi khỏe mà.” Ta hít một hơi thật dài, gồng cứng người lên và hy vọng sẽ vượt qua được cửa ải cuối cùng với đôi chút danh dự...

... Ta biết Essam đang đối diện phát đau. Hildy, vốn chẳng phải là con Người thẳng băng về cảm xúc, đang vỡ rã rắc dưới áp lực cơn đau của Essam. Ta thừa biết vật chủ rất khó chịu đựng nỗi cái chết của một Yeerk.

Ta tiến lại gần Essam - hay chính xác hơn là vật chủ của hẩn - Hildy, chặn hẩn ở khu vực cầu thang bệnh viện. Dù ngạc nhiên hết sức, hẩn vẫn cố chống cự và tấn công ta. Nhưng ta có vũ khí.

“Cứ việc giết tôi đi! Tôi đã chết rồi!” Hẩn hét âm ỉ.

“Tại sao hai đứa trẻ lại ở đây?” Ta hỏi.

“Cái gì? Ngài giả bộ quan tâm đó hả?” Hắc nói kháy. “Chúng bị nhiễm virus, một tình trạng căng thẳng nào đó. Nếu tôi có con tàu, nếu tôi mà tiếp cận được máy tính của tàu, thì tôi đã tổng hợp chế hóa ra loại thuốc kháng virus rồi. Tôi... tôi... có thể...”

Hắc lão đảo. Essam đã mất khả năng kiểm soát vật chủ một thoáng. Hắc yếu đi nhanh chóng.

“Người đã phản bội ta và phản bội luôn cả giống loài Yeerk,” ta gằn giọng.

“Giống loài của mi thật phát bệnh! Gớm ghiếc, và quỷ sứ!” Đó là Hildy - vật chủ của Essam đã bật nói bằng giọng của chính mình, không hề bị chi phối.

“Tụi ta là loài ký sinh, thừa ngài Gervais,” ta dài giọng đáp. “Ngài là loài ăn thịt. Hãy đi hỏi lũ bò, heo, gà coi chúng nghĩ gì về loài Người. Tụi ta chỉ làm điều mà tụi ta được sinh ra để làm thôi.”

“Tôi sắp chết rồi,” Essam thều thào. “Chết. Đừng... đừng... đừng... đừng đến lũ trẻ. Ngài không thể...”

Vật chủ của Essam đột ngột đổ sập xuống, tựa như tất cả các sợi gân trong cơ thể hắc đồng loạt bị cắt đứt cái rụp. Hắc nằm sổng sượt, hơi thở thoi thóp. Ta cúi xuống và lật đầu hắc lên. Tai trái. Tai phải. Ô! Essam đang cố ngoi ra khỏi tai phải của vật chủ. Hắc đã đi được nửa đường rồi, hắc đang ráng thoát khỏi vật chủ trong giây phút hấp hối như bản năng mách bảo.

Ta tóm lấy hắc và lôi hắc ra nốt quãng đường còn lại. Nhưng hắc đeo bám quá dai, dai hơn ta nghĩ nhiều. Ta nghĩ cái chết đã tiếp cận một phần cơ thể của hắc. Một nửa thân Yeerk trong tay ta ngo ngoe một chút rồi ngay đơ luôn.

Ta đút Essam vào túi. Một giây phút quái lạ. Một giây phút ta không bao giờ quên. So với cơ thể vật chủ tụi ta đang mang thì cơ thể Yeerk quá nhỏ - nhỏ đến nỗi ta có thể nhét Essam - bạn ta, vào túi quần.

Ta còn lại một thân một mình trên Trái Đất. Một Yeerk duy nhất trên hành tinh năm tí con Người. Phải mấy tuần nữa hoặc mấy tháng nữa máy ra mới có Yeerk nào khác tới được đây.

Lúc này ta cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết.

Hildy tỉnh dậy từ từ. Nhưng anh ta không còn là con Người như cũ nữa. Một phần thân thể của Essam vẫn còn sót lại trong não anh ta. Những đầu thần kinh chết của Essam cột chặt vào thần kinh anh ta. Vài sợi nơron của anh ta bị đốt cháy qua những mô mạch Yeerk thối rữa.

Hildy cố gắng hết sức tấn công ta, cố xô ta ra khỏi cầu thang và lôi vào hành lang. Đôi bàn tay trần của anh ta thít chặt lấy cổ ta. Allison thấy tụi ta đánh nhau. Những y tá và hộ lý cũng thấy. Và cả lính bảo vệ nữa. Họ chạy ủa tới can ngăn.

Họ lôi Hildy ra khỏi ta. Bị kéo đi sềnh sệch, anh ta giãy giụa, miệng lảm nhảm la hét. Họ bắt anh ta đi kiểm tra sức khỏe tâm thần...

Ngay khi ta thoát khỏi đám đông, ta liền đi theo Allison. Cô ấy đã đi rồi, nhưng hai đứa bé sinh đôi vẫn còn ở lại trong bệnh viện. Allison không còn cách nào khác hơn là phải bỏ chúng lại. Cô ấy sợ bị ta giết hoặc sẽ bị ta chui vào sống trong não như trước.

Ta biết Allison sẽ đến tìm con. Ta tin chắc như thế. Rất thông minh và sáng trí, cô ấy trở lại

phòng, đóng giả làm bác sĩ. Đội tóc giả, đeo ống khám bệnh, mặc áo bờ-lu trắng, đủ bộ. Nhưng ta biết cô ấy quá rõ mà...

Ta thủ tiêu cô ấy.

<Lay trời, sao mi dám làm điều đó chứ? Lẽ nào mi cả gan làm cái điều ghê rợn đó?> Eva thảng thốt hỏi.

<Không còn cách nào khác. Nếu Allison sống, cô ấy sẽ lật tẩy ta. Cô ấy có địa vị xã hội, được trọng vọng, được tin cẩn. Cô ấy rất nguy hiểm...>

Quan Garoff gật gù. “Vậy là mi đã trừ khử vật chủ phiền toái này?”

“Bẩm, vâng.” Ta thẽ thọt đáp.

“Còn con Người tên Hildy? Chắc người không giết anh ta chứ?”

“Hildy bị chẩn đoán là điên loạn. Cho dù anh ta có la hét, làm náo động cỡ nào thì cũng chẳng sao hết. Không hề gì. Ai mà thêm tin anh ta chứ.”

“Còn những đứa trẻ?” Quan Garoff hỏi tiếp.

“Tôi đã bỏ chúng ở bệnh viện. Khi chúng được ghi nhận là trẻ bị bỏ rơi thì chúng sẽ được rao cho làm con nuôi. Ở đó, những cặp vợ chồng có nhu cầu sẽ làm thủ tục nhận chúng về nuôi.”

“Và sau đó?” Quan Garoff gặng hỏi.

Ta hít một hơi thật sâu.

Tất cả sắp kết thúc rồi đây, kết thúc ngay bây giờ thôi. “Tôi ngóng chờ những phi thuyền Yeerk đầu tiên bay tới, trong khi vẫn chí thú xây dựng nhóm Chia Sẻ. Khi những Yeerk đầu tiên xuất hiện, tôi bắt đầu làm việc không ngừng nghỉ để thu nạp thêm nhiều vật chủ tự nguyện. Khi đã có đủ số lượng cần thiết vật chủ tự nguyện, chúng tôi bắt tay vào việc trấn áp, bắt giữ những vật chủ ương bướng khác...”

“Mới đầu là vài tên, rồi vài chục, rồi tới vài trăm vật chủ. Chúng tôi xây dựng một căn cứ tài chính và bắt đầu xây dựng một cấu trúc bí mật, tức là khu liên hợp này: vùng Yeerk đầu tiên và lớn nhất trên hành tinh Trái Đất.”

“Cuối cùng, khi nhận định thời cơ đã đến, tôi thủ tiêu Lore David Altman. Loài Người có thể đã kích một nhà lãnh đạo còn sống, nhưng lại sùng bái một thủ lĩnh đã chết. Tôi để lại cho đời những áng văn chương lẫn thẩn... những biện pháp hời hợt cho những vấn đề xã hội, những lời nói vô vị, nhạt nhẽo, những phương thức ngớ ngẩn, những chính sách nửa vời, những thứ rác rưởi vô hình... vậy mà loài Người cứ nghiến ngậm mãi không thôi...”

“Thời gian cần cho tôi thay đổi vật chủ đã đến. Và tôi tìm được cơ thể này đây. Tôi chiếm đoạt chị ta, và tiếp tục cuộc điều hành nhóm Chia Sẻ từ sau bức màn, từ khu liên hợp này. Tôi tạo ra những ranh giới giả, từ từ xâm nhập, âm thầm tăng số lượng các vật chủ. Tôi đã đạt được tất cả những chiến tích ấy mà không cần phải xả một tia Nghiệt nào cả...”

Ta mỉm cười, vui sướng bởi niềm tự hào bền vững của chính mình. Ta đã làm được một việc vĩ đại.

<Mi là một tên giết người, Yeerk. Anh lính, Jenny, Lowenstein, Allison, và Lore...> Eva rít lên

cầm phần trong đầu ta.

<Và cả bà nữa, Eva. Rồi cũng sẽ tới ngày của bà thôi, con Người à. Rồi cũng sẽ tới lúc ta chán ngán bà.> Ta ngạo mạn đáp trả lại.

“Đó là tất cả sao, Visser Một?” Quan Garoff gióng giả.

Đúng, tất cả mọi thứ, ta nghĩ. Tất cả mọi thứ, ngoại trừ những năm nhớ Essam, nhớ Allison. Hồi hận. Nổi sùng. Ngây ngất thấy quyền lực của mình ngày càng lớn mạnh, khoan khoái chiêm ngưỡng kế hoạch của mình đơm hoa kết trái. Sự tuyệt vọng ê chề khi chứng kiến con cái của mình xa dần, xa dần. Sự dần vặt của một nửa Yeerk và một nửa con Người.

Sở dĩ ta chọn Eva làm vật chủ là vì ta muốn biết đến cuộc đời mà ta chưa bao giờ biết. Đó là được đón nhận tình yêu của một người bạn đời, một người bạn đồng hành, và tình yêu của một đứa trẻ. Vâng, một sự lựa chọn hữu ý...

Nhưng không gì có thể thật sự đánh động được ta. Tuy cũng có chút chạnh lòng của con Người, nhưng ta vẫn là Yeerk nhiều hơn. Ta là Visser Một.

“Đã đủ rồi à,” ta nói.

“Thế thì Hội đồng sẽ chính thức tuyên án.”

CHƯƠNG 33

Tại ta lại vẫn phải đợi một lúc, cả ta và Visser Ba.

Đợi khá lâu, dù quan Garoff đã tuyên bố trước đó rằng sự phán quyết đã ngã ngũ.

Tại ta, chẳng Yeerk nào dám hó hé.

Ta ngồi đó, cơ thể trầy trụa, xương gãy gàn hết. Không bạn bè, ủ rũ, thất bại, chẳng có ai đồng hành ngoài giọng nói của vật chủ trong đầu ta. Chì ta phát sốt phát rét cả lên vì thỏa ước tạm thời với ta.

<Lẽ ra ta không nên giúp mi,> Eva than. *<Mi là đồ thói tha. Ta cứ tưởng mình đã nhìn ra một cái gì đó thanh cao trong con người mi chứ. Ta cứ tưởng mi cũng là một người mẹ chứ...>*

<Đúng, ta đã là mẹ.>

<Ít ra thì bây giờ mi sẽ phải chết, và ta sẽ được tự do.> Eva cất giọng đắc thắng.

Ta cười khanh khách. *<Mi cũng sẽ chết luôn cùng với ta, con Người à. Làm gì có tự do nào ở trong cái chết chứ?>*

<Ta sẽ được giải thoát khỏi mi.> Eva nói, vẻ rất hả hê.

Sự chờ đợi kéo dài mãi. Dài mãi.

Ta được cho ăn. Visser Ba cũng được phép dùng bữa. Từng giây từng phút, luôn luôn có những khẩu tia Nghiệt lom lom chĩa vào tội ta.

Cuối cùng, màn hình không gian ba chiều lại lóe sáng. Khung cảnh đã thay đổi, nhưng phải một lúc sau ta mới nhận ra điều ấy. Một trong số các quan Taxxon đã biến mất, và một trong những quan Hork-Bajir cũng không còn...

Theo như ta thấy thì, Hội đồng Thập Tam Trụ đã biến thành Hội đồng Thập Nhất Trụ. Đôi mắt cuống của Visser Ba xoay vòng vòng để dòm chừng phản ứng của ta. Ta gật đầu nhẹ nhẹ. Đúng, đúng là đã có một cuộc tranh cãi nảy lửa trong nội bộ các quan tối cao của Hội đồng rồi...

Nhưng quan Garoff vẫn còn ở đó.

"Visser Một và Visser Ba, các người đã phạm hàng tá trọng tội. Visser Ba, người đã nói dối và thao túng Hội đồng. Visser Một, người đã phạm phải nhiều tội nặng trong khoảng thời gian người thôn tính Trái Đất. Cả hai người đều bị xử tội chết bằng cách cắt nguồn cung cấp tia Kandrona." Quan Garoff cao giọng phán.

Ta không còn thấy gì nữa.

Trời ơi, cái chết! Cái chết kinh khủng nhất của Yeerk lại rơi đúng vào tội ta - ta và Visser Ba.

"Nhưng cả hai người đều được hưởng án treo."

Không ai trong hai tội ta cựa quậy.

Cái gì? Tuyên án treo? Điều đó có nghĩa là gì?

Một tia hy vọng mong manh lóe lên trong đầu ta...

"Visser Ba, người đã chẳng tiến thêm được chút nào trong chiến dịch thôn tính Trái Đất. Tuyên án của người được treo lại đó đơn giản bởi vì chúng ta chưa tìm được người khác thay thế. Trái Đất rất quan trọng. Nếu người muốn loại bỏ án treo này thì phải mang Trái Đất về cho Đế chế Yeerk!"

Quan Garoff nắm chặt bàn tay Hork-Bajir của ngài và cất giọng phán tiếp. *"Chúng ta cần vật chủ, cần thêm rất nhiều vật chủ. Lực lượng Andalite đã lớn mạnh hơn nhiều rồi..."*

Qua được cơn hiểm nghèo, Visser Ba bật thốt lên. *<Vâng, bẩm các quan tối cao, vâng! Tôi sẽ dâng Trái Đất cho các ngài. Tôi sẽ bắt đầu tiêu diệt những thành phố của họ ngay khi...>*

"Đừng vội vã thế, Visser. Tội Andalite đã bắt đầu nhận ra tình hình trên Trái Đất rồi. Chúng đã triển khai một phi đoàn chủ lực trên quỹ đạo quanh thế giới quê nhà của chúng. Phi đoàn này sẽ sẵn sàng xuất kích vào bất cứ lúc nào. Nhưng có điều mục tiêu vẫn còn đang được cân nhắc..."

<Không phải Trái Đất chứ ạ?> Visser Ba hấp tấp.

"Trái Đất hoặc thế giới Anati. Điều đó tùy thuộc vào việc chúng quyết định xem hành tinh nào quan trọng hơn. Nhưng như người biết đó, Visser Ba, bọn Andalite rất bảo thủ và rất chậm can dự. Một cuộc chiến bạo động, đột ngột, đột ngột trên Trái Đất chắc chắn sẽ khiến chúng thò mũi vào. Người có dám chắc mình có đủ lực lượng để chống lại nguyên một phi đoàn Andalite với ba mươi tàu Mái Vòm hay không, Visser Ba?"

Visser Ba chọn cách im thin thít, còn hơn là thừa nhận rằng chỉ một nửa số tàu Mái Vòm đó cũng có thể quét sạch toàn bộ lực lượng của hắn vào bất cứ giây phút nào khi vừa lộ đầu ra khỏi vùng không gian Zero.

Quan Garoff nói khô khốc. *“Visser Một, chúng ta mong sao cho bọn Andalite tấn công hành tinh Anati. Nhưng không phải ngay lập tức. Hành tinh này được bao bọc bởi vô số mặt trăng và những thiên thạch khổng lồ, cho phép chúng ta đặt những ụ tia Nguyệt kiên cố. Dù sao thì việc huy động tháp tia Nguyệt vẫn dễ hơn là chuyển phi thuyền đến.”*

“Tôi... tôi chưa hiểu,” ta lắp bắp. *“Ngài ra... ngài đang ra lệnh cho tôi...”*

“Người quá quý giá, không thể bỏ đi được. Người vẫn là sĩ quan thành công nhất trong Đế chế Yeerk - bất chấp những biện pháp trái luật và gây rầy rà của người. Người được lệnh phải tức tốc hành quân đến hành tinh Anati ngay. Hãy tiếp cận công cuộc chinh phục một hay nhiều loài nhậy cảm ở đó, để chuẩn bị đón lõng sự tấn công của bọn Andalite. Nếu thành công, người sẽ sống, còn nếu thất bại...”

Vật chủ Eva của ta chột giãy nảy lên, hoang dại đột ngột.

“Không!” Chị ta thét lên điên cuồng bằng chính miệng của mình. *“Không! Hãy giết mẹ ta! Hãy giết mẹ ta! Các người cần phải...”*

Ta ịn thật mạnh vào trung tâm điều khiển lời nói trong não của Eva, bịt miệng chị ta lại.

<Không! Không! Không!> Eva la thét kinh hoàng trong đầu ta.

“Có chuyện gì thế, con Người? Mẹ ngăn sự đồng hành của ta hả? Ha-ha-ha-ha-ha! Một hành tinh mới! Một cơ hội mới để chuộc lại tất cả mọi thứ!” Ta bật nói với Eva thành tiếng, quên mất rằng mình đang ở đâu.

Quan Garoff thấy cho ta một cái nhìn lạnh thấu xương. Một cái nhìn mà loài Người hay “tặng” cho những người nhai nhồm nhẻm kêu thành tiếng ở trong nhà hàng í mà...

“Như ta đã nói, nếu người thất bại, Visser Một, thì án tử hình sẽ được thực thi ngay lập tức. Đó là quyết định của Hội đồng.” Quan Garoff buông những tiếng cuối cùng.

Màn hình ba chiều tắt ngúm.

<Không! Để ta đi. Hãy giết ta đi, nhưng hãy ra khỏi đầu ta!> Eva lại gào lên thảm thiết và bất lực. Ta nhắm nghiền mắt, xong lại mở ra - hình dung mình trên một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Một thế giới của niềm hy vọng mới!

Một hành tinh mới! Một loài mới! Không phức tạp như loài Người. Lần này, lần này, ta nhất định sẽ làm tới nơi tới chốn. Mọi thứ rồi sẽ đầu vào đó cả thôi.

Còn những đứa trẻ - con của ta? Visser Ba đã biến Darwin thành một kẻ Bị-mượn-xác mất rồi. Thật ra, ta đã mất Darwin, con trai ta, từ lâu. Nhưng còn Madra thì sao? Liệu con bé có còn tự do không? Liệu ta...

Không. Ta không thể. Hoặc chưa thể. Một ngày nào đó ta sẽ tìm kiếm lại lũ trẻ, nhưng giờ thì chưa.

Nhưng một ngày nào đó con bé sẽ biết ta. Ta sẽ kể cho nó nghe hết về ta, về chuyện ta là ai,

nó đã ra đời như thế nào. Rồi nó sẽ yêu ta, như một đứa con gái yêu thương mẹ của chúng.

Còn nếu không, ta sẽ đầu độc Madra mãi mãi, sẽ đặt một Yeerk tài năng, được giáo dục tốt vào trong đầu nó. Sau đó nó sẽ yêu ta. Nó không có sự lựa chọn nào khác cả...

Đúng, tất cả mọi thứ đâm ra lại hoàn hảo, tốt đẹp. Đây là một dải thiên hà vĩ đại, rộng lớn, đầy những cơ hội.

“Ồ ồ Visser Ba, một cuộc thử nghiệm dễ chịu,” ta vui vẻ với hắn. “Ta nghĩ ngươi đã nắm được thóp ta trong một thời gian. Nhưng giờ ta nghĩ rằng: cuối cùng ta đã khống chế được ngươi.”

<Nhưng ta thoát rồi, Visser Một. Chính bọn thảo khấu Andalite đã cứu mi. Nếu chúng không tấn công...> Hắn nở một nụ cười Andalite. *<Lại thêm một lý do nữa để phải tẩy trừ chúng nó.>*

“Hà hà, về phần tội giặc ranh Andalite, sau này có dịp ta sẽ bảo cho ngươi biết một chuyện...”

<Mi có thể nói ngay cho ta biết chuyện gì không?>

“Ồ, không. Không có gì cả, Visser. Không có gì hết.” Ta đáp, cố giấu nụ cười...

HẾT

[1] vi lượng tức là chiếm số lượng cực nhỏ

[2] Biện chứng là phương pháp khám phá và kiểm chứng sự thật bằng cách tranh cãi, thảo luận một cách có hệ thống.

[3] *E.T* (viết tắt của từ Extra-Terrestrial) tên một bộ phim nổi tiếng của đạo diễn Steven Spielberg, sản xuất năm 1982, nói về một sinh vật ngoài hành tinh tới Trái Đất và làm bạn cùng với mấy bạn trẻ Trái Đất. Hình thù E.T nom rất quái dị. (NDBS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>